

Giới thiệu Hậu Phi Bí Sử

Truyện Hậu Phi Bí Sử của tác giả Thủy Nha là một truyện thuộc thể loại truyện xuyên không, cung đấu. Nàng-Lâm Y Nguyệt trước xuyên qua là một cô gái lương thiện hiền lành, đối nhân xử thế hết sức khoan dung.

Nhưng là, khi xuyên qua, nàng bị bắt tiền cung làm cung nữ, nàng mong chỉ cần có thể giữ mạng sống để có một ngày sẽ quay trở về quê nhà, hóa ra nàng đã lâm, một khi bị cuốn vào vòng xoáy hậu cung, dù có một cung nữ cũng sẽ liên lụy không lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: LÂM Y NGUYỆT.

Mở mắt ra, Từ Du cảm thấy một trận choáng váng mặt mày đến mờ con mắt, nàng khẽ vỗ vỗ lên đầu mình vài cái khó khăn ngồi dậy, dựa vào thành giường, đảo mắt nhìn chung quanh sau một khắc nàng kinh hãi rớt xuống giường, đây là đâu? Vì sao kiểu trang trí lại như thời cổ đại như vậy? Nàng gắng gượng đứng dậy, loạng choạng đi hai bước tới bàn trang điểm, nhìn vào gương đồng vàng nhánh, nàng mơ hồ nhận ra một khuôn mặt mỹ lệ hiện ra, hoảng sợ hắt tằm gương rơi xuống đất vỡ “xoang xoang” một tiếng kinh động, đây là ai, đây không phải là nàng, rốt cuộc nàng đang ở nơi nào!!!

“ai da, tiểu thư à, sao lại bất cẩn như vậy? ngài ngồi xuống để nô tì dọn dẹp kéo trướng người bây giờ” Đông Mai tiến vào, vội vội vàng vàng kéo Lâm Y Nguyệt ngồi xuống giường, sau đó nhanh chóng dọn dẹp cái gương bể nát kia, miệng lầm bầm mấy câu oán trách nàng không cẩn thận.

Từ Du chỉ cảm thấy như trong mộng, nàng mờ mịt nhìn Đông Mai: “Tôi... tôi vì sao lại ở đây?” Nàng nhìn y phục của nha hoàn này trong đầu mơ hồ đoán ra được hoàn cảnh của bản thân lúc này, không lẽ nàng quay ngược về quá khứ sao?

Đông Mai về mặt bất đắc dĩ nhìn nàng nói: “Đây là nhà của ngài, ngài không ở đây thì ở đâu?” Tiểu thư vì sao cứ như bị người khác nhập vậy?

Từ Du hạ thấp lông mi che đi kinh hãi trong mắt, thật sự nàng quay về quá khứ sao? vì sao lại thế? đang yên đang lành lại quay về đây? phải làm sao để trở về đây, nếu tự nhiên quay về thì nàng cũng có thể tự nhiên sẽ trở lại tương lai, chỉ là... cần chờ cơ hội, từ bây giờ đến lúc đó nàng phải làm sao cho người ta không nhận thấy nàng không phải là chủ nhân của thân xác này, nghĩ vậy nàng khẽ nhìn Đông Mai cẩn trọng hỏi: “Vậy....ta mới vừa bị gì mà lại cảm thấy chóng mặt như vậy?”

Đông Mai nhìn Lâm Y Nguyệt thốt dài một hơi: “tiểu thư của em ơi, hôm qua ngài đi dạo hồ trượt chân rơi vào hồ, may mà có người cứu bằng không em bây giờ đã bị lão gia đnàhs chết rồi”

Từ Du ngây người, một lúc lâu mới nói: “Hình như vì vậy mà đầu óc ta.. có chút không rõ ràng” Không ngờ thân xác này lại xui xẻo như vậy, rơi xuống hồ liền biến đi mất? để nàng đến đây thế thân sao? Ấy, đồng giả thì có ngày cũng bị phát hiện, chẳng thà nhân cơ hội này mà bị mất trí nhớ, nếu sau này có sai lầm gì thì cũng dễ nói hơn.

Đông Mai tròn to con mắt, một hồi run rẩy nhìn Lâm Y Nguyệt: “ngài...ngài...ngài có nhớ mình tên gì không?” Vì sao lại nghiêm trọng như vậy? rõ ràng hôm qua đại phu chỉ nói bất tỉnh thôi mà? lần này nàng khẳng định chết chắc rồi!!

Từ Du thật thà lắc lắc đầu, nàng là thế thân thì làm sao mà biết được thân xác này tên gì cơ chứ, lỡ nói bậy lại bị nghi ngờ, tốt nhất im lặng!!

Đông Mai chỉ cảm thấy máu toàn thân đông cứng, cơ hồ muốn xỉu tại chỗ, gắng gượng nói một câu: “Ngài.. Ngài là Lâm Y Nguyệt!!!”

Từ Du gật gù đầu, thành thực nhắc lại: “thì ra ta tên Lâm Y Nguyệt!!!!” Tên này nghe thực êm tai, Y Nguyệt!! ừm, không tệ.

Khác với vẻ mặt hài lòng của Lâm Y Nguyệt, nàng vội vàng hét toáng lên chạy ra ngoài: “không xong rồi, lão gia, phu nhân, tiểu thư điên rồi!!”

Lâm Y Nguyệt nghe xong khỏe môi dẹt dẹt, nàng điên rồi? Nàng là mất trí nhớ có được hay không, cái người nha hoàn này thật tình biết cách làm quá lên mà!

Ài, từ hôm nay nàng tên là Lâm Y Nguyệt, cũng là Lâm Y Nguyệt!!!!

(phía trên có lúc ghi từ du có lúc ghi lâm y nguyệt chắc là mọi người cũng hiểu rồi ha, mình khỏi giải thích nữa nha)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: BỮA CƠM GIA ĐÌNH.

Trong phòng của Lâm Y Nguyệt, hai vị phụ mẫu mắt chứa lệ quang nhìn nữ nhi đau lòng, phụ nhân kia nắm tay nàng khóc: “Y Nguyệt, con không nhớ cả mẫu thân sao?” Bà đã 50 khó khăn lắm mới được thêm đứa con gái nhỏ này, tính tình hiền lương thực đức, người người yêu mến, có gì ông trời lại tàn nhẫn với nữ nhi bà như vậy chứ?

Lâm Y Nguyệt khẽ đưa mắt nhìn bà, có chút nhút nhát cúi đầu, lắc đầu, nàng thật tình muốn nói với bà nàng không phải là con gái của bà nhưng mà... nếu như vậy có khi nào họ lại coi nàng như phù thủy mà đem nàng đi thiêu hay không? Nàng từng có nghe thời cô đại đều có phong tục này! Nên là... nàng chỉ đành giả vờ thôi!

Lâm phu nhân khóc đến thương tâm, Lâm lão gia phải ôm bà vỗ vỗ vai, ôn tồn an ủi: “Bà khóc cái gì, chẳng qua nó bị mất trí nhớ thôi, nhanh thôi nó sẽ nhớ lại, bà cứ khóc lại khiến nó càng phiền chán thì làm thế nào mà tỉnh dưỡng được?” Ông trong lòng cũng đau đớn, đứa con gái mà ông tự hào nhất lại xảy ra việc này! Làm sao mà không buồn đây?

Đông Mai òa khóc, quỳ xuống đất nức nở: “là Đông Mai không bảo vệ tiểu thư chu đáo, là nô tì là nô tì” vừa nói còn đưa tay tát lên mặt mình, tiểu thư đối với nàng tốt như vậy, thế nhưng nàng lại không bảo vệ được ngài, thật xấu hổ mà, nàng nhất định phải tự trừng phạt!

Lâm Y Nguyệt vội vàng đi xuống đỡ lấy Đông Mai, thở dài một cái dịu dàng nói: “Đông Mai ngu ngốc này, ta đâu có trách ngươi, chỉ là ta có chút không nhớ thôi, rất nhanh sẽ nhớ lại, các ngươi đừng thương tâm như vậy, làm ta thấy thật có lỗi với mọi người” Nàng thế nào lại có thể nhìn mấy người này tự dẫn vật được chứ, nàng đã cướp con gái của người ta cũng không nên làm họ buồn, nghĩ đến đây mắt nàng có chút cay cay, nơi đó còn mẹ và ba nàng thì phải làm sao? Không thấy nàng sẽ như thế nào? Ai sẽ an ủi họ thay nàng đây, nàng còn chưa báo hiếu được đã phải đi đến cái nơi xa xôi này rồi, nước mắt lạch tạch rơi xuống nặng trĩu.

Đám người thấy nàng khóc vội vàng ôm lấy nàng dỗ dỗ: “được được, chúng ta không thương tâm nữa, con cũng đừng nên khóc, ngoan” Lâm phu nhân vuốt vuốt mái tóc nàng, nữ nhi của bà, mong trời cao phù hộ, cho con bé mau chóng khỏe lại, con xin hứa sẽ tụng kinh niệm phật.

Lâm lão gia cười sang sảng nhìn ba người đang ôm nhau khóc lóc kia, ông hiền từ lên tiếng: “Được rồi, đến giờ dùng bữa tối, còn không mau ra ăn sao?”

“đứng đứng, phu nhân, tiểu thư, lão gia các người cứ ra trước nô tì lập tức đi sai người dọn lên” Đông Mai vội vàng lau lau nước mắt, giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào, nàng nhất định phải chăm sóc tốt cho tiểu thư để ngài mau chóng nhớ lại.

“được, lát nữa ngươi cũng ra ăn chung đi” Lâm lão gia cười nói, rồi đỡ hai mẹ con ra ngoài chánh sảnh.

... ..

“Cha, mẹ, Y Nguyệt không có việc gì chứ?” Đại nữ nhi Lâm Tư Thanh mới dọn bàn ra đã gặp ba người đi đến, lập tức lo lắng nhìn Lâm Y Nguyệt, xem xét một vòng mới an tâm thở nhẹ, lúc nàng về nghe tin muội muội mất trí nhớ làm nàng gấp muốn chết, chuẩn bị đi đến thăm nhưng xem ra cũng không có gì lớn.

Lâm lão gia khoát tay ngồi xuống, yên tâm nói: “không có gì, Y Nguyệt chỉ là tạm thời quên thôi, đợi thêm một thời gian nữa là có thể nhớ ra”

Lâm Y Nguyệt nhìn nữ nhân rất hạnh mảy ngài trước mắt, thì ra đây là tỷ tỷ nàng, rất xinh đẹp, dáng người yếu điệu duyên dáng, thật khiến người ta thích, nàng cũng mỉm cười nhẹ nhàng: “đa tạ tỷ tỷ quan tâm”

Lâm Tư Thanh vỗ đầu Lâm Y Nguyệt một cái, cung chiêu mắng: “cái gì mà đa tạ với không đa tạ, đã là thân tỷ muội còn nói vậy, nha đầu ngu ngốc này” Gia đình nàng đối với muội muội hết sức yêu thương, vì khi sinh ra thể chất của muội muội rất yếu, con người lại yếu ớt, tính tình dịu dàng đoan trang khiến cả nhà rất chiều muội muội, nàng đương nhiên cũng không vì muội muội xinh đẹp hơn mà ghen tỵ hay bất mãn!

Lâm Y Nguyệt cười nhẹ một tiếng, vén lại tóc mai, dịu dàng đỡ mẫu thân ngồi xuống bàn, nàng cười cười: “Mẫu thân, sau này đừng vì tiểu nữ không nhớ ra mà vứt bỏ tiểu nữ nha” Quay trở về quá khứ, tuy nàng mất đi ba mẹ kia, nhưng lại có gia đình này bù lại, nàng thật sự rất hạnh phúc! ba mẹ, con nhất định sẽ quay về!

Lâm phu nhân về mặt trách yêu nàng: “nói bậy cái gì đó, yêu thương con còn không hết, làm sao vứt bỏ con được” Càng nhìn bà càng cảm thấy đứa con này sau khi mất trí nhớ lại còn hiền lành dịu dàng hơn, y như phật quan âm, luôn luôn mỉm cười dịu dàng như thế! Bà lại càng yêu thích!

Lâm lão gia khoát khoát tay: “mau, ăn đi để nguội bây giờ, Tư Thanh hôm nay con đến cửa hàng thế nào?” Nhà ông mấy đời mở cửa hàng bán y phục, ngày xưa là ông quản lý, nhưng nay con gái lớn đã trưởng thành, ông nên giao cho nó xử lý làm quen, sau này còn thay ông đốc thúc công việc.

Lâm Tư Thanh cười một tiếng tự tin, gấp miếng thịt vào bát của ông: “Cha yên tâm, mọi việc đều rất tốt, con đã kiểm tra lại lô hàng rồi” Nàng đương nhiên biết ý định của cha nên cũng không thể từ chối công việc, dù sao cũng giúp cha đỡ đi một phần lao động, cha ngày càng yếu cũng không thể để ông lo mọi thứ được!

“đến đây đến đây, món đậu hũ cất sơi mà nhị tiểu thư yêu thích nhất nè” Đông Mai bung lên đặt trên bàn một tô đậu hũ được thái sơi, nàng vì biết tiểu thư thích ăn nên mới cố ý dọn nhà bếp làm.

Lâm Y Nguyệt gật đầu cười, lễ phép mở miệng: “Mời cả nhà dùng cơm” sau đó gấp một nhúm đậu hũ bỏ vào miệng, à? lại ngon như vậy? Nàng không ngờ ở cô đại này đồ ăn lại ngon như vậy.

“thế nào? có ngon không?” Lâm phu nhân ngồi bên cạnh ngó qua nhìn nàng thăm dò.

“a, ngon lắm” Lâm Y Nguyệt cười một tiếng gật đầu, còn ngon hơn cả đầu bếp ở hiện đại.

“tốt tốt tốt, mau ăn đi nhiều chút”

“ha ha, con xem mẹ con vội vàng kia”

“cha, mẹ thấy muối muối như vậy tất nhiên rất vui rồi”

“hai cha con các người không ăn cơm đi nói xấu gì tôi với Y Nguyệt đó”

“ha ha, không dám”

... ..

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: TUYÊN TÚ.

Sáng sớm hôm nay Lâm Tư Thanh dẫn Lâm Y Nguyệt đến cửa hàng, nói là muốn nàng đi đến có thể sẽ nhớ lại gì đó, nàng cũng không thể từ chối, chỉ đành đi theo nàng ta, mặc dù có nhìn đến mòn con mắt thì nàng cũng chẳng nhớ gì nhưng là nếu từ chối có thể sẽ bị nghi ngờ!

Đứng trước cửa hàng rộng rãi Lâm Y Nguyệt mới nhận ra rằng thì ra nhà nàng cũng coi là khá giả trong vùng, trong cửa hàng bày bán nhiều loại vải và y phục sắc sỡ đẹp mắt, một số thì được xếp một số thì được móc lên trên tường, người ra vào cũng rất nhiều, nàng có chút nghiền ngẫm, nếu có thể làm ra mấy tượng người mặt vào thì có lẽ quảng bá có hiệu quả hơn không? Nàng quay qua Lâm Tư Thanh đang xem bản giấy tờ gì đó: “tỷ tỷ, nếu có thể làm cửa hàng bán nhiều y phục hơn, tỷ tỷ có muốn thử không?”

Lâm Tư Thanh ngạc nhiên nhìn Lâm Y Nguyệt, muối muối của nàng khi nào thì lại muốn xen vào việc buôn bán, nàng không nghĩ muối muối sẽ đề ra sáng kiến gì đó nhưng vẫn mở miệng: “Muối muối có ý gì?”

Lâm Y Nguyệt cười mỉm thần bí đặt ngón tay lên miệng ra dáng: “Muối sẽ làm thử đã, nếu được thì lúc đó tỷ tỷ có thể làm theo, bằng không bây giờ làm muối sợ sẽ không hiệu quả, đến lúc đó muối sẽ bị cha mẹ mắng” Nàng muốn thử nghiệm trước đã, ở đây không có silicon cũng không có sứ trắng nhiều, nên đành thuê người đục bằng gỗ vậy, nếu hiệu quả thì Lâm gia có thể càng phát triển nhưng lỡ đột ngột áp dụng liền mà không hiệu quả thì khẳng định lỗ vốn, nàng không muốn mạo hiểm.

Lâm Tư Thanh nghi hoặc lan tràn trong mắt, suy nghĩ một hồi lâu mới gật đầu: “được, muối cứ tự nhiên, dù sao muối đã trưởng thành rồi, sớm muộn gì cũng phải giúp tỷ tỷ trông nom cửa hàng” Đối với thay đổi của muối muối, nàng không để ý nhiều, dù sao cũng chỉ là mất trí nhớ tạm thời.

Lâm Y Nguyệt cười rạng rỡ, ôm cánh tay của Lâm Tư Thanh ngọt ngào nói: “Muối biết tỷ tỷ thương muối nhất mà”

Lâm Tư Thanh cười một tiếng nheo lỗ mũi của Lâm Y Nguyệt một cái, cung chiều nói: “Muội á, chỉ biết lợi dụng tỷ tử này thôi” Đa số mỗi khi muối ấy bị cha mắng đều đem nàng ra chống đỡ, dường như đã thành thói quen.

“Vậy muối đi chuẩn bị đây, Đông Mai, chúng ta đi” Lâm Y Nguyệt gật đầu một cái với tỷ tỷ nàng, rồi quay sang Đông Mai lên tiếng, hai người cùng rời khỏi cửa hàng.

... ..

Đông Mai đi một lúc thật lâu nhìn không được hỏi: “Tiểu thư chúng ta đi đâu đây?” Tự dưng đi này giờ không nghĩ, cũng chẳng biết ngài ấy định làm gì.

Lâm Y Nguyệt nhìn Đông Mai buồn cười nói: “Đông Mai, em mới chân rồi hả, còn một đoạn nữa là đến rồi, ta muốn tìm thợ mộc”

Đông Mai buồn bực gãi đầu: “Tiểu thư, vì sao phải tìm thợ mộc nhà?” Lúc này tiểu thư nói muốn giúp cửa hàng phát triển, nàng có nghe, nhưng mà... việc đó liên quan gì đến đi tìm thợ mộc? Tiểu thư ngày càng kì lạ quá đi, ngày xưa ngài ấy tuy có chút nghịch ngợm nhưng vẫn thẳng thắn nói ra mọi việc, còn bây giờ thì lại cứ thần thần bí bí.

Lâm Y Nguyệt không trả lời Đông Mai chỉ nhìn lên bản hiệu, thần nhiên lên tiếng: “đến rồi”

Từ này đến giờ nàng cảm thấy tai mình muốn ra nước rồi, Đông Mai không ngờ bình thường lại nói nhiều đến vậy.....

Bước vào trong lập tức có một hạ nhân đi lại cung kính nói: “A, quý khách không biết cần làm gì?”

Lâm Y Nguyệt nhìn chung quanh, một lúc mới mỉm cười nhẹ nhàng nói, giọng nói lạnh lạnh như tiếng chuông bạc làm hạ nhân có chút sững sờ: “Ta muốn đặt chỗ các người năm tượng gỗ của nữ nhân, kiểu dáng khác nhau, nhất định phải tao nhã, quyến rũ một chút, không biết các người làm được không?” Nàng không chắc chắn chỗ này sẽ làm ra giống hoàn toàn được nhưng có lẽ cũng tạm được, nói chung nơi này không có ai làm cái này nên khá hiếm.

Hạ nhân kia lập tức cười xởi lởi: “Được được, hẹn tiểu thư năm ngày nữa đến nhận, tất cả là 1 vạn lượng” Cái tiểu thư này tuy đặt đồ có chút đặt biệt nhưng vẫn không thể làm khó bọn hắn được, chỗ bọn hắn là nơi đào danh tiếng nhất vùng.

Lâm Y Nguyệt mừng rỡ: “Được, hẹn 5 ngày sau ta quay lại, cáo từ” Không ngờ lại nhanh đến như vậy, xem ra nàng không tìm sai chỗ rồi!

“Xin mời” Hạ nhân kia đưa tay tiễn nàng, chờ 2 người đi xa rồi mới quay vào căn phòng gần đó, cúi đầu cung kính nói: “Chủ nhân, cô nương đó đặt 5 ngẫu nhân”

Lão già ngồi trên chiếc ghế sòan màu đỏ đưa tay ngăn cản lời hạ nhân kia, ông ta hít một hơi trầm ngâm: “Ta biết trước rồi, nàng... sau này sẽ là tội nhân thiên cổ, suốt kiếp bị người đời thóa mạ”

Hạ nhân kia có chút không tin được: “Ơ, nhưng mà... cô nương ấy rất lương thiện, con có cảm giác cô nương đó cứ như Phật tử vậy, làm sao....” Thầy của hắn tuy là một thợ mộc trứ danh nhưng ít ai biết được ông là cao nhân chánh tu, mọi sự việc đều có thể nắm bắt mà tính ra chuẩn xác, cơ bản hắn chưa bao giờ nghi ngờ, nhưng mà lần này,.... hắn quả thật có chút không tin được việc đó, nàng rõ ràng lương thiện như vậy, có thể nói nàng như Phật tử phổ độ chúng sinh, cơ sao sau này lại trở thành tội nhân thiên cổ suốt kiếp bị người đời thóa mạ được?

Lão nhân kia vuốt chòm râu bạc, ánh mắt nhìn xa xăm, chậm chậm mở miệng: “Chôn thân cung là nơi biến đổi lòng dạ con người! “Nói xong ông đứng dậy đi ra ngoài, ánh mắt lóe sáng, nàng là cô nương tinh văn hay là thiên sát cô tình đây, ông không nhìn rõ được việc này, xem ra cô nương này không đơn giản như bề ngoài.

Hạ nhân kia ngớ người, thân cung? không lẽ ý sư phụ là....

... ..

Trở lại Lâm gia, Lâm Y Nguyệt cười vui vẻ ôm lấy Lâm phu nhân ngồi nơi bàn trà, nàng nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, ai chọc người không vui vậy nha?” Vì sao vẻ mặt của bà lại u sầu như vậy? Có chuyện gì sao?

Lâm phu nhân nhìn Lâm Y Nguyệt, nước mắt rơi xuống nhanh chóng, ôm lấy nàng khóc lớn, miệng vẫn nói: “Y Nguyệt, nữ nhi của ta, số con sao lại bạc mệnh như vậy, mất trí nhớ chưa qua, bây giờ lại bị đưa đi tuyển tú tiến cung, mẫu thân làm sao sống nổi đây, huhu” Cảm giác lúc giấy thông báo đến tay bà chỉ thiếu chút nữa ngất tại chỗ, trời cao vì sao cứ đối đãi như vậy với nữ nhi của bà, rốt cuộc bà tạo nê nghiệt gì đây?

Đong Mai hoảng sợ hét lên: “Cái gì, tiểu thư bị đưa đi tuyển tú tiến cung? Sao có thể?” Tiểu thư nàng yếu đuối nhu nhược như vậy làm sao có thể ở nơi đó chống đỡ được?

Lâm Y Nguyệt kinh ngạc, chuyện gì đây? Nàng đi tuyển tú? Hoang mang đứng dậy nhìn Lâm phu nhân, luống cuống hỏi: “Mẫu thân, không đi có được không?” Nàng không muốn vào đó, bao nhiêu bộ phim chốn cung đình nàng đều xem qua rồi, ai mà biết kết quả của nàng thế nào ra sao? Nàng..... không muốn vào đó.

Lâm Tư Thanh lúc này cũng chạy hồng hộc vào, lúc nghe tin nàng và muội muội chuẩn bị tiến cung nàng đã có bao nhiêu hoảng sợ, năm ngoái hoàng đế hiện đang tại vị trong một lần mất hứng lôi hết cung nữ ra xử chém, nàng không muốn tuổi đời của mình cứ như vậy bị cắt đứt.

“Mẫu thân, Tư Thanh cũng không muốn đi, Tư Thanh muốn ở lại phụng dưỡng cha mẹ, mẹ, xin hãy cứu con”

Lâm lão gia đứng ngay cửa thở dài phiền não, ông không dám đi vào, vì ông không biết sẽ đối mặt với hai nữ nhi ra sao, ông không đành lòng để hai đứa đi, nhưng lệnh vua ông không dám cãi, Lâm gia còn 43 miệng ăn, sao có thể vì ông mà diệt tộc được,

Lâm phu nhân khóc nức nở, ôm hai nữ nhi vào lòng, bà nghẹn ngào nói: “Mẫu thân cũng không muốn, nhưng trước ngày tiến cung, người nào thiếu sẽ bị tru di cửu tộc, một đời cha các con cực lực làm lưng, xứng với tổ tiên, không thể để Lâm gia bị hủy hoại trong tay ông ấy, Y Nguyệt.... Tư Thanh.... mẫu thân.... mẫu thân....” Còn chưa nói xong bà đã bật khóc đến nghẹn lòng.

Lâm Y Nguyệt cắn môi cúi đầu, một tay ôm chặt lấy y phục trước ngực, nàng... không thể để Lâm gia liên lụy được, nàng không thể, nàng phải thay Lâm Y Nguyệt kia bảo vệ gia tộc của nàng, nếu là nàng(LTN trước kia) còn ở đây, chắc cũng làm vậy, nên bây giờ nàng đang chiếm thân xác của nàng ta, thì phải thuận theo mà làm, dù trong cung mờ mịt nhưng quý đây rầy nhưng có khi như vậy cũng tốt, đến lúc nàng quay trở về được hiện đại thì ở đây cũng chỉ xem nàng đã chết ở trong cung rồi!

“Con sẽ đi” giọng nàng nhẹ nhàng bình tĩnh đến cực độ, cứ như đây chỉ là chuyện nhỏ, làm mọi người đều đưa mắt nhìn nàng, nàng cười gượng: “Cũng là tiến cung thôi, sau này có lẽ cũng được ra ngoài, cha mẹ đừng thương tâm”

Lâm Tư Thanh kinh ngạc nhìn muội muội, một lúc sau nàng cắn môi, hạ thấp lông mày run rẩy, một lúc sau vẫn là không ngừng sợ hãi nói: “Con không muốn đi, con không muốn đi” Muội muội nàng có thể chưa biết được sự nguy hiểm trong cung nhưng nàng thì khác, nàng không muốn đi chết, nàng muốn sống, muốn lấy chồng, muốn sinh con đẻ cái, sống cuộc sống sung sướng.

Đông Mai quỳ xuống, hai mắt cầu xin nhìn Lâm phu nhân: “phu nhâ, xin hãy để Đông Mai đi thay đại tiểu thư”

“Đông Mai, ngươi nói vậy gì đó, ta đi rồi em có thể tự do tìm hạnh phúc riêng mình” Lâm Y Nguyệt đứng bật dậy nhủ nhẹ hàng lông mày lại lo lắng nhìn Đông Mai.

Lâm Tư Thanh gật gù đầu, vội vàng bám thân Lâm phu nhân khóc: “Mẫu thân, để Đông Mai đi thay con đi, như vậy cũng được mà”

Lâm phu nhân nhìn Đông Mai chần chừ, dù sao lòng mẹ vẫn thiên về con gái mình hơn, bà tuy thấy có lỗi vì đã lợi dụng Đông Mai nhưng bà không muốn mất luôn đứa này: “Đông Mai ngươi thực sự nghĩ kĩ rồi sao?”

Đông Mai kiên quyết gật đầu: “phu nhân, Đông Mai là nhị tiểu thư đưa về, có tiểu thư mới có Đông Mai hôm nay, tiểu thư tiến cung thì nô tì cũng nguyện ý đi theo tiểu thư, sẽ chăm sóc ngài thay phu nhân, tiểu thư, hạnh phúc của Đông Mai là được bên cạnh tiểu thư, mong tiểu thư đừng vứt bỏ nô tì”

Lâm Y Nguyệt nhất thời đôi mắt ngân ngấn lệ, cảm động đỡ lấy Đông Mai dậy, khẽ mắng: “Nha đầu ngốc này, nói vậy gì đó, tiểu thư làm sao có thể vứt bỏ ngươi được” Lâm Y Nguyệt, cô có được một nha hoàn tốt lắm, tôi rất hâm mộ cô.

Lâm tư Thanh thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất vuốt cuốt lồng ngực đang đập kịch liệt.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

CHƯƠNG 3: TUYỂN TỬ.

Sáng sớm hôm nay Lâm Tư Thanh dẫn Lâm Y Nguyệt đến cửa hàng, nói là muốn nàng đi đến có thể sẽ nhớ lại gì đó, nàng cũng không thể từ chối, chỉ đành đi theo nàng ta, mặc dù có nhìn đến món con mắt thì nàng cũng chẳng nhớ gì nhưng là nếu từ chối có thể sẽ bị nghi ngờ!

Đứng trước cửa hàng rộng rãi Lâm Y Nguyệt mới nhận ra rằng thì ra nhà nàng cũng coi là khá giả trong vùng, trong cửa hàng bày bán nhiều loại vải và y phục sắc sỡ đẹp mắt, một số thì được xếp một số thì được móc lên trên tường, người ra vào cũng rất nhiều, nàng có chút nghiền ngẫm, nếu có thể làm ra mấy tượng người mặt vào thì có lẽ quảng bá có hiệu quả hơn không? Nàng quay qua Lâm Tư Thanh đang xem bản giấy tờ gì đó: “tỷ tỷ, nếu có thể làm cửa hàng bán nhiều y phục hơn, tỷ tỷ có muốn thử không?”

Lâm Tư Thanh ngạc nhiên nhìn Lâm Y Nguyệt, muội muội của nàng khi nào thì lại muốn xen vào việc buôn bán, nàng không nghĩ muội muội sẽ đề ra sáng kiến gì đó nhưng vẫn mở miệng: “Muội muội có ý gì?”

Lâm Y Nguyệt cười mỉm thần bí đặt ngón tay lên miệng ra dáng: “Muội sẽ làm thử đã, nếu được thì lúc đó tỷ tỷ có thể làm theo, bằng không bây giờ làm muội sợ sẽ không hiệu quả, đến lúc đó muội sẽ bị cha mẹ mắng” Nàng muốn thử nghiệm trước đã, ở đây không có silicon cũng không có sứ trắng nhiều, nên đành thuê người đục bằng gỗ vậy, nếu hiệu quả thì Lâm gia có thể càng phát triển nhưng lỡ đột ngột áp dụng liền mà không hiệu quả thì khẳng định lỗ vốn, nàng không muốn mạo hiểm

Lâm Tư Thanh nghi hoặc lan tràn trong mắt, suy nghĩ một hồi lâu mới gật đầu: “được, muội cứ tự nhiên, dù sao muội đã trưởng thành rồi, sớm muộn gì cũng phải giúp tỷ tỷ trông nom cửa hàng” Đối với thay đổi của muội muội, nàng không để ý nhiều, dù sao cũng chỉ là mất trí nhớ tạm thời.

Lâm Y Nguyệt cười rạng rỡ, ôm cánh tay của Lâm Tư Thanh ngọt ngào nói: “Muội biết tỷ tỷ thương muội nhất mà”

Lâm Tư Thanh cười một tiếng nheo lỗ mũi của Lâm Y Nguyệt một cái, cưng chiều nói: “Muội á, chi biết lợi dụng tỷ tử này thôi” Đa số mỗi khi muội ấy bị cha mắng đều đem nàng ra chống đỡ, dường như đã thành thói quen.

“Vậy muội đi chuẩn bị đây, Đông Mai, chúng ta đi” Lâm Y Nguyệt gật đầu một cái với tỷ tỷ nàng, rồi quay sang Đông Mai lên tiếng, hai người cùng rời khỏi cửa hàng.

... ..

Đông Mai đi một lúc thật lâu nhìn không được hỏi: “Tiểu thư chúng ta đi đâu đây?” Tự dưng đi này giờ không nghĩ, cũng chẳng biết ngài ấy định làm gì.

Lâm Y Nguyệt nhìn Đông Mai buồn cười nói: “Đông Mai, em mới chân rồi hả, còn một đoạn nữa là đến rồi, ta muốn tìm thợ mộc”

Đông Mai buồn bực gãi đầu: “Tiểu thư, vì sao phải tìm thợ mộc nhà??” Lúc này tiểu thư nói muốn giúp cửa hàng phát triển, nàng có nghe, nhưng mà... việc đó liên quan gì đến đi tìm thợ mộc? Tiểu thư ngày càng kì lạ quá đi, ngày xưa ngài ấy tuy có chút nghịch ngợm nhưng vẫn thẳng thắn nói ra mọi việc, còn bây giờ thì lại cứ thần thần bí bí.

Lâm Y Nguyệt không trả lời Đông Mai chỉ nhìn lên bản hiệu, thần nhiên lên tiếng: “đến rồi”

Từ này đến giờ nàng cảm thấy tai mình muốn ra nước rồi, Đông Mai không ngờ bình thường lại nói nhiều đến vậy.....

Bước vào trong lập tức có một hạ nhân đi lại cung kính nói: “A, quý khách không biết cần làm gì?”

Lâm Y Nguyệt nhìn chung quanh, một lúc mới mỉm cười nhẹ nhàng nói, giọng nói lạnh lạnh như tiếng chuông bạc làm hạ nhân có chút sững sờ: “Ta muốn đặt chỗ các ngươi năm tượng gỗ của nữ nhân, kiểu dáng khác nhau, nhất định phải tao nhã, quyến rũ một chút, không biết các ngươi làm được không?” Nàng không chắc chắn chỗ này sẽ làm ra giống hoàn toàn được nhưng có lẽ cũng tạm được, nói chung nơi này không có ai làm cái này nên khá hiếm

Hạ nhân kia lập tức cười xởi lởi: “Được được, hẹn tiểu thư năm ngày nữa đến nhận, tất cả là 1 vạn lượng” Cái tiểu thư này tuy đặt đồ có chút đặt biệt nhưng vẫn không thể làm khó bọn hắn được, chỗ bọn hắn là nơi đồn danh tiếng nhất vùng.

Lâm Y Nguyệt mừng rỡ: “Được, hẹn 5 ngày sau ta quay lại, cáo từ” Không ngờ lại nhanh đến như vậy, xem ra nàng không tìm sai chỗ rồi!

“Xin mời” Hạ nhân kia đưa tay tiễn nàng, chờ 2 người đi xa rồi mới quay vào căn phòng gần đó, cúi đầu cung kính nói: “Chủ nhân, cô nương đó đặt 5 ngàn nhân”

Lão già ngồi trên chiếc ghế sòan màu đỏ đưa tay ngăn cản lời hạ nhân kia, ông ta hí hóp mắt trầm ngâm: “Ta biết trước rồi, nàng.... sau này sẽ là tội nhân thiên cổ, suốt kiếp bị người đời thóa mạ”

Hạ nhân kia có chút không tin được: “Ơ, nhưng mà... cô nương ấy rất lương thiện, con có cảm giác cô nương đó cứ như phật tử vậy, làm sao....” Thầy của hắn tuy là một thợ mộc trừ danh nhưng ít ai biết được ông là cao nhân chánh tu, mọi sự việc đều có thể nắm bắt mà tính ra chuẩn xác, cơ bản hắn chưa bao giờ nghi ngờ, nhưng mà lần này,.... hắn quả thật có chút không tin được việc đó, nàng rõ ràng lương thiện như vậy, có thể nói nàng như phật tử phổ độ chúng sinh, có sao sau này lại trở thành tội nhân thiên cổ suốt kiếp bị người đời thóa mạ được?

Lão nhân kia vuốt chòm râu bạc, ánh mắt nhìn xa xăm, chậm chạp mở miệng: “Chỗ thâm cung là nơi biến đổi lòng dạ con người! “Nói xong ông đứng dậy đi ra ngoài, ánh mắt lóe sáng, nàng là cô nương tinh vân hay là thiên sát cô tinh đây, ông không nhìn rõ được việc này, xem ra cô nương này không đơn giản như bề ngoài.

Hạ nhân kia ngó người, thâm cung? không lẽ ý sư phụ là....

... ..

Trở lại Lâm gia, Lâm Y Nguyệt cười vui vẻ ôm lấy Lâm phu nhân ngồi nơi bàn trà, nàng nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, ai chọc người không vui vậy nha?” Vì sao về mặt của bà lại u sầu như vậy? Có chuyện gì sao?

Lâm phu nhân nhìn Lâm Y Nguyệt, nước mắt rơi xuống nhanh chóng, ôm lấy nàng khóc lớn, miệng vẫn nói: “Y Nguyệt, nữ nhi của ta, số con sao lại bạc mệnh như vậy, mất trí nhớ chưa qua, bây giờ lại bị đưa đi tuyền tú tiên cung, mẫu thân làm sao sống nổi đây, huhu” Cảm giác lúc giấy thông báo đến tay bà chỉ thiếu chút nữa ngất tại chỗ, trời cao vì sao cứ đối đãi như vậy với nữ nhi của bà, rốt cuộc bà tạo nệ nghiệt gì đây?

Đông Mai hoảng sợ hét lên: “Cái gì, tiểu thư bị đưa đi tuyền tú tiên cung? Sao có thể?” Tiểu thư nàng yếu đuối nhu nhược như vậy làm sao có thể ở nơi đó chống đỡ được?

Lâm Y Nguyệt kinh ngạc, chuyện gì đây? Nàng đi tuyền tú? Hoang mang đứng đây nhìn Lâm phu nhân, luống cuống hỏi: “Mẫu thân, không đi có được không?” Nàng không muốn vào đó, bao nhiêu bộ phim chốn cung đình nàng đều xem qua rồi, ai mà biết kết quả của nàng thế thảm ra sao? Nàng..... không muốn vào đó.

Lâm Tư Thanh lúc này cũng chạy hồng hộc vào, lúc nghe tin nàng và muội muội chuẩn bị tiến cung nàng đã có bao nhiêu hoảng sợ, năm ngoái hoàng đế hiện đang tại vị trong một lần mất hứng lôi hết cung nữ ra xử chém, nàng không muốn tuổi đời của mình cứ như vậy bị cắt đứt.

“Mẫu thân, Tư Thanh cũng không muốn đi, Tư Thanh muốn ở lại phụng dưỡng cha mẹ, mẹ, xin hãy cứu con”

Lâm lão gia đứng ngay cửa thờ dài phiến não, ông không dám đi vào, vì ông không biết sẽ đối mặt với hai nữ nhi ra sao, ông không đành lòng để hai đứa đi, nhưng lệnh vua ông không dám cãi, Lâm gia còn 43 miệng ăn, sao có thể vì ông mà diệt tộc được,

Lâm phu nhân khóc nức nở, ôm hai nữ nhi vào lòng, bà nghẹn ngào nói: “Mẫu thân cũng không muốn, nhưng trước ngày tiến cung, người nào thiếu sẽ bị tru di cửu tộc, một đời cha các con cực lực làm lụng, xứng với tổ tiên, không thể để Lâm gia bị hủy hoại trong tay ông ấy, Y Nguyệt.... Tư Thanh.... mẫu thân.... mẫu thân....” Còn chưa nói xong bà đã bật khóc đến nghẹn lòng.

Lâm Y Nguyệt cắn môi cúi đầu, một tay ôm chặt lấy y phục trước ngực, nàng... không thể để Lâm gia liên lụy được, nàng không thể, nàng phải thay Lâm Y Nguyệt kia bảo vệ gia tộc của nàng, nếu là nàng(LTN trước kia) còn ở đây, chắc cũng làm vậy, nên bây giờ nàng đang chiếm thân xác của nàng ta, thì phải thuận theo mà làm, dù trong cung mờ mịt chước quỷ đầy rẫy nhưng có khi như vậy cũng tốt, đến lúc nàng quay trở về được hiện đại thì ở đây cũng chỉ xem nàng đã chết ở trong cung rồi!

“Con sẽ đi” giọng nàng nhẹ nhàng bình tĩnh đến cực độ, cứ như đây chỉ là chuyện nhỏ, làm mọi người đều đưa mắt nhìn nàng, nàng cười gượng: “Cũng là tiến cung thôi, sau này có lẽ cũng được ra ngoài, cha mẹ đừng thương tâm”

Lâm Tư Thanh kinh ngạc nhìn muội muội, một lúc sau nàng cắn môi, hạ thấp lông mày run rẩy, một lúc sau vẫn là không ngừng sợ hãi nói: “Con không muốn đi, con không muốn đi” Muội muội nàng có thể chưa biết được sự nguy hiểm trong cung nhưng nàng thì khác, nàng không muốn đi chết, nàng muốn sống, muốn lấy chồng, muốn sinh con đẻ cái, sống cuộc sống sung sướng.

Đông Mai quỳ xuống, hai mắt cầu xin nhìn Lâm phu nhân: “phu nhân, xin hãy để Đông Mai đi thay đại tiểu thư”

“Đông Mai, người nói vậy gì đó, ta đi rồi em có thể tự do tìm hạnh phúc riêng mình” Lâm Y Nguyệt đứng bật dậy nhún nhẹ hàng lông mày lại lo lắng nhìn Đông Mai.

Lâm Tư Thanh gật gật đầu, vội vàng bám thân Lâm phu nhân khóc:“ Mẫu thân, để Đông Mai đi thay con đi, như vậy cũng được mà”

Lâm phu nhân nhìn Đông Mai chần chừ, dù sao lòng mẹ vẫn thiên về con gái mình hơn, bà tuy thấy có lỗi vì đã lợi dụng Đông Mai nhưng bà không muốn mất luôn đứa này:“ Đông Mai ngại thực sự nghĩ kĩ rồi sao?”

Đông Mai kiên quyết gật đầu:“ phu nhân, Đông Mai là nhị tiểu thư đưa về, có tiểu thư mới có Đông Mai hôm nay, tiểu thư tiến cung thì nô tì cũng nguyện ý đi theo tiểu thư, sẽ chăm sóc ngài thay phu nhân, tiểu thư, hạnh phúc của Đông Mai là được bên cạnh tiểu thư, mong tiểu thư đừng vứt bỏ nô tì”

Lâm Y Nguyệt nhất thời đôi mắt ngân ngấn lệ, cảm động đỡ lấy Đông Mai dậy, khẽ mắng:“ Nha đầu ngốc này, nói bậy gì đó, tiểu thư làm sao có thể vứt bỏ người được” Lâm Y Nguyệt, cô có được một nha hoàn tốt lắm, tôi rất hâm mộ cô.

Lâm tư Thanh thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất vuốt cuốt lồng ngực đang đập kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: TIẾN CUNG.

Lệnh tuyển mười ngày nữa bắt đầu tiến cung, để các tú nữ chuẩn bị sẵn sàng và cùng người thân thân thiết, sau này có lẽ bọn họ sẽ không có cơ hội quay trở về gặp người nhà được nữa, Lâm Y Nguyệt và Đông Mai đúng hẹn năm ngày quay lại nơi đeo gổ, hạ nhân kia thấy nàng thì cười hớn hớn:“ a, cô nương đến rồi, chúng tôi đã làm xong rồi, cô nương có thể nhận hàng”

Lâm Y Nguyệt có chút cười miễn cưỡng, gật đầu lễ phép nói:“ cảm ơn, phiền các người mang đến Lâm gia” Có thể nói vì chuyện tiến cung mà tâm trạng của nàng mấy ngày nay đều không thoải mái.

Hạ nhân kia chợt chần chừ mở miệng nhìn nàng:“ Cô nương, ta nghe trong vùng tuyển tú nữ, cô nương không biết có trúng không?”

Lâm Y Nguyệt kinh ngạc, sau đó rất nhanh bình ổn, chỉ cười nhẹ mĩa mai:“phải, số tiểu nữ không may bị tuyển tuyển tú, năm ngày sau tiểu nữ phải tiến cung Trường An” Mấy ngày nay nàng thông qua Đông Mai hỏi mới biết được một số chuyện, thì ra đây là nhà Tần, hiện hoàng đế tại vị là Tần Huệ Đế Sở Viễn, nàng cũng có chút nghi hoặc, lịch sử Trung Quốc tuy nàng ít đọc nhưng vẫn có thể nhớ sơ lược về các triều đại, đúng là từng có Tần quốc, nhưng lại không có vị vua nào hiệu là Tần Huệ Đế cả, việc này nàng có chút không thông rốt cuộc nàng quay trở về quá khứ hay đến cái thời đại nào xa xưa đến nỗi không có ghi lại lịch sử?

Hạ nhân kia nghe xong thở dài, tiếc nuối nói:“ ài, một cô nương tốt như cô lại có kết quả như vậy, thật đáng tiếc” Xem ra sự phụ hấn đoán không có sai chút nào, đáng tiếc đáng tiếc.

Đông Mai khó hiểu hỏi:“ Đáng tiếc cái gì a?” sao tự nhiên hỏi tiểu thư xong lại nói đáng tiếc ? cái người này rốt cuộc có ý gì?

Hạ nhân kia vừa định nói thì đã bị một giọng nói già nua cắt đứt:“ Hữu nhi, ngại làm cái gì đó?”

Tà Hữu lập tức im miệng lại, nhìn lão nhân kia đang đi ra trên mặt sợ hãi cúi đầu, chết hẩn rồi, sự phụ từng dặn chuyện sự phụ đoán ra không được nói ra ngoài, hẩn vậy mà vì mỹ nhân quên mất.

Lão nhân nhìn chăm chăm Lâm Y Nguyệt, thật lâu mới vuốt chòm râu bạc, cười vô cùng hiền từ nói:“ Tiểu tử này, ta thấy ngươi là người có đức tính thánh thiện nhất ta từng gặp, chỉ mong sau khi tiến cung ngươi có thể giữ vững tâm địa thiện lương này” Quả nhiên, ông đã hiểu vì sao Hữu nhi lại lỗ mãng như vậy rồi, đúng là cô nương này rất sạch sẽ, ngay cả hơi thở cũng thanh lọc tinh thuần đến như vậy, vậy mà...ông biết kết quả không thể thay đổi, nhưng vẫn không nhịn được mà khuyên nàng một câu, mong nàng cố gắng giữ vững tâm địa, người càng thánh thiện như nàng thì ranh giới giữa màu trắng và màu đen lại càng mong manh, chỉ cần tâm lung lay, lập tức biến thành một mảnh đen hẩn.

Lâm Y Nguyệt dù không hiểu nhưng vẫn gật đầu, cười lễ phép một cái rồi rời đi cùng Đông Mai.

... ..

Năm ngày sau, Lâm Y Nguyệt cùng Đông Mai được đưa lên một chiếc thuyền lớn, có khoảng 16 người, mỗi người một khoang, y phục của bọn họ đều mặc chung một kiểu của tú nữ, áo lụa dài có dây thắt eo buộc lại, tóc chỉ đơn giản buộc gọn.

Đông Mai đi qua phòng của Lâm Y Nguyệt lại bị người khác chặn lại” Lâm tài nữ, trên thuyền không được phép đi lung tung”

Lâm Y Nguyệt nghe tiếng lập tức mở cửa phòng, mỉm cười nói:“ vị quan sai này, chúng ta là tỷ muội, sẽ không có việc gì”

Tên lính canh kia có chút chần chừ nhìn hai người các nàng, thấy Lâm Y Nguyệt cười thật thà như vậy mới gật đầu cho Đông Mai vào, hẩn chỉ sợ mấy vị tài nữ này mà xảy ra chuyện gì thì hẩn chắc chắn mất đầu.

Đông Mai vào phòng nắm lấy tay Lâm Y Nguyệt căng thẳng nói:“ Tiểu thư, ngài xem lát nữa họ sẽ lấy bức họa ra so chiếu với chúng ta, em sợ họ nhận ra em là giả mạo, như vậy thì phải làm sao bây giờ? Hay em quay lại để vị thầy thuốc kia dịch dung thành đại tiểu thư nhé?”

Nàng nếu bị người ta phát hiện giả mạo thì chém nguyên cả Lâm gia, không bằng quay về giả thành đại tiểu thư.

Lâm Y Nguyệt lắc đầu, cầm tay Đông Mai cười an ủi:“ Không sao, em yên tâm,ta sẽ nghĩ cách” Nàng làm sao để Đông Mai lúc nào cũng phải giả trang thành tỷ tỷ được chứ, nàng ấy tận tụy trung thành như vậy, nàng nhất định sẽ nghĩ ra cách thoát vụ này, bằng không Lâm gia sẽ gặp họa.

Đông Mai nghe vậy thoáng chút dịu xuống nhưng vẫn không nhịn được nói tiếp:“ Nhưng mà...”

Lâm Y Nguyệt nghiêm túc chặn miệng Đông Mai lại:“khoan, em cứ tin ta đi” Nàng biết Đông Mai rất sợ,nhưng cũng vô ích mà thôi, bây giờ là cân bình tĩnh, nàng khẽ quay người, bàn tay trắng nõn đặt bên môi, mắt hạnh lâm vào trầm tư, Đông Mai cũng không dám làm phiền, chỉ có dáo dạt nhìn về Lâm Y Nguyệt

“Này, hai người các ngươi ra đây” Bên ngoài truyền đến giọng nói lạnh lạnh của thái giám.

Lâm Y Nguyệt cầm tay Đông Mai đi ra ngoài, khẽ cườ lắc đầu trấn an Đông Mai, ra ngoài đã thấy một dàn tuyển tú đứng đó, hai người cũng đứng vào hàng, nghiêm chỉnh nhìn về phía trước, một thái giám tay cầm bức họa đi đến trước mặt từng người nhìn rồi chuyển đến người khác, khi đứng trước mặt Lâm Y Nguyệt, hần chột ngẩn người, sau đó cười:“ Tài nữ,cô nương thật xinh đẹp, sau này có thành phượng hoàng xin chớ quên nô tài”

Lâm Y Nguyệt cũng ngẩn người nhìn hần, trên mặt hần có nét xảo trá rõ rệt, nhưng nàng cũng không khinh thường hần, chỉ gật đầu một cái dịu dàng.

Đến lượt Đông Mai,thái giám nhíu mày, nhìn bức tranh rồi lại nhìn nàng, bất chợt lên tiếng:“ Ngươi là ai?”

Đông Mai sợ hãi quay qua nhìn Lâm Y Nguyệt.

Lâm Y Nguyệt lập tức đi đến trước mặt thái giám tổng quản cười một tiếng, mới nhẹ nhàng tự nhiên nói:“Đây là nô tì của ta”

“Ngươi...ngươi dám giả mạo? Tỷ Tỷ ngươi đâu, việc này báo lên trên, sẽ trừng các ngươi” Thái giám tổng quản tức giận run rẩy chỉ vào nàng.

Đông Mai càng sợ hơn, tiểu thư nói có cách mà, đây là cách của ngài sao? Vì sao lại thừa nhận vậy, Lâm gia còn không phải đi vào chỗ chết sao?!!!!

Lâm Y Nguyệt mặt không biến sắc, vẫn nhẹ nhàng nhìn hần nói vô cùng tự nhiên:“ Tỷ tỷ của ta không may bị mắc dịch bệnh, phải đưa về Hà Châu chờ chết, chúng ta sợ tỷ tỷ sẽ lây bệnh vào hoàng cung, tổn hại đến long thể của hoàng thượng nên đã để Đông Mai tiến cung, Tổng quản, ngươi nghĩ xem, nếu thiếu một người, ngươi nhất định sẽ bị trách phạt không nhẹ, bây giờ có một người thay thế chẳng phải lợi sao? Dù sao cũng đâu có biết mặt mũi tỷ tỷ ta như thế nào, ngươi nói như vậy đúng không?” Nàng không tin hần nghe như vậy rồi mà vẫn bắt Đông Mai, phải biết trong cung người lớn nhất không phải hần, làm việc không tốt sẽ bị trách phạt,nhẹ thì bị đánh vài bản, nặng thì...bị chém đầu! Hần không lo mạng sống mình mới lạ, nàng không tin hần trung thành đến nỗi bỏ mạng.

Thái giám tổng quản nghe xong có chút đăm chiêu nhìn nàng, nàng ta nói không sai, việc này là thái hậu sai hần làm, nếu thiếu đi một người, hần sẽ là người đầu tiên chịu chết, vì vậy hần mở miệng:“ Chuyện này các ngươi không ai được nói ra nghe chưa?”

“DẠ” Đám người trong khoang thuyền cúi đầu hô một tiếng.

Đông Mai lúc này mới thở vào nhẹ nhõm, thật nguy hiểm, không có tiểu thư nàng nhất định hôm nay phải chết rồi.

Đám người trở về phòng mình, Lâm Y Nguyệt chuẩn bị đi vào lại phòng mới một chân đã bị Thái giám tổng quản phía sau gọi lại:“ Lâm tài nữ chờ đã”

Lâm Y Nguyệt quay lại mỉm cười nhìn hần:“ không biết ngài còn gì dặn dò?”

Thái giám tổng quản phát phát tay, cúi gập lưng, hai tay chấp lại nhìn nàng:“Không dám, nô tài mong ngài sau này nếu có những ngày tốt lành xin đừng quên A Đức này”

Lâm Y Nguyệt hơi ngậy người, nhưng rất nhanh cũng gật đầu khách sáo mở miệng:“ tất nhiên rồi, hôm nay ngài đã giúp ta một mạng mà,không còn việc gì ta vào phòng” Nàng không hiểu hần đang nói gì nhưng có thể hiểu được hần là một người rất nham hiểm, tốt nhất nên giữ khoảng cách với hần.

A Đức nhìn theo cười cười, con mắt nhìn người của hần chưa bao giờ sai,nữ nhân như phạt trước mặt này, sau này sẽ dậy lên một con sóng triều đại!!!! Hần phải nhắc cho nàng nhớ đến hần, sau này mới tồn tại được nơi này.....

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: RẮC RỐI ĐẾN.

Đoàn xe ngựa của các tài nữ lần lượt đi vào cánh cửa to lớn kia, bọn nàng vén rèm lên nhìn ra ngoài sân rộng lớn, nhìn khung cảnh hùng vĩ tráng lệ nơi này, trên mặt đều là thần thái vui mừng, nếu họ may mắn được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thì không phải sẽ bay lên làm phượng hoàng sao? Cơ hội như vậy ai có thể bỏ qua cho được đây, sau này nếu giữ được lòng của hoàng thượng bọn họ có thể sẽ là mẫu nghi thiên hạ, ngàn người ngược nhìn cung kính, uy quyền biết bao!

Lâm Y Nguyệt ngồi yên trong xe ngựa, khẽ hạ mắt cười nhẹ, trước sau cũng nhìn thấy còn cần gì vội vã? Cả cuộc đời có thể sẽ phải gắn nơi hoàng cung này thì có gì mới mẻ nữa đâu? Nàng không giống bọn họ, nàng còn có nơi cần phải về, còn có cha mẹ đang chờ đợi nàng, còn có cả người nàng thâm thương bao lâu này, nếu có thể trở về nàng nhất định sẽ can đảm nói ra cho hẳn biết! Điều nàng cần cố gắng đó là phải giữ được mạng sống, không thể bỏ mạng nơi cô đại này được!

Một đường đi theo A Đức quanh co bao nhiêu là hành lang khắc vàng khảm ngọc, có một số người mê mẩn nhìn chúng, có người vươn tay sờ chúng, trong mắt đều là tham hủ! A Đức chợt ở miệng dặn dò: “ Vào trong cung rồi các người không được đi lại lung tung, không được nói bậy, không được tung tin đồn bắt chính, không được làm trái quy định, và phải khắc nhớ rằng, không được có tâm tư sâu xa, bằng không, nơi này sẽ chính là mồ chôn của các người, có hiểu không?”

“Hiểu” Đám tài nữ gật đầu hô một tiếng, bọn họ nào có để tâm chuyện đó nữa, đầu óc đã bay theo những cây cột rồng thiếp vàng thiếp bạc, chỉ mơ mộng hão huyền, mơ mơ hồ hồ trả lời, ngoại trừ Lâm Y Nguyệt và Đông Mai tỉnh táo, hai người đi cạnh nhau không hề liếc mắt nhìn những thứ quý giá đó.

“ Ai da, là A Đức công công sao, đây là đám cung nữ mới tuyển sao?” Một nữ nhân ăn mặc lả lướt, y phục màu tím như mây khói bao quanh hình dáng nàng ta, eo nhỏ được buộc chặt bằng một sợi đai mỏng, tầng tầng lớp lớp y phục chồng lên nhau, đây đúng là kiểu ăn vận thời Đại Tàn nàng đã từng nhìn thấy qua trong sách, đầu vẫn theo kiểu Phi Nhân kế, buông thả vài cọng tóc xuống hai bên tăng thêm vẻ mị hoặc quyến rũ kèm theo chút lẳng lơ, cảm nhiều trang sức quý giá, mỗi lần nàng ta cười châu sai trên đầu rung theo kêu leng keng, quả nhiên bộ dáng đặc biệt khoa trương.

A Đức cúi người cười vô cùng nịnh bợ nói: “Nô tài tham kiến Lưu mỹ nhân, đây là 16 người được tuyển ra” Trong cung này người khó đối phó nhất chính là Lưu mỹ nhân này, nàng được thái hậu làm chỗ dựa nhiều năm nên chưa từng xe ai vào mắt, ngay cả hoàng hậu nương nương còn phải uất ức mà nhịn nhục, hẳn đương nhiên sẽ không vì vậy mà tổn hại đến lợi ích sau này được.

Lưu mỹ nhân che miệng cười một cái duyên dáng, khẽ nhìn qua từng người, môi đẹp cong lên nở nụ cười, gật đầu hài lòng, ai ngờ đến trước mặt Lâm Y Nguyệt, nàng lại ngăn người ngắc nhiên, thoáng bối rối lui ra sau một bước, gượng cười nhìn Lâm Y Nguyệt: “Nha đầu này thực xinh đẹp, không đáng lên cho hoàng đế bệ hạ thật lãng phí rồi” Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nữ nhân lại xinh đẹp như vậy, nàng cho rằng bản thân nàng đã xinh đẹp nhất rồi, không ngờ đứng trước mặt nha đầu này nàng chẳng khác gì sông ngòi đi so sánh với đại dương, quả thật nhà ai lại có thể sinh ra một đứa con khuynh thành khuynh quốc như vậy?

Lâm Y Nguyệt không hoảng hốt chỉ nhún người một cái, nhẹ nhàng cúi đầu nói: “Nô tì không dám, thân thể hoàng thượng đáng giá ngàn vàng, một người thấp kém như nô tì sao có thể so với mỹ nhân được, thật xấu hổ rồi” Nhìn qua nàng đã thấy Lưu mỹ nhân này không phải là hạng người gì tầm thường, thật muốn cho nàng hầu hạ hoàng thượng sao? Chỉ sợ sau đó sẽ lợi dụng nàng đi?

Lưu mỹ nhân nghe nàng ta hiểu lẽ như vậy rất hài lòng, lại nhìn thái độ cung kính của nàng ta, nàng có một loại cảm giác thỏa mãn, nàng bây giờ chỉ là một mỹ nhân, tuy có thái hậu chống đỡ nhưng vẫn là phải khép nép trước mặt hoàng hậu, nàng không cam lòng, vì cái gì một mỹ nhân như nàng lại thua kém cái tiện nhân kia, nàng ta chẳng qua chỉ là một tên ăn mày thấp kém, không được hoàng thượng sủng ái thì nàng ta có ngày hôm nay sao? hừ, nàng nhất định sẽ giành được hoàng thượng, giành được hậu vị, Nhược Mộc Lan, thứ tiện nhân nguoi chờ đó cho ta!!!

Lưu mỹ nhân khẽ phát tay, mười phần quý phái tao nhã nói: “ được rồi, đứng lên đi, bốn cung chỉ nói đùa, không cần phải hoảng sợ”

Lâm Y Nguyệt cúi đầu nhún một cái: “Tạ ơn Lưu mỹ nhân”

Chờ đoàn người Lưu mỹ nhân đi qua, Đông Mai hoảng sợ nói: “tiểu thư, vị mỹ nhân này cũng quá đáng sợ đi, mới gặp đã ghen tị với tiểu thư rồi” Nàng biết nhan sắc tuyệt mỹ của tiểu thư là không ai bằng, nhưng mới vào đã bị người ta có ý gây sự thì thật không thể nói gì được, Lưu mỹ nhân kia rõ ràng là ghen tị với tiểu thư muốn dọa dẫm ngài mà.

Lâm Y Nguyệt hoảng sợ quay sang quát khê: “Đông Mai không được nói bậy” Nàng vì sao quên mất bên cạnh còn có một Đông Mai, nàng ta ăn ngay nói thẳng, lại trực tiếp nói ra như vậy không phải là muốn chết sao? Nàng tất nhiên cũng biết Lưu mỹ nhân kia đang dọa nàng nhưng nàng cố ý như không hiểu! Tại sao lại quên nhắc nhở cho Đông Mai cơ chứ.

Lưu mỹ nhân chưa đi xa vừa nghe được lập tức quay lại tát Đông Mai một cái thật mạnh, giọng nói tàn nhẫn: “Hỗn xược, nguoi dám nói bốn cung là độc phụ sao? Người đâu, lôi ra chém cho bốn cung” Nàng chưa từng bị ai bắt kính như vậy, thân thể nàng vốn đã là thiên kim phủ thừa tướng rồi, đã uất ức ở vị trí này, nay lại xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp hơn mình, bây giờ lại bị một đứa nô tì hỗn láo! hừ

A Đức công công có chút khó xử nhìn Lưu mỹ nhân: “Mỹ nhân, chuyện này..thật sự không được” Đây là người của thái hậu ra lệnh tuyển, hẳn làm sao dám đề sơ suất đây?

Lưu mỹ nhân quay sang tát một bạt tai vào mặt A Đức, ánh mắt âm ngao nhìn hắn: “Nguoi dám kháng lệnh bốn cung sao? Nếu vậy cả nguoi cũng theo nàng đi”

A Đức hoảng sợ quỳ xuống: “Lưu mỹ nhân, nô tài không có ý đó là nô tài đáng chết, là nô tài đáng chết” Hắn tức chết thôi, cái con nha đầu kia tại sao lại ngu dốt như vậy, đề hắn chịu liên lụy theo.

Đồng Mai quỳ dưới đất hoảng sợ nhìn Lâm Y Nguyệt, nàng...nàng chỉ là lỗ miệng thôi, dù có bắt mẫn nhưng nàng ta là Luru mỹ nhân, muốn giết một cung nữ nhỏ nhỏ như nàng thật quá dễ dàng.

Lâm Y Nguyệt lập tức bước lên một bước cúi đầu cung kính, giọng nói như hoàng anh kêu lanh lảnh:“ Luru mỹ nhân, xin bớt giận, tỷ tỷ của nô tì mới vào cung có chút không biết lễ nghĩa, mong nương nương thứ tội!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: HOÀNG HẬU NHƯỢC MỘC LAN!

Luru mỹ nhân chuyển ánh mắt sang người Lâm Y Nguyệt, chợt nở nụ cười vô cùng tao nhã, giọng nói nhu nhu nhược nhược nói:“ Người gọi bồn cung là nương nương? Tại sao lại mong bồn cung bỏ qua mà không phải xin bồn cung bỏ qua? Bất quá bồn cung chỉ là mỹ nhân a?!!!” Nha đầu như hoa trước mặt nàng tâm tư không đơn giản, nàng ta rất thông minh, mọi tình huống đều có thể nghĩ ra biện pháp chống đỡ, nếu như..... có nàng ta bên cạnh, nàng không phải sẽ như hồ thêm cánh sao? Cũng có thể mang nàng ta ra lợi dụng thật tốt, rất có tác dụng ha ha!!

Lâm Y Nguyệt đầu hơi cúi, cung kính lễ phép đặt hai tay ngang bụng, giọng nói tựa như con gió nhẹ thoảng qua, làm người ta cảm thấy nàng như được làm từ nước, mát mẻ mà dịu dàng dễ tan vỡ:“ Bẩm mỹ nhân, mỹ nhân là dù bây giờ chỉ là một mỹ nhân nhưng cũng là thể thiếp của hoàng thượng, với tài đức và nhan sắc của người nô tỳ tin mỹ nhân sẽ có ngày được phong phi, xưng hô nương nương cũng không có gì sai trái, về chuyện nô tỳ mong tha vì nô tỳ mới gặp đã biết mỹ nhân là một người bao dung độ lượng, không khác gì hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, mỹ nhân cũng giống như hoàng hậu nương nương vậy!” Nàng đã cố gắng lựa lời mà nói rồi, nếu còn không tha nàng thật sự hết cách rồi, sau chuyện này chỉ sợ Luru mỹ nhân sẽ càng chú ý đến các nàng mà thôi, cuộc sống sau này của nàng vốn bình yên đã ngấm ngấm nổi sóng ngầm rồi..

Luru mỹ nhân nghe xong liền che miệng cất tiếng cười lanh lảnh, như tiếng chuông nhỏ kêu đinh đang đinh đăm:“ ha ha ha, ha ha ha, nha đầu này miệng lưỡi thật lợi hại, xem như người giỏi, người giỏi” Lần đầu tiên có một cung nữ lại không sợ hãi mà còn dám nói như vậy với nàng, rất thông minh, vừa khen ngợi nàng là một người nữ tử có đức có toàn, vừa cắt đứt đi đường lui của nàng, người ta đã khen nàng như vậy nếu nàng tiếp tục trách cứ thì nàng không phải là nữ nhân độc ác ích kỉ rồi sao? ha ha , nha đầu này tốt lắm, tốt lắm!!!!

A Đức còn đang lau lau mồ hôi nơi trán thờ phào nhẹ nhõm, may sao còn có nha đầu này nhanh trí, bằng không hẳn và cung nữ kia chết chắc rồi, hẳn tin Luru mỹ nhân nghe xong sẽ không còn muốn chém nữa, phù, thật dọa chết hẳn rồi, bỗng nhiên vừa ngẩng đầu đã thấy một đoàn người đi từ phía sau lưng Luru mỹ nhân đi tới, đi đầu là nữ nhân mặc phượng bào đỏ sẫm, hình tiết cao sang, phượng hoàng sai cánh như muốn bay lên, thật sinh động hết sức từng đường may nét cắt đều tinh tế, dùng tơ vàng mà kết thành, khuôn mặt yêu mị câu hồn, mắt phượng mở to linh động như nước, môi son đỏ chót hơi hơi mím lại để lộ ra khi thế uy nghiêm mà tôn quý, trên trán vẽ hoa văn ba cánh hoa đào đỏ rực tôn lên làn da trắng nõn, mịn màng không tí vết, càng thêm quyến rũ, ba ngàn sợi tóc được tạo kiểu cực kì phức tạp, trên đầu đeo mũ phượng dành cho hoàng hậu, con khổng tước bằng vàng ngấn cao đầu kiêu ngạo, xung quanh còn có tua tua sợi vàng rủ xuống hai bên! Phía sau là mười mấy cung nữ và thái giám cung kính cúi đầu đi theo, nhìn vào ai cũng có thể đoán ra thân phận nàng ta.

A Đức kinh hoàng hành lễ:“ Nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế” Trời ạ, chỉ mỗi việc đưa cung nữ đến Điều Thiên phòng thôi mà sao lại rắc rối thế này, vốn Luru mỹ nhân đã khó đi rồi, lại còn thêm hoàng hậu, hai nữ nhân này căm ghét nhau tận xương tủy là điều ai trong cung cũng biết, gặo nhau nhất định sẽ công phá oanh tạc mới thôi! Như vậy... bọn hắn đến khi nào mới đến được Điều Thiên phòng đây????

Đám người lập tức theo A Đức hành lễ : “Nô tỳ/ nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế”

Nhược hoàng hậu khẽ nở nụ cười hòa nhã, vô cùng thân thiện vẫy tay:“ nào nào, miễn lễ, nơi này có gì nóng nực vậy?” Vừa nói mắt nàng vừa khẽ liếc về phía Luru mỹ nhân cười, vừa hay lại gặp nữ nhân này ở đây! Nàng và Luru mỹ nhân từ khi mới nhập cung đã xem nhau là đối thủ một mắt một còn rồi! Chưa bao giờ gọi là hòa thuận với nhau từ tẻ dù một lần!

Lâm Y Nguyệt vẫn không ngẩng đầu nhìn Nhược hoàng hậu, trong lòng thắc mắc ngập tràn , vì sao nàng cảm thấy không khí giữa hai người này không đúng lắm? Hay là..... không lẽ hai người này vốn là kinh địch đi? Ài, như vậy không phải nàng lại đắc tội thêm một người sao? Vừa này vì nghĩ muốn giúp Đồng Mai nàng mới nói liều như vậy, khẳng định Luru mỹ nhân sẽ lôi kéo nàng vào chuyện này, lúc đó hoàng hậu nhất định sẽ có định kiến với nàng!..

Luru mỹ nhân sắc mặt hơi biến đổi nhìn Nhược hoàng hậu:“Tham kiến hoàng hậu, nơi này chẳng có gì nóng nực cả, chẳng qua muội muốn giáo huấn cung nữ kia thôi!”

Nhược hoàng hậu “ a” một cái rồi cười khê:“ Thì ra là vậy, mà...cung nữ này mới vào cung, muội muội cần gì phải làm khó nàng ta, không phải tha cho nàng một mạng là tốt rồi sao, vừa này bồn cung vừa hay nghe được lời nói của nha đầu này, nói rất chí lí, dù sao muội cũng giống bồn cung, nếu trách phạt nữa sẽ làm bồn cung mất mặt ! Muội muội nghĩ đúng không?” Nói xong còn hơi nhìn Lâm Y Nguyệt đầy thâm ý, nàng đánh giá cung nữ này thật lâu, nha đầu này vừa nhìn đã biết là người có cơ trí, nếu để nàng ta theo bên cạnh, sẽ làm được không ít việc cho nàng, lúc đó nàng sẽ thành thoi mà nhìn nữ nhân mình ghét kia ngày ngày đều phải lo lắng đầu kê! Nghĩ thôi nàng đã thấy vao húng rồi, ha ha ha!!!

Luru mỹ nhân sắc mặt biến đổi, giận dữ nhìn Nhược hoàng hậu, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta, tiện nhân này lại dám sỉ nhục nàng trước mặt đám cung nữ này? Còn không phải muốn nói nàng như con chó của ả sao, làm ả mất mặt!?? Nghĩ đến đây sắc mặt Luru mỹ nhân càng tệ, cả khuôn

mặt xinh đẹp đều vụn vỡ biến dạng vì vậy mà trông cực kì khó coi, giọng nói lạnh lùng xen lẫn cay nghiệt:“ Hảo, tỷ tỷ đã nói như vậy, không lý gì muội không nể mặt tỷ tỷ, thật sự được so sánh mẫu nghi thiên hạ như tỷ, muội thật vui sướng, thật mong muốn một ngày nào đó sẽ được như tỷ tỷ làm mẫu nghi thiên hạ, tỷ nói đúng không?” Dứt lời, sắc mặt vốn đang xấu xí liền biến mất, trở nên xinh đẹp vạn phần!

Đám cung nữ ngoài mặt như không nghe thấy gì nhưng trong lòng đã hiểu được phần nào, thì ra, hai người này không thích nhau, tốt nhất các nàng sau này phải tránh xa họ ra nếu không sẽ bị lôi ra làm vật hi sinh mất!

Đông Mai quỳ dưới đất không dám động đậy, đầu nàng chảy mồ hôi ròng ròng, ban đầu còn tưởng hoàng hậu là người có nhân tâm, muốn giúp đỡ nàng thoát tội, không ngờ chỉ là muốn mang nàng ra để làm vật kích thích Lưu mỹ nhân mà thôi, tiểu thư đúng là nói không sai, nơi hoàng cung này thật quá đáng sợ rồi!

Lâm Y Nguyệt và A Đức công công đồng thời nhìn nhau, trong lòng ngập tràn phức tạp không thể nói ra! Nàng thật sự chịu hết nổi với cảnh hai người giả tạo này rồi, cùng là con người với nhau vì sao họ lại cứ đầu đá giết lẫn nhau vậy? Không phải con người đều là động vật có cảm tính tình cảm sao? Vì sao bây giờ họ lại cứ như động vật máu lạnh chém chém giết giết? Cùng nhau chung sống không tốt sao? Nàng thật sự không hiểu nổi bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bị chú ý.

Nhược hoàng hậu sắc mặt nhất thời đại biến, à nói cái gì? muốn một ngày được như nàng sao? Hừ, trước mặt đám cung nữ lại dám khiêu khích lật đổ hậu vị của nàng? Nằm mơ, để được như ngày hôm nay nàng phải tốn biết bao nhiêu tâm tư mới leo lên hậu vị, đâu thể dễ dàng dâng hai tay cho Lưu thị kia, thái hậu chống đỡ thì như thế nào? Chỉ cần một ngày hoàng thượng vẫn còn yêu nàng thì đừng mơ đẩy nàng xuống! Nhất định không! Nàng âm u nhìn Lưu mỹ nhân:“ Muội muội yên tâm, vị trí này không dễ ngồi đâu”

Sau đó dứt lời lạnh lùng nói tiếp:“ Đi!”

Đoàn người Nhược hoàng hậu kéo nhau rời đi, để lại Lưu mỹ nhân đang âm ngao liếc nhìn, một lát sau, sắc mặt mới trở lại bình thường ôn nhu. giọng nói nghe không ra đang vui hay đang buồn:“ Nô tỳ này cung quy không rõ, tội chết có thể tha nhưng tội sống khó có thể bỏ qua, người đầu lòi ra đánh 20 bản cho bốn cung, hừ, đi” Liếc Đông Mai một cái nhìn đầy phần nộ rồi mới rời đi, tâm trạng ở lại đây đều bị tiện nhân kia phá hết rồi, tốt hơn ở đây tranh chấp việc nhỏ này thì thả về tẩm cung nghĩ cách đối phó Nhược Mộc Lan kia, nếu một ngày còn không đá à xuống, thì ngay cả ăn cũng không ngon miệng, ngủ cũng không yên giấc.

Lâm Y Nguyệt nhìn đám người thị vệ tiến đến kéo Đông Mai đi thì thở vào nhẹ nhõm, cũng may chỉ bị phạt đòn, so với bị chém thì đều tốt hơn! Sau lần này Đông Mai có lẽ nhận ra được vài điều, có thể sẽ cẩn trọng hơn trong lời nói! Bằng không nếu cứ tiếp tục thế này sẽ có ngày nàng và Đông Mai đều bị hại chết do cái miệng của nàng ta quá!

A Đức lau lau mồ hôi trên trán, thở nặng nhọc một cái, nhìn sang đám tú nữ nhũ mỳ một mối khoắc khoắc tay áo rộng thùng thình:“ Mau đi thôi, ta còn bận rất nhiều việc!” May mà cả hai đều ngậm đắng rời đi bằng không giờ khẳng định chưa tiến được nửa bước chứ đừng nói là đến Điều Thiên phòng.

... ..

Điều Thiên phòng

Ban đêm khuya khoắt, gió đêm lạnh lẽo lùa qua ô cửa sổ của căn phòng thối ngon nén đung đưa muốn tắt, bầu trời đen mịt không một ánh trăng ánh sao, chỉ lâu lâu vang lên giọng nói của thái giám tuần tra cùng tiếng kêu băng đồng. Lâm Y Nguyệt tiến đến đóng cửa sổ lại, rồi quay trở lại giường, tay phải cầm bình sứ nhỏ khẽ nhìn cái người đang nằm trên giường rên hừ hừ.

Đông Mai mếu máo nhìn Lâm Y Nguyệt:“ tiểu thư, em thật ngu ngốc mà, suýt thì mất mạng, sau này em thì tuyệt đối sẽ không thèm quan tâm đến mấy cái đó nữa, đau chết em rồi” Hic, cũng tại cái miệng nàng mà ra, làm sao mà không quản được một cái miệng cơ chứ! Hic, suýt nữa nàng làm liên lụy đến tiểu thư rồi, nàng mất mạng cũng không có gì đáng sợ, nàng chỉ sợ tiểu thư lại vì nhân từ mà ra tay giúp đỡ nàng, nhất định sẽ bị liên lụy theo, sau này nàng muốn bảo vệ tốt tiểu thư thì tốt nhất nên ít nói đi thôi!

Lâm Y Nguyệt bật cười, ngồi xuống vạch y phục của Đông Mai ra, nhẹ nhàng thoa thoa thuốc lên vết thương ở mông nàng, dịu dàng nói:“ Không sao, sau này người chỉ cần bớt nói thẳng thì đã tốt rồi, nếu người gặp chuyện ta sẽ đứng ra gánh cho người, nhưng...trong cung, ít chuyện thì giữ mạng sống mới lâu, người có hiểu không?” Nàng làm sao không hiểu được ý của Đông Mai, trong lòng nhất thời ảm áp, so ra tuy nàng bị rơi vào cái thế giới cổ đại này có chút buồn nhưng vẫn có cha có mẹ, có tỷ tỷ, lại có một nha hoàn tốt bụng như Đông Mai, nàng cũng không có còn trách ông trời vì sao lại đẩy nàng tới đây nữa!

Đông Mai ê ồm chớp mũi, khẽ khịt khịt mấy cái mũi nghẹn ngào nói:“ Tiểu thư, có phải Đông Mai rất vô dụng làm tiểu thư khổ sở đúng không?” Từ trước khi tiến cung hay chưa tiến cung, nàng đều chưa có làm được chuyện gì cho tiểu thư cả, chỉ suốt ngày gây chuyện cho tiểu thư giải quyết..

Lâm Y Nguyệt nhún mày, nhẹ nhàng gỡ đầu Đông Mai một cái, khẽ trách cứ:“ Nói bậy cái gì nữa đó! Người đã làm rất tốt rồi, chỉ cần người trung thành

như vậy cũng đủ làm ta vui rồi, còn muốn làm cái gì nữa a?” Nha đầu này nàng tuy chỉ biết nàng ta không lâu nhưng lại có thể hiểu Đông Mai là một con người sống khá thiên về mặt tình cảm, lại hay suy nghĩ nhiều, mà không phải suy nghĩ về mặt tích cực đâu, toàn là nghĩ về mặt tiêu cực, nghĩ đến những tình huống xấu nhất, thật là làm cho nàng vừa thấy phiền vừa thấy ảm áp mà.

Đông Mai ngẩng đầu nhìn Lâm Y Nguyệt méo mồm gọi như sắp khóc: “Tiểu thư.....” Vì sao tiểu thư so với ngày trước lại càng lương thiện hơn như vậy? Hại nàng cứ xúc động mãi không thôi, lại càng làm cho nàng không muốn rời xa tiểu thư nửa bước, tâm của nàng đều dành hết cho tiểu thư rồi! (ặc, sao giống les vậy -.-)

Lâm Y Nguyệt ần ần đầu Đông Mai xuống gối, bắt đắc dĩ cười: “Được rồi, được rồi, sau này nếu ta có sắp bị chém chắc chắn sẽ mang người ra lãnh giùm, người thấy như vậy đã có giá trị lợi dụng chưa?”

Đông Mai lập tức ngừng đầu gào lên một tiếng: “Gi chứ, tiểu thư thật nhẫn tâm mà “

“Ha ha ha, không phải người nói phải có ích cho ta sao..” Lâm Y Nguyệt cười sang sảng, vô cùng thoải mái, gương mặt tuyệt mỹ nhất thời như được bao phủ một tầng ánh sáng rực rỡ, nơi má còn hiện lên hai má lúm đồng tiền, duyên dáng hết mức..

Đông Mai bĩu môi nhìn: “Em chỉ là nói có ích chứ có nói sẽ thay tiểu thư lãnh chém đâu”

“hào hạo, bây giờ đi ngủ mai phải đến Điều Thiên phòng làm rồi!”

“dạ tiểu thư”

Căn phòng nhất thời chìm vào im lặng, rất lâu liền nghe tiếng thở đều đều của hai nữ nhân trên giường.....

Bóng đen bên ngoài cửa sổ cũng khẽ liếc một cái rồi rời đi.....

... ..

Trong cung điện rộng lớn sáng choang, Lưu Mỹ Nhân nằm trên nhuyễn tháp nhìn cung nữ đang quỳ phía dưới mở miệng: “Thế nào rồi?”

Cung nữ kia vội vàng cúi đầu bẩm báo: “Bẩm mỹ nhân, nô tỳ đã theo lời dặn của ngài mang thuốc cho hai người kia”

Lưu Mỹ Nhân nhắm hờ mắt, miệng đẹp khẽ mở: “làm tốt lắm, sau này người chú ý hai người đó, có gì phải bẩm báo với bản cung”

“Dạ, mỹ nhân” cung nữ kia sợ hãi gật đầu, chiều nay Lưu Mỹ Nhân tìm nàng, muốn nàng theo dõi hai cung nữ mới vào kia, tuy không muốn nhưng nàng cũng không có gan kháng lại.

Lưu Mỹ Nhân chợt nói: “Làm việc cho bản cung sẽ có thưởng, còn nếu người dám phản bản cung, người nhất định sẽ không có kết cục tốt, có nghe không?”

Cung nữ kia hoảng sợ quỳ sụp xuống, dập đầu lia lịa: “Nô tỳ tuân mệnh, sẽ không phụ lòng mỹ nhân”

Lưu Mỹ Nhân chợt nở nụ cười tươi như hoa: “tốt lắm, ra ngoài A Hữu sẽ thưởng cho người, lui ra đi, bản cung muốn nghỉ ngơi rồi”

“Dạ nô tỳ cáo lui” Nói xong cúi người lui ra ngoài, đứng trước mặt mỹ nhân thật đáng sợ mà.

Lưu Mỹ Nhân nhàn nhã nhắm mắt lại, khóe môi cong lên đầy thâm hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: A Tú.

Ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ đã bị tổng quản ma ma gọi dậy âm ỉ, Lâm Y Nguyệt và Đông Mai phải không tình nguyện rời giường, nhìn hai bộ đồ cung nữ màu hồng nhạt treo trong tủ, nàng lại khổ não lắc đầu, nàng luôn tự hỏi vì sao mấy vị phi tần mỹ nhân có thể mặc một bộ y phục rườm rà như vậy, chông chéo mấy chục lớp, chặc chặc, đúng là nghĩ đến thôi cả người nàng đều đổ mồ hôi hết rồi!

Đông Mai cầm y phục tiến lại mặc cho Lâm Y Nguyệt, tiểu thư sau khi mất trí ngay cả y phục cũng quên luôn cách mặc, ngày ngày đều là phải giúp tiểu thư mặc cho, nghĩ đến chuẩn bị đi làm nàng có chút bất mãn, nàng thì không sao nhưng mà tiểu thư làm sao mà làm được đây! Nhịn không được cầu nhàu: “hừ, lại sắp phải làm việc rồi, tiểu thư ngài làm được không vậy? hay là em đi xin Ma ma nhé?”

Lâm Y Nguyệt lắc đầu, chỉnh chỉnh lại y phục gọn gàng, nếu làm vậy thì càng bị chú ý thôi, với lại nàng từng trước khi xuyên qua là người chăm dọn nhà, mấy công việc như này nàng đều làm được, vì vậy nàng mỉm cười nhìn Đông Mai: “không cần đâu, ta làm được mà, đừng đi xin ma ma, người hôm qua

hứa sẽ không để tâm đến mấy việc đó sao, quên rồi hả?”

Đông Mai vẫn chu mỏ bất mãn, chải tóc cho Lâm Y Nguyệt thành kiểu cho cung nữ, vắn cao lên để vài ba cọng tóc rũ xuống hai bên mang tai, lại chỉ cắm thêm một cây trâm bạc được ban tặng: “hừ, em biết rồi” Nàng biết tiểu thư lại sợ nàng đi gây chuyện đây mà..

“Còn nói cái gì đó hả, các người không mau đến Điều Thiên phòng sao?” Lư ma ma tầm 50 tuổi đi vào phòng, nhấn mặt nhìn hai người lớn giọng nói.

“đi ngay đi ngay” Lâm Y Nguyệt lập tức đứng dậy kéo Đông Mai đi ra ngoài, tiến về Điều Thiên phòng.

Đa số trong này đều là giặt giũ, phơi đồ, mấy việc lật vặt trong cung, hai người các nàng phải ôm mỗi người 100 bộ y phục cung nữ và thái giám đi giặt, Lâm Y Nguyệt xách một thùng gỗ nước từ bể chứa nước không may trượt tay đổ hết thùng nước, Lư ma ma lập tức đi lại nhéo ngay hông nàng một cái thật đau.

“á...” Lâm Y Nguyệt giặt mình hét lên một tiếng đau đớn, cắn môi nhìn Lư ma ma.

Bà ta chống nạnh nhìn nàng, giọng điệu cay nghiệt: “Người đang làm cái gì vậy hả? Công việc còn không kịp làm lại định giờ trò lười biếng sao? Đừng tưởng xinh đẹp thì muốn làm gì thì làm có nghe rõ không?”

Đông Mai vội chạy lại cạnh Lâm Y Nguyệt, lo lắng nhìn: “Có sao không ạ?” Nàng giặt khá xa với chỗ tiểu thư, nếu không nhờ cung nữ kia nhắc nhở nàng cũng không hề biết.

Lâm Y Nguyệt lắc đầu cười trấn an Đông Mai một cái, nàng không muốn Đông Mai vì chuyện này mà ghi thù với Lư ma ma, bà ta nhất định sẽ hành hạ Đông Mai mất, thà để nàng gánh chịu còn hơn: “Ta không sao, tỷ tỷ đừng lo”

Đông Mai ngăn người, một lúc sau mới tỉnh táo lại nàng không thể để người ta biết nàng là giả mạo được, suýt thì quên mất.

Lư ma ma hung hăng liếc một cái rồi bỏ đi, đám cung nữ lúc này mới xì xào bàn tán: “trời ạ, Lư ma ma là người độc ác ai mà không biết, toàn kiếm lỗi đánh nhóm cung nữ chúng ta thôi”

“hải, các người nên cẩn thận chút, bà ta đã ghi thù với hai người các người rồi”

“thôi mau làm việc đi, không lại bị ăn đòn”

“các người tự cứu bản thân đi không ai giúp được đâu”

Lâm Y Nguyệt đứng im tại chỗ cúi đầu ôm chỗ bị nhéo, lực bà ta không nhỏ chắc sưng rồi đây, bà ta ra tay cũng quá tàn nhẫn đi, thờ dài một hơi nàng lắc đầu.

Bỗng một cung nữ đi lại hai người, mỉm cười hoạt bát: “Này các người nếu không ngại có thể làm chung với ta, ba người làm có thể nhanh hơn”

Đông Mai nhìn nữ nhân trước mặt, có vẻ vui vẻ hoạt bát, lại có hai hạt gạo khi cười, cực kỳ đáng yêu, vừa nhìn đã thích.

Lâm Y Nguyệt gật đầu, các nàng vừa đến thì cùng người cũ làm có vẻ tiện hơn, bằng không cứ vi phạm thể này, cả người đều bầm tím mất thôi!

“Vây phiền người rồi”

A Tú hơi sững sờ, choáng váng nhìn nụ cười thuần khiết trước mặt, nhu hòa vô cùng, quả thực vừa nãy nàng tưởng mình thấy đức phật rồi, vì sao còn có người tâm địa trong sáng lương thiện như vậy? Kề lúng túng cười: “Ta tên A Tú, các người tên gì?”

Đông Mai cười vui vẻ nhất, hớn hờ nói: “Ta là Đông Mai”

Lâm Y Nguyệt chỉ bắt đầu cười một cái nhìn Đông Mai: “Gọi ta là Y Nguyệt được rồi”

A Tú hơi dừng lại, sau đó rất nhanh cười dẫn hai người đi..

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Kết giao tử muội.

Đến Khố phòng, Lâm Y Nguyệt mở hòm đã chảy rờng, chưa tính thân thể nàng là nữ nhân, thể chất vốn đã không tốt còn phải bê thêm thùng đồ gỗ nặng trĩu này, quả thật có chút quá sức, nàng vươn tay lau cái trán trơn bóng đầy mồ hôi, thở hắt một hơi nặng nhọc.

Đông Mai vừa lúc quay sang nhìn Lâm Y Nguyệt sắc mặt tái nhợt lật đặt buồng thùng gỗ xuống, vội vội vàng vàng giành lấy thùng gỗ của Lâm Y Nguyệt: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

Lâm Y Nguyệt miễn cưỡng cười lắc đầu: “Ta không sao, người mau bê thùng gỗ lên đi để Lư ma ma nhìn thấy sẽ không hay đâu” Nàng biết Đông Mai sẽ lo lắng cho nàng, còn cây cưa nơi này khẳng định bị ma ma nhìn thấy, lúc đó khó mà tránh khỏi cả 3 người liên lụy.

A Tú cũng mỉm cười, nhìn hai người nhẹ nhàng nói: “Hay thế này đi, ta và Đông Mai mỗi người bê một bên, người bê đằng sau là được rồi” Nàng không ngờ thân thể của Y Nguyệt lại yếu ớt đến vậy, một người vô dụng như vậy tại sao Lư mỹ nhân còn muốn nàng đi theo dõi bên cạnh đây? Thật sự cái người yếu đuối vô năng trước mặt này có gì đó sao?

Đông Mai lập tức gạt đầu đồng ý: “phải đó, em với A Tú bê là được”

Lâm Y Nguyệt nhìn Lư ma ma đằng xa có xu thế đang đi về hướng này đành bất đắc dĩ gạt đầu.

“Cạch” Đông Mai thả thùng gỗ xuống, gương mặt nhỏ nhắn lại thành một đoàn oán than: “ai da, cái thứ này nặng chết ta rồi”

Lâm Y Nguyệt bật cười, ngồi xổm xuống lôi đồ ra nhúng vào xô nước bên cạnh, không nhìn Đông Mai nói: “Ta đã nói để ta bê cũng được, chính người tự giành lại còn oán cái gì a?” Nha đầu này nàng thực không có biện pháp mà.

Đông Mai bĩu môi: “chuyện như vậy làm sao để tiểu thư làm được cơ chứ, lỡ để phu nhân mà biết được chắc em không còn gì đâu” Ngày ngày mọi chuyện nặng nhọc tiểu thư còn chưa từng chạm vào đâu, bây giờ lại phải đi hầu hạ người khác, thật khó mà chấp nhận được.

Lâm Y Nguyệt hơi nhìn sang A Tú thấy nàng ta không có ý đồ muốn nghe câu chuyện của hai người, nàng mới thoáng yên tâm, nàng chỉ sợ A Tú có tình nhìn sang đây muốn nghe chuyện của họ nữa chứ, như vậy khó có thể nói rằng A Tú là người tốt...

“Đông Mai, đây là hoàng cung, không phải Lâm gia, vào đây rồi, ta và người đều cùng thân phận, có cái gì mà phải phân biệt?”

Đông Mai ghen lời, nhưng vẫn không hết bất mãn, bực bội ngồi xuống giặt đồ..

A Tú lúc này lấy một bộ y phục nhúng vào xô nước, như là tự nhiên nói: “ai da, các người là tỷ muội mà sao xưng hô lạ vậy?” Không phải Lư mỹ nhân nói hai người các nàng là tỷ muội thân sinh sao? Nhưng theo tình huống từ nãy đến giờ hai người họ đều xưng hô là tiểu thư với nô tỳ! Rốt cuộc là sao? May mắn lúc này khi Y Nguyệt quay sang vừa lúc nàng đã quay đầu lại rồi, bằng không chắc sẽ bị nghi ngờ rồi.

Lâm Y Nguyệt vừa định mở miệng nói, đã bị Đông Mai chặn ngang mà chen vào: “à, ta vốn là nha hoàn của tiểu thư mà!”

Lâm Y Nguyệt quay sang hô lên một tiếng: “Đông Mai!!!!” Nàng còn đang định có cách nói vài lời che giấu, không có ngờ Đông Mai lại nói thẳng ra như vậy, tại sao Đông Mai trải qua bao nhiêu chuyện cũng không khôn ra được chút nào? Dù nàng vốn dễ tin tưởng người khác cũng không có đến nỗi thế, A Tú là người mà các nàng mới quen sao có thể biết chắc được đây?

Đông Mai bị tiếng hô của tiểu thư hù cho giật thót mình, vội vàng nhìn sang Lâm Y Nguyệt lí nhí: “Tiểu thư, A Tú rất là tốt, nàng sẽ không phản bội chúng ta” Nàng biết là mình vừa lỡ lời nói ra thân phận của họ, nhưng A Tú không có vẻ là người có ý đồ đi? Theo tiểu thư nói lộ thuốc hôm qua là A Tú cho các nàng, vậy không phải là người rất tốt sao?

A Tú cũng vội nói: “Chuyện trọng đại như vậy, ta sẽ không nói ra đâu, Y Nguyệt người yên tâm, hãy tin ta” Theo phản ứng của Y Nguyệt, nàng biết nàng ta còn chưa có tin tưởng mình, không ngờ nhìn nàng ta có vẻ dễ gần nhưng lại rất cảnh giác không có như con nha đầu Đông Mai ngu ngốc kia..

Lâm Y Nguyệt bàn tay trắng nõn nắm chặt y phục trong tay, khẽ nhìn qua A Tú, nhìn trong mắt nàng ta đều là thật lòng, nàng hạ mi che đi ánh mắt, nếu đã lộ rồi giờ muốn biện minh cũng không được, chuyện quan trọng bây giờ chính là làm cho A Tú thành bằng hữu để mà che giấu cho họ: “Chuyện này mong A Tú giúp chúng ta giữ kín rồi”

A Tú nhẹ thở phào trong lòng, nàng còn sợ Lâm Y Nguyệt sẽ trở mặt nữa chứ, xem ra vẫn còn ngây thơ lắm, ngoài miệng nở nụ cười chân thành: “Y Nguyệt, ta so với người nhỏ tuổi hơn, không bằng gọi người là tỷ tỷ, sau này chúng ta là tỷ muội, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, như vậy người sẽ không cần lo lắng ta phản bội các người nữa”

Đông Mai reo lên: “Thấy không tiểu thư, ta nói A Tú rất tốt mà”

Lâm Y Nguyệt cũng khẽ gạt đầu, mỉm cười nhìn A Tú, ánh mắt như có như không liếc nhìn Đông Mai nhíu mày, chuyện đến nước này nàng còn có cơ hội lựa chọn sao?

A Tú cười rất tươi, rất hồn nhiên nhìn bọn họ hưng phấn: “Hay quá, từ nay ta có một tỷ tỷ và một bằng hữu rồi, ha ha” Lời nói thật lòng tựa như bọn họ đã là tỷ muội từ lâu lắm rồi!

“Phải phải từ nay chúng ta chính là tỷ muội tốt ha ha” Đông Mai cực kì hào hứng đứng dậy hoa chân múa tay, hành động này của nàng làm Lâm Y Nguyệt nhìn không được bật cười thành tiếng.

“hào hạo, từ nay chúng ta chính là tỷ muội tốt, người mau làm việc đi, đừng náo nữa”

A Tú cũng mỉm cười, nơi đáy mắt hiện lên tia đắc ý, những thứ ngu ngốc này vốn chỉ cần lừa một chút là đã bị gạt rồi! Lư mỹ nhân luôn dặn nàng phải

cẩn thận, xem ra chỉ là lo lắng dư thừa..

.....

Ban đêm, Luru mỹ nhân đang ngồi vẽ trên tờ giấy trắng tuyên thành, thấy có người vào nàng bỏ cây cọ xuống, mỉm cười nhìn A Tú: “a? tới rồi sao, ban thường cho người ngồi đi” Cả ngày hôm nay nàng chờ đợi tin tức đã sốt ruột lắm rồi, chỉ muốn mau mau mà nắm được thóp của Lâm Y Nguyệt kia, lúc đó mới có thể hảo hảo mà lợi dụng nàng được.

A Tú thụ sủng nhược kinh, tươi cười đa tạ mỹ nhân ngồi xuống ghế, rất mau nói: “Mỹ nhân, nô tỳ không phụ lòng của ngài, đã lấy được lòng tin của họ rồi, họ còn kết giao tỷ muội với nô tỳ, coi nô tỳ là bằng hữu thật sự, nô tỳ tin chẳng bao lâu nữa họ nhất định sẽ một mực coi trọng nô tỳ”

Luru mỹ nhân hơi nheo mắt, sau đó nở nụ cười, ánh mắt hơi đảo, mỉa mai nói: “Làm sao người biết họ đã lấy được lòng tin của chúng?” Lâm Y Nguyệt thông minh như vậy tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà tin tưởng vậy chứ?

A Tú cực kì tự tin nói: “Mỹ nhân yên tâm, hai người họ tuy bề ngoài nhìn có vẻ rất cảnh giác nhưng lại rất dễ vỡ”

Luru mỹ nhân hạ mắt trầm tư, nếu chúng dễ tin người như lời của A Tú thì sẽ không có gì đáng lo cả rồi, không phải sao? Nàng ngẩng đầu cười vô cùng xinh đẹp: “Hảo, mấy ngày nữa bốn cung sẽ cho người cơ hội thử bọn chúng, lúc đó bốn cung mới yên tâm được” Nếu Lâm Y Nguyệt dễ lừa như vậy thì tốt nhưng lỡ nàng ta giả vờ thì rất bất lợi rồi! Để chắc ăn nàng phải kiểm tra thử đúng như lời A Tú nói hay không!!!

A Tú tự nhiên biết Luru mỹ nhân chưa tin hẳn, cũng gật đầu đồng ý!

Luru mỹ nhân chợt đi xuống cạnh A Tú, thân thiết nắm tay nàng ta, chân thành nói: “A Tú, người làm nhiều việc cho bốn cung như vậy, bốn cung đã xem người như là muội muội của bốn cung rồi, sau này có chuyện gì đi nữa bốn cung cũng sẽ giúp người, bây giờ nếu người không muốn làm việc này nữa, bốn cung sẽ tìm người khác, không ép buộc người nữa” Ánh mắt nàng dấy lên ít nhiều hơi nước, trên môi vẫn là nụ cười chân thành như ban đầu nhìn A Tú, một cảnh này thật làm cho người khác cảm động, được người khác coi trọng như vậy, ai mà cưỡng lại được? Ngay cả A Tú thông minh lanh lợi như vậy cũng cảm động, nước mắt dâng trào, nắm lại tay Luru mỹ nhân, nghẹn ngào: “Luru mỹ nhân.....”

Luru mỹ nhân cười khẽ, nhắm mắt giả vờ không vui nói: “Còn gọi Luru mỹ nhân cái gì hả, mau gọi một tiếng tỷ tỷ cho bốn cung nghe”

A Tú thật sự bị cảm động đến khóc luôn rồi, kiên định nói: “tỷ tỷ, ta nhất định sẽ giúp tỷ!” Nàng không ngờ Luru mỹ nhân lại coi trọng nàng như vậy!

Luru mỹ nhân cười duyên một cái nói: “Vây muội muội mau đi về đi, không lại bị chúng nghi ngờ” Thấy ý đồ đã đạt được, trên miệng nàng quả thực nở được nụ cười thật lòng.

A Tú gật đầu lui ra, dù có bỏ mạng nàng cũng sẽ giúp tỷ tỷ làm việc, giết người cũng không từ!!! (ngu chó ==)

A Hữu công công đến gần nhẹ giọng nói: “Mỹ nhân, ngài làm như vậy làm gì a?” Hẳn theo nàng từ khi nàng mới nhập cung đến giờ, chứng kiến bao nhiêu thủ đoạn tàn nhẫn rồi, nói nàng vì một nô tỳ mà kết tỷ muội thật lòng thì hẳn sẽ không bao giờ tin đâu!

Luru mỹ nhân nhàn nhã bưng chung trà trên bàn nhấp một ngụm, ánh mắt nhìn ra ngoài bóng đêm, khẽ cười nhạt lạnh lùng: “Không thấy nó cao hứng sao? Nhìn nó phục tùng cũng không khẳng định nó sẽ không phản bội bốn cung! Cần phải dụ dỗ thì nó mới một lòng hướng bốn cung được”

A Hữu công công như bưng tỉnh đại ngộ “a” một tiếng cúi đầu nhìn Luru mỹ nhân cười: “Mỹ nhân ngài quả nhiên là thông minh”

Luru mỹ nhân quay lưng đi vào tẩm phòng, để lại một chuỗi cười dài: “ha ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp mặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba người lại cùng nhau đến kho phòng, còn chuẩn bị giặt đồ, Lư ma ma đã đi đến trước mặt Lâm Y Nguyệt: “người, không cần làm ở đây nữa, bên phòng bếp thiếu người, người qua đó chế củi đi”

Lâm Y Nguyệt ngạc nhiên, nhún nhún đôi mày thanh tú, có chút khó hiểu hỏi: “Chế củi không phải có hạ phu rồi sao?” Nàng rốt cuộc ý thức được bản thân đã bị Lư ma ma ghét, nàng không hiểu nàng từ lúc nào thì đắc tội với bà ta nữa.

Đông Mai cũng quýnh hết cả lên, tiểu thư giặt đồ thôi đã mệt lên mệt xuống, chế củi còn có thể sống sao? Lư ma ma rốt cuộc là đang nhắm vào tiểu thư nhà nàng mà!

Lư ma ma cười lạnh, hung dữ nhìn Lâm Y Nguyệt: “Muốn kháng lệnh của ta? Các người nên biết nơi này ta chính là lớn nhất” Mỗi lần nhìn nữ nhân này xinh đẹp trước mặt bà cười thật từ bi làm bà nhớ đến con tiện nhân đã cướp phu quân của bà, trong ngày cưới hắn và con tiện nhân đó đã dắt nhau bỏ

đi, để lại bà làm trò cười cho thiên hạ, nỗi uất hận này bà khó mà nuốt trôi được, tâm tư bà vốn đã sớm quên nhẹ chuyện này, từ ngày gặp nha đầu này bà như thấy tiền nhân kia phạt cho bà một cái tát thật đau.

Đồng Mai tức giận tiến lên định một phen mắng chửi, lại bị Lâm Y Nguyệt kéo vạt áo lại, lắc đầu, ý tứ nói nàng đừng nên náo, Đồng Mai cảm phần nhẹn xuồng, nàng mà có một ngày tốt nhất định sẽ trả thù bà ta....

Lâm Y Nguyệt nhẹ nhàng nhu thuận hành lễ, cả giọng nói cũng mang mất tự nhiên: “Nô tỳ sẽ đi ngay, ma ma đừng tức giận” Dứt lời nàng cười với Đồng Mai một cái rồi nhìn lướt qua A Tú, mới rời khỏi Khố phòng, để lại đám người thờ dài, nàng ta đẹp như vậy rốt cuộc cũng bị Lur ma ma thù hận, ở nơi này vốn ai cũng biết Lur ma ma cực kỳ chướng mắt những người xinh đẹp, không biết đã bao nhiêu người bị bà ta hành hạ thảm hại.

Lâm Y Nguyệt đến trước cửa phòng bếp, thấy bên trong tấp nập người, khói bay lên mù mịt, mùi thơm ngào ngạt ngon lành, Lâm Y Nguyệt vừa ngửi thấy đã hít hít vài cái như con nít rồi cười nhẹ, nàng đang làm cái gì đây a?

“Người là người Lur ma ma phải đến đúng không? Mua đi chế cui đi, nhanh nhanh chút” Bỗng có một nam nhân quần tạp dề trắng nhuộm màu mỡ vàng vàng đi ra, nhìn nàng hỏi thúc.

Lâm Y Nguyệt ngờ ngợ ngạc nhiên gật đầu: “Được” Rồi đi ra kế bên phòng bếp, thấy vài người nam nhân to cao đang ra sức chế đồng cui thật nhiều, nàng vừa nhìn đã cảm thấy choáng váng, xong rồi, ngày chết của nàng sắp đến rồi! Chắc lưỡi một cái bắt đắc dĩ nàng mới cầm cái riu dư lại bắt đầu chế cui, một tráng sĩ to con dừng lại lau mồ hôi nhìn nàng: “Cô nương, sao lại đến đây?”

Lâm Y Nguyệt chặt được mấy khúc cui mồ hôi chảy cũng nhiều, nàng nở nụ cười: “Ta vừa được điều đến đây” Nàng vừa nói vừa nhìn hẩn, khuôn mặt nghiêm túc tuấn tú, sừng mặt góc cạnh, là một đại nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, vì sao lại xuất hiện ở đây làm hạ phụ?

Lâu Tùy Ý nhún mày dưới cái nắng chói chang gay gắt này, một cô nương mà bị bắt làm việc này? Sao lại thế được? Chắc hẳn nàng ta lại mắc tội gì rồi, hẳn lắc lắc đầu, hẳn không hiểu vì sao người có mưu mô luôn luôn là những người sở hữu ngoại hình đặc biệt như vậy!? Cô nương này mặt mũi điều phần, mắt hạnh long lanh đặc biệt đen nhánh, còn có một tầng hơi nước mỏng manh rung động, chiếc mũi nhỏ tinh tế thẳng tắp cao cao, môi đỏ tự nhiên không phải vì tô son cười lên thật tự nhiên, hẳn nhún mày, thật sự cô nương này bị gì mà đến đây?

Lâm Y Nguyệt cười một cái rồi lại bắt đầu chế cui, lâu lâu lại lau mồ hôi trên trán đáng bộ vất vả rất nhiều, nhưng chân mày nàng chưa từng nhíu lấy một cái.

Lâu Tùy Ý nhìn một chút rồi buông riu bỏ đi khỏi đó, trước khi đi còn quay lại nhàn nhạt nói: “Tại hạ tên Lâu Tùy Ý”

Lâm Y Nguyệt buột phải ngẩng đầu lên, thì ra hẩn giới thiệu tên, nàng chắc cũng phải nói tên lại chứ? Vì thế nàng gơ tay gạt tóc mai ướt nhẹ sang để lộ ra khuôn mặt tươi tắn đang cười: “Ta tên Lâm Y Nguyệt!”

Lâu Tùy Ý sững sờ, nụ cười của nàng dưới ánh mặt trời quả nhiên dị thường rực rỡ, hẳn không biết bản thân bị gì rồi, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng nhìn về phía nàng, trong một khoảnh khắc hẳn thấy trên người nàng khoác phượng bào đỏ chói, hẳn kinh ngạc nhìn nàng, lại thấy vẫn bình thường như cũ mới lắc lắc đầu rời khỏi đó...

Để lại Lâm Y Nguyệt hơi chau mày nghiêng đầu nhìn về hẩn, hẳn là ai nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Quái nam nhân!

Mãi đến buổi trưa Lâm Y Nguyệt mới được nghỉ tay, nhận được chút thức ăn và cơm nàng chớp mắt nhìn, thì ra làm việc cho người khác thực rất vất vả, nàng xòe hai bàn tay ra nhìn nó sưng rộp lên nàng nhún nhún mày, bàn tay tê rần không cầm được đũa, chỉ đành ngồi yên một lát rồi đứng dậy đi ra ngoài, nàng bây giờ chỉ thấy mệt mỏi muốn nhắm mắt ngủ thôi, bụng một đến nỗi không có cảm giác muốn ăn nữa, lưng thường đi lại gốc cây đằng xa, ngồi xuống dựa vào thân cây, mí trên mí dưới đánh nhau cuối cùng dính chặt lại, đầu hơi nghiêng nghiêng, hai tay đặt trên bụng, chân co lên, làn gió man mát thổi qua như hiệu ứng ru ngủ bắt đầu thổi xi xào liên tục, ánh nắng chói chan vài tia len lỏi qua tàn cây chiếu trên gương mặt trắng nõn của nàng, hàng lông mi cong vút run nhẹ theo nhịp thở của nàng, sống mũi nghiêng nghiêng thẳng tắp, cánh môi mím lại, tóc mai rủ xuống che một bên má nàng, yêu kiều ướt át. Cảnh đẹp hấp dẫn này rơi thẳng vào mắt nam nhân đứng gần đó, hẳn nhắc chân đi lại, dáng người cao lớn che hẳn đi thân hình nàng, hẳn cúi đầu chăm chú nhìn, ánh mắt đen sâu thăm thẳm nổi lên một tầng rung động, nữ nhân này nhìn gần lại xinh đẹp như vậy, hẳn không nghĩ khi nàng ngủ lại giống thiên thần như vậy, có cái gì đó thánh thoát, trong vạt từ người nàng tản ra, khiến người khác không nghĩ là muốn chạm vào phá hỏng nó, hẳn cứ đứng mãi như vậy, không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Lâm Y Nguyệt mới nhẹ trở người, mắt mơ mơ hồ hồ mở ra, nhìn mờ mịt về phía người đang đứng trước mặt mình kia, Lâm Y Nguyệt bị dọa hết hồn, vội vàng bật dậy, lúng túng nhìn nam nhân kia: “a, Lâu huynh, sao....sao huynh lại ở đây?”

Trời ạ, không cần dọa người như vậy chứ? Mới mở mắt ra đã thấy có người trước mặt, ai mà không giật mình? Mà hẳn đứng đây có việc gì nhỉ? Không lẽ có việc nhờ nàng giúp? Nghĩ vậy nàng lập tức sửa lời: “Huynh tìm ta có chuyện sao?”

Lâu Tùy Ý lắc đầu, quay người đi, không nói không rằng, cũng không cho nàng một biểu cảm thân thiện, mặt mày cứ như vậy lạnh tanh mà đi - -

Lâm Y Nguyệt há hốc mồm, chậm chạp thu lại biểu cảm, nàng đây là lần đầu tiên mới có cái biểu cảm luống cuống đó, hẳn rốt cục là bị gì vậy? Tới tìm nàng rồi lại bỏ đi? Thật sự cứ như vậy mà đi? Hơ, nàng rốt cuộc đã tỉnh chưa đây hả? Trên đời sao mà có nam nhân nào lạ đời như hẳn vậy chứ? Nàng đứng dậy chuẩn bị đi chế củi lại bị một bếp trù chạy ra hốt hải chụp lấy tay:“ Ngươi....ngươi có biết nấu ăn không?”

Lâm Y Nguyệt ngây ngẩn một hồi mới gạt đầu, lại cái gì liên quan đến nàng đây?

Bếp trù kia không nhiều lời kéo nàng vào, đưa nàng một đồng thực phẩm vội vàng nói:“ Mau nấu cùng chúng ta, hoàng thượng gần dùng bữa mà còn chưa có nấu kịp, ngươi nhanh tay nhanh chân một chút” Trời ạ, gấp chết hẳn rồi, hoàng thượng thường ngày đều là ăn tại cung của người, hôm nay lại chạy đến Ngự Thiện phòng chờ, làm bọn hắn không có chuẩn bị kịp, nếu xảy ra chuyện, bọn hắn còn không phải chết sao?

Lâm Y Nguyệt kinh ngạc, nàng...nàng làm sao biết nấu cho hoàng thượng ăn hả? Đưa tay kéo bếp trù kia lại thì hẳn đã đi như bay về bên kia, một phen bận rộn không ngừng nghỉ, nàng cũng ngắc tại chỗ, nhìn đồng rau dưa thịt trước mặt nàng bất đắc dĩ nuốt nước miếng, được rồi, làm thử xem, không được thì bỏ.

Bắt tay vào đem con cá trên rổ kia mang ra, cầm dao cắt lát thành những miếng mỏng mỏng, xếp ngay ngắn trên đĩa, rồi đổ dầu vào chảo, chờ dầu sôi nàng lại từ từ thả cá vào, căng mắt nhìn mấy miếng cá vừa đổi màu vàng thơm nàng vớt ra cho ráo rồi xếp thành vòng trên đĩa, bày thêm lá hành và mùi tây một bên, nhìn đi nhìn lại, cảm thấy quá đơn giản, hoàng thượng mà nhìn món này sẽ không lời nàng ra chém vì tội bất kính đấy chứ? Nàng không phải khinh thường hoàng thượng đâu nha, chỉ là nơi này làm đồ ăn hết sức hoa mỹ, cầu kì kiểu cách phức tạp, nàng quả thực không thể bắt chước được, nghĩ nghĩ cầm đĩa cá chuẩn bị đi đồ, lại bị một bàn tay giành lấy, bung ra ngoài!

“.....” Lâm Y Nguyệt cắn môi nhìn theo, cái bếp trù kia ngày xưa có học qua võ công gì không vậy? Làm sao mà đi nhanh như gió vậy a?

“Này nha đầu kia, bê hai cái đĩa này lên”

Lâm Y Nguyệt thở dài một cái đưa tay bê chiếc đĩa muôn màu muôn sắc kia lên Ngự Thiện phòng, hai nơi này không xa nhau lắm đi vài chục bước là đến, nàng bê vào đập vào mắt là bàn ăn niếp vàng rờn sáng chói, cao lương mỹ vị trải dài, nàng muốn xỉu, cái gì gọi là không nấu kịp? Nàng đặt lên bàn, vừa muốn quay đi đã bị bếp trù kia kéo lại, nhấm nháp nói nhỏ:“ Ngươi làm gì vậy?”

Lâm Y Nguyệt cũng nhẹ nhàng nhú mồm, nhỏ giọng nói:“ Ta ra ngoài!”

Bếp trù kia lời nàng đứng vào hàng, nghiêng răng nói:“ Hoàng thượng chưa ăn xong, ngươi muốn đi đâu hả?”

Lâm Y Nguyệt thật là hết nói nổi, hoàng thượng ăn còn phải có người nhìn? Cái quy định cũng là hết sức khó hiểu đi? Tuy trong lòng thấy khó chịu nhưng nàng vẫn đứng yên, ánh mắt rơi vào người mặc hoàng bào ngồi ở chủ vị.

Ấn tượng đầu tiên của nàng là, mặt mũi không xuất chúng như Lâu Tùy Ý nhưng cũng gọi là mỹ nam, ánh mắt nhu hòa, cả khuôn mặt vì vậy mà cũng hòa hoãn rất nhiều, đầu đội mũ kim quang cài cây trâm ngọc xanh biếc, hẳn mặc dù không có lộ biểu cảm nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự không vui và cô đơn của hắn, nàng hạ mắt, hẳn vì cái gì mà không vui? vì cái gì mà cô đơn? Hẳn trong tay có cả thiên hạ, có tam cung lục viện, mỹ nữ vây quanh, như vậy vẫn không đủ sao? Nhìn qua nàng mới thấy có cả hoàng hậu, nàng ta ăn mặc vẫn như ngày đầu gặp mặt, ngũ quan xinh đẹp sắc sảo, miệng cười túm túm nói chuyện với hoàng thượng, nàng nghe mấy cung nữ lâu năm nói, ngày đầu hoàng hậu mới vào từng là cung nữ, rất lương thiện, bỗng dưng hoàng thượng lên làm thái tử, nàng ta cũng lên làm thái tử phi, dần dần bản tính thay đổi, ngoài cười nhưng trong không cười, mưu mô xảo quyệt, hại không biết bao nhiêu người để vâng hậu vị! Lâm Y Nguyệt nhất thời cảm thấy bị thương, hoàng hậu từng là một nữ nhân nhu mì lương thiện như vậy, tại sao lại thay đổi đột ngột như vậy? Làm thái tử phi rồi không phải đã tốt sao? Tại sao lại còn hại người khác?

Sở Viễn nhìn bàn ăn hoa mỹ, hẳn nhũ mồm chán nản, nhìn hết một lượt, tầm nhìn rơi vào đĩa cá cắt lát đơn giản đến không thể đơn giản hơn, hẳn đã bao lâu rồi không nhìn thấy món giản dị như vậy? À, phải rồi, từ ngày hắn lên ngôi vị hoàng đế này! Nhìn món ăn như nhìn thấy tri kỉ, hẳn đưa mắt nhìn đám người, trầm giọng nói:

“ Là ai làm món cá này?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ghen ghét.

Lâm Y Nguyệt giật mình, bếp trù kia đẩy đẩy nàng bước ra, nàng cúi người cẩn thận nói:“ Bẩm hoàng thượng, là nô tỳ làm ạ”

Sở Viễn mắt nhìn nàng, kinh ngạc vạn phần, hẳn .....chưa từng thấy ai xinh đẹp như cung nữ trước mặt này, ngay cả Lưu mỹ nhân hoàng hậu phi tần của hắn đều thua kém nàng, hẳn chợt thanh giọng:“ Cười cho trẫm xem”

Lâm Y Nguyệt và mọi người đồng thời cùng nhau ngẩn ra, ngay người nhìn hoàng thượng, hẳn nói cái gì? Sao lại bắt một cung nữ cười? Mọi người đồng loạt nhìn về Lâm Y Nguyệt, nhất thời hiểu rõ, ài, thì ra cung nữ này tuyệt mỹ như vậy, hèn gì mà hoàng thượng xiêu lòng đi?

Nhược Mộc Lan khoe môi vẫn nở nụ cười dịu dàng, nhưn mây nhìn Lâm Y Nguyệt, trong mắt chứa một tia âm trầm, nàng biết ngay mà, hoàng thượng mà gặp nàng ta nhất định sẽ có tình cảm, cứ nghĩ nàng ta làm ở Điều Thiên phòng xa xôi kia thì sẽ không có cơ hội tiếp cận hoàng thượng, không ngờ....hôm nay lại xuất hiện nơi này, đây lòng hoàng hậu dâng lên một cỗ cảm giác lo lắng bất an.

“Hoàng thượng, nàng ta căn bản không phải là người ở Trù phòng, khẳng định nàng ta nấu ăn cho hoàng thượng là có dụng ý”

Sở Viễn nghe xong đưa mắt nhìn Lâm Y Nguyệt vẫn đứng chỗ kia, nhìn khuôn mặt non nót trắng nõn kia, nhìn đôi mắt trong veo kia, ngay cả bản thân nàng cũng tán ra hơi thở tinh thuần, làm sao lại muốn hại hấn được? Ngay cả gặp mặt cũng chưa từng!

“Hoàng hậu, trăm nghĩ nàng nghĩ nhiều rồi, trăm cùng cung nữ này chưa từng gặp nhau, nàng làm sao lại muốn hại trăm được”

Nhược hoàng hậu lập tức không phục:“hoàng thượng, không lẽ người quên năm trước cũng có một cung nữ đến thích sát người hay sao? Hoàng thượng cũng chưa từng gặp qua nàng ta”

Lâm Y Nguyệt hạ mắt, nhẹ nhàng nói, giọng nói phi thường nhẹ, nhưng ai cũng có thể nghe ra nàng đang khó chịu:“Bẩm hoàng thượng, nếu hoàng hậu nương nương đã nghi Y Nguyệt là tội đồ muốn hại hoàng thượng thì xin hãy để Y Nguyệt ăn món này, Y Nguyệt từ nhỏ đã được phụ mẫu dạy rõ đạo hạnh làm người, đối với Y Nguyệt đó như là cái tội của mình, bây giờ bị hoàng hậu nghi ngờ thật khiến Y Nguyệt không vui, vì vậy mong hoàng thượng thành toàn cho Y Nguyệt” Nàng đòi này hay đòi trước cũng không có bị qua loại oan tình ủy khuất này, hoàng hậu lại một mực khẳng khái nói nàng hạ độc hại hoàng thượng, dù cho có được thả đi, thì thanh danh của nàng trong cung đều biến mất! Tuy nàng có chút thương cảm cho hoàng hậu đã thay đổi nhân tính, nhưng cũng không có nghĩa sẽ để hoàng hậu tùy ý vu oan được!

Từng người trong này đều bị lời nói của nàng hù dọa, đây là loại nữ nhân nào? Lại còn dám ăn nói như vậy với hoàng thượng? Còn không phải muốn chết sao?

Nhược hoàng hậu tức giận vỗ lên bàn:“Hỗn xược, người nghĩ như vậy thì có thể thoát được sao?” Nữ nhân này lại dám trước mặt bao nhiêu người nói nàng như vậy? Con giận này nàng quả thực nuốt không trôi!

Sở Viễn trầm ngâm một lát rồi gật đầu:“Trẫm thành toàn, người ăn đi” Hấn cũng không tin nàng cố tình muốn nói vậy!

Lâm Y Nguyệt được hấn đồng ý liền bước đến, cầm đôi đũa mới mang lên, tao nhã gấp một miếng cá trên đĩa, một tay đưa lên che một tay dứt miếng cá vào miệng, nhai nhai vài cái nuốt xuống, từng miếng từng miếng bị nàng nuốt xuống, đến khi trên đĩa hết sạch nàng mới buông đũa, nhẹ nhàng lấy khăn lau miệng, lại cúi đầu:“Nô tỳ đã ăn xong”

Nhược hoàng hậu mặt hết trắng lại xanh, hai bàn tay nắm chặt dưới ống tay áo rộng, móng tay đỏ chót đâm vào thịt khiến nàng phải đau đớn, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm nào thống khổ, miệng vẫn cứng rắn mở:“Hoàng thượng, ngài đừng tin nàng!”

Sở Viễn quay ngoắc sang, không vui nhìn hoàng hậu của mình, trầm giọng nói:“Hoàng hậu, nàng lại nói sáng cái gì? Nàng ta đã ăn hết rồi, còn muốn khẳng khái hại nàng?” Hấn không tin được hoàng hậu mà hấn yêu thương lại hãm hại người khác như vậy, đó chỉ là một cung nữ thấp kém, hoàng hậu còn muốn là cái gì? Hấn càng nghĩ càng phiền lòng, đứng dậy phất tay áo rời đi!

“Hoàng thượng, hoàng thượng!” Nhược hoàng hậu lập tức đứng dậy vội vàng chạy theo Sở Viễn, nàng ngu ngốc rồi, chỉ vì nhất thời ghen tị mới làm ra như vậy, để mất lòng của hấn, thì hậu vị của nàng cũng không còn, thái tử vị của con trai nàng cũng sẽ biến mất, không được, nàng không thể như vậy!

Lâm Y Nguyệt đứng thẳng dậy, nhìn theo hai người mới rời đi kéo theo một đoàn người, bếp trù kia vỗ vai nàng cười đắc ý:“Nha đầu này, giỏi lắm, từ nay không cần chê cười nữa, đến Trù phòng giúp chúng ta làm lật vật đi, cũng bớt khổ hơn cái việc kia!” Hấn không ngờ nhìn nàng đặc biệt yếu ớt thì ra lại mạnh mẽ can đảm như vậy, nếu là hấn, chắc đã nhún chân xin tha mạng!

Lâm Y Nguyệt mặt mày hớn hờ, cười tươi nhìn bếp trù:“Thật sao? Vậy cảm tạ huynh rồi” Tuy có chút không vui nhưng có thể thoát khỏi đồng cũi kia nàng đã cảm thấy hạnh phúc rồi! Vào bếp tuy khổ dầu nhưng vẫn tốt hơn rất nhiều lần cái nặng muốn thiêu đốt kia!

Bếp trù kia cười ha ha hai tiếng, nhìn nàng:“Gọi ta là Hảo ca là được rồi, ta gọi người là Y Nguyệt được không?”

Lâm Y Nguyệt vội vàng gật đầu:“được” Nàng làm sao lại may mắn như vậy, người muốn vào Trù phòng không ít, nhưng lại không được, thế mà nàng vì bị người ta ghét cổ ý đẩy đến đây thì lại dễ dàng vào? Còn có chuyện tốt như vậy a~~~

Ngoài cửa bên trái, một nam nhân đứng thẳng như trụ trời, mày kiếm nghiêm nghị nhếch lên, bạc môi mỏng mím lại lạnh lùng, uy nghiêm khí khái, như mãnh hổ trong rừng làm chủ bốn phương lại như vị thần cai quản trời đất, khí thế thật sự dọa người khác không dám đến gần, lúc này hấn lại nhìn chăm chăm vào nữ nhân bên trong kia, đang vui mừng hớn hờ như trẻ nhỏ, cả nụ cười trong vạt trên môi cũng không bao giờ tắt!

Công công vẻ mặt hoảng sợ đi lại, dè dặt cúi người:“Nhiếp Chính Vương, thái hậu muốn gặp ngài” Cái vị Nhiếp Chính Vương này tính cách kì quái, tính tình càng dị biệt, không bao giờ để người khác dễ sống khi đối diện mà, chỉ cần cái nhìn của hấn thôi cũng đủ để người khác cứng ngắc không nhúc nhích nổi. Mấy ngày nay hấn lại dờ chừng đến nơi này bỏ cũi, thái hậu từng hỏi hấn sao ại đến đây, hấn chỉ nói một chữ “Thích”.....

Có sở thích nào kì quái như vậy sao? -.-

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cự tuyệt!

Lâu Tùy Ý nghiêng đầu nhìn sang công công, lạnh nhạt gật đầu: “ừ” Rồi rời đi, không hỏi nhiều cũng không suy nghĩ, môi hắn lại hơi nhếch lên, đại tẩu của hắn lại có chuyện gì muốn tính toán hắn đây?

Thái Cực điện.

Lâu Tùy Ý bước vào, mọi người đều cúi người hành lễ: “Tham kiến Nhiếp Chính Vương điện hạ” Nhìn dáng người nam nhân phi phàm kia bước vào, mấy cung nữ đều đỏ mặt cúi đầu, hẳn trong hoàng cung này chính là đối tượng thứ 2 được nữ nhân ái mộ nhiều khủng khiếp, không chỉ các cung nữ mà mấy mụ ma ma cũng e lệ ngại ngùng.

Thái hậu ngồi trên nhuyễn tháp mặc phụng bào đỏ thẫm, có phần uy nghiêm hơn bộ hoàng hậu, trên đầu đội mũ phượng bằng vàng rung rung, tuổi tác không thể làm khó được nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của bà, có thể nhìn ra bà từng là một đại mỹ nhân, trên mặt vết nhăn không nhiều, nụ cười nhẹ nhàng lúc nào cũng trên môi, bà nhìn nam nhân trước mặt: “Hoàng đệ, lâu như vậy đệ không định trở lại phủ Nhiếp Chính sao?”

Lâu Tùy Ý cười nhạt, chậm rãi nhìn Thái hậu nói: “Thái hậu, bốn vương không định rời đi” Giọng hắn trầm trầm dễ nghe, như tiếng tiêu êm dịu mát tai người nghe.

Thái hậu neho mắt lại, cười cười nhìn hắn, nhưng nơi đáy mắt xoẹt qua một tia thâm hiểm: “Hả? Ý đệ là?” Phu quân của bà cùng nam nhân này là huynh đệ, từ ngày bà lên làm thái hậu đến nay, hắn luôn ngo nghe giám sát bà, không phải bà không biết mà là giả như không biết, hắn đối với bà còn nguy hiểm hơn cả tứ địch, một ngày chưa loại bỏ được hắn, vị trí của bà và hoàng thượng sẽ bị uy hiếp trầm trọng!

Lâu Tùy Ý nhạt nhẽo nhếch môi, ánh mắt hơi hơi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu: “Ý của bốn vương tự nhiên ngài sẽ biết, không còn chuyện gì, bốn vương còn muốn đi chề cừ” Tâm tư của thái hậu hẳn phi thường rõ, năm bà ta được hoàng huynh hắn nâng lên hậu vị, hắn đã nhận ra tâm tư của bà ta không hề nhỏ, hắn không khuyên can cũng không đã kích bà ta vì hoàng huynh hắn từng nói, hãy để bà ta sống, bà ta khổ vì hoàng huynh quá nhiều rồi! Hắn nghe theo, một mực an phận nhưng mấy năm nay, bà ta lại dám động đến hắn! Sai người theo dõi điều tra hắn thường xuyên! Hắn biết bà ta lo lắng cái gì!

Thái hậu không tức giận, chỉ âm trầm nhìn theo bóng dáng cao lớn kia, bà khẽ cười, hắn cũng quá giống phu quân của bà, thật khiến bà hoài niệm tiên hoàng

, phải chi mà con người này.....Nhưng là hắn không thể làm bà yên tâm được, vì vậy chỉ đành, một sống một còn với hắn!!!

Nháy mắt cả người bà bao trùm một sát khí, bà....không thể để mất mọi thứ được! Không thể! Giang sơn này chỉ có thể thuộc về mẫu tử bà!!!! Nhất định!

“Người đâu, mau phái người sang bẩm báo hoàng thượng, ai gia muốn gặp người”

Từ công công lui ra: “Nô tài tuân mệnh”

... ..

Sở Viễn bước vào Thái Cực điện, khom người kính cẩn: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu”

Thái hậu cười hiền từ, vẫy tay hắn: “Mau lại đây, hoàng thượng mấy ngày nay vất vả nhiều lắm rồi” Nhìn nhi tử mà bà phải dùng hết bao nhiêu công sức mới nuôi lớn được, trong thâm cung này, sinh ra một đứa bé đã là chuyện khó, nuôi lớn một đứa bé trưởng thành còn khó hơn gấp trăm ngàn lần, người người dòm ngó, luôn có cơ hội hại mẫu tử bà! Tay bà bắt buộc phải nhuộm máu bao nhiêu người, vô tội có, có tội cũng có, đều bị bà đưa tiễn! Nhưng bà biết, bà không làm cũng sẽ có kẻ làm thôi, lúc đó người chết không phải sẽ là bà và nhi tử bà sao? Vậy thà để bà ra tay trước!

Sở Viễn khẽ cười tự giễu hạ mắt, tràn ngập ưu thương: “Ha ha, trăm có làm gì có việc để làm, đều không phải mẫu hậu thu xếp hết rồi sao?” Hắn danh là hoàng thượng một nước nhưng lại không hề tự do quyết đoán được như phụ hoàng, mọi việc đều phải thông qua mẫu hậu, hắn cứ như là bù nhìn ra mặt mà thôi, để mẫu hậu có danh nghĩa nắm giữ triều chính!

Thái hậu nhăn mặt không vui, biết nhi tử của mình không thích cứng chỉ thích mềm, bà đành dụ giọng xướng, cực kỳ thâm ý: “Hoàng thượng, ai gia chỉ muốn giúp ngài suôn sẻ mà thôi, bây giờ trong triều đình vẫn có người không vừa ý mẫu tử ta, hoàng thượng còn non nớt nhân từ như vậy, sẽ khó có thể là đối thủ của họ, ai gia ghét cả đều vì ngài”

Sở Viễn khó có khi không cãi lời, hắn nhứ chặt mày không vui nhìn mẫu hậu của mình, hắn biết bà muốn tốt cho hắn, nhưng mà hại bao nhiêu người vô tội như vậy, hắn lại trở mặt nhìn, hắn còn có là một đáng minh quân hay không? Hắn nhanh miệng nói: “Mẫu hậu, trăm không cần, trăm thật sự không cần ngôi vị hoàng đế này, trăm muốn trở về làm một hoàng tử vô tư kia hơn, trăm nhớ những ngày tháng an nhàn vui vẻ đó, không áp lực, không suy nghĩ nhiều, càng không gặp nguy hiểm rình rập”

Đúng vậy, trước khi phụ hoàng mất, hắn từng là một hoàng tử vô lo vô âu, ngày ngày cùng các huynh đệ tỷ muội chơi đùa, vui biết bao nhiêu, nhưng mà,

từ ngày hắn được định làm thái tử, các huynh đệ tự dung lại không đến chơi với hắn nữa, gặp hắn càng lánh mặt đi, không ai tìm hắn nữa, à, có chỉ có một người, là hoàng tử của hắn, Tâm Bình công chúa, nàng vẫn tìm hắn chơi, cho đến một ngày hắn nghe tin nàng vừa rời khỏi chỗ hắn thì bị rơi xuống hồ chết đuối! Hắn im lặng truy xét, mới biết...thì ra mẫu hậu hắn đã sai người đẩy nàng xuống hồ, hắn hận bà, nhưng hận thì sao? Bà là mẫu hậu của hắn, hắn chỉ đành trơ mắt nhìn đám lính chôn nàng! Thì ra, huynh đệ của hắn đều bị mẫu hậu đe dọa, nếu chỉ cần chơi với hắn, nhất định sẽ không tha, chỉ có một mình Tâm Bình tỷ tỷ kiên trì, vậy mà.... vậy mà....Nghĩ đến chuyện này, tâm hắn như ngàn vạn mũi kim xuyên tim!

Thái hậu rốt cục không nhìn được gương tay tát cho Sở Viễn một bạt tai, tức giận đến run rẩy, giọng nói kiềm nén kích động nhìn hắn:“ Hoàng thượng ngài biết đang nói cái gì không hả?” Vì ngôi vị này của hắn bà đã chịu bao nhiêu tiếng xấu? Bị người đời mắng sau lưng, bà vẫn có thể ung dung nhàn hạ mà không quan tâm, nhưng bị chính đứa con ruột của mình muốn từ bỏ mọi thứ bà đã vất vả tạo dựng thì sao bà chịu nổi?

Sở Viễn không sợ hãi ngẩng đầu nhìn, giọng nói cứng rắn:“ Nhi thần tự biết mình nói gì! Mong muốn của nhi thần chính là vậy!”

Thái hậu hít sâu một hơi trấn định lại tâm trạng, sắc mặt dần lại nhìn Sở Viễn:“ ai gia gọi hoàng thượng đến không phải để cãi nhau, ai gia muốn ngài hạ thánh chỉ ra lệnh Nhiếp Chính Vương hồi phủ ngay lập tức” Đứng vậy, nhi tử của bà chẳng qua trẻ còn non dạ, tùy ý bốc đồng là điều không thể tránh khỏi, bà không nên cùng hắn tranh chấp! Việc quan trọng bây giờ chính là tổng được cái nam nhân kia đi, hắn ngoài Nhiếp Chính Vương còn là Tướng quân cầm kị quân, trong tay cầm hồ phù cùng binh phù, chỉ cần hắn lệnh một tiếng, bà cùng nhi tử khẳng định sẽ xảy ra chuyện! Để hắn trong hoàng cung chính là tạo cơ hội cho từ thần đến đón bà! (kinh khủng vậy cơ à -.-)

Sở Viễn quả thật hết nhìn nổi, nhìn mà găng giọng:“ Tại sao? Hoàng thúc vào hoàng cung có gì không tốt?” Hoàng thúc đối với mẫu tử hắn vô cùng tốt, tuy mẫu hậu không thích hoàng thúc nhưng hắn lại rất thích, hoàng thúc từng dạy hắn chơi cờ, tập kiếm, học sách binh luyện, chỉ là hắn không dám nói với mẫu hậu thôi, đã mấy năm qua hoàng thúc mới hỏi cung, vì sao mẫu hậu lại muốn bức hoàng thúc hồi phủ?

Thái hậu thái độ nghiêm túc không hề nhân nhượng Sở Viễn:“ Ai gia nói gì thì hoàng thượng làm theo đi, hoàng thúc con đang muốn mưu đồ đoạt chiếm giang sơn, hoàng thượng chịu sao?”

Sở Viễn lần đầu tiên cực lực chống đối thái hậu, không khí cả điện rơi vào căng thẳng, cung nữ thái giám đều không dám hít thở mạnh chỉ sợ mình sẽ bị mang ra hi sinh, Từ công công cùng Tô ma ma cũng sợ hãi cúi đầu!

“ Trẫm chính là hoàng thượng!!!!!!!” Cuối cùng Sở Viễn cũng có thể nói ra một câu khí thế cứng cỏi, chặn đứng câu nói của thái hậu chuẩn bị ra miệng!

Thái hậu sửng sò, ngây ngẩn nhìn hắn như không thể tin được, lão đảo bước lui một bước! May có Từ công công và Tô ma ma đứng sau đỡ lấy mới đứng vững được, môi mấp máy run rẩy.

Sở Viễn tâm đau như cắt, giọng hắn dịu lại nhưng vẫn kiên quyết như cũ:“ Trẫm thấy hoàng thúc xứng đáng có ngôi vị này, nếu thái hậu ngài còn muốn tự ý ra thánh chỉ, trẫm nhất định sẽ thoái vị” Dứt lời quay người đi khỏi đó, hai bàn tay hắn nắm chặt thành nắm đấm!

Thái hậu vẫn còn nhìn theo! Đây là đứa con bà vất vả và nuôi dưỡng sao? Hắn là lần đầu tiên cùng bà cãi nhau đến cùng! Bà biết hắn đã tức giận thực sự rồi! Hắn đã xưng trẫm với mẫu hậu của hắn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lâu Tướng Quân!?

Thái hậu ngồi xuống nhuyễn tháp, bà ánh mắt xa xăm nhìn ra hướng cung điện, miệng ưu thương mở:“ Ai gia....làm nhiều việc như vậy đều vì hắn, hắn lại....một mực căm ghét ai gia, đời này, ai gia làm người thật thất bại” Đứng vậy, bà quá thất bại, ngay cả con trai bà cũng trở mặt với bà!

Tô ma ma lập tức lên tiếng an ủi:“ Thái hậu, ngài đừng thương tâm, hoàng thượng chẳng qua còn trẻ, lòng tất nhiên chưa hiểu nhiều, sau này sẽ nhớ ơn thái hậu mà thôi”

Thái hậu từ chối cho ý kiến, bà khẽ nhắm mắt . thật vậy sao? Hay là nó sẽ căm hận bà suốt đời đây?

... ..

Đêm khuya, trong phòng Lâm Y Nguyệt, Đông Mai đang hưng phấn ôm tiểu thư nhà mình:“ Tiểu thư, em còn lo lắng cho ngài nữa đó” Trời ạ, tiểu thư không biết lúc tiểu thư bị phải đi nàng đã bức xúc thế nào đâu, ngay cả y phục cũng bị nàng giật cho nát bươm, Lư ma ma tức giận phạt nàng không ăn cơm, nàng cũng sẽ không nói cho tiểu thư biết!

Lâm Y Nguyệt cũng cười vui sướng:“ ha ha, người có gây chuyện không hả?”

Đông Mai lập tức lắc đầu nguầy nguậy, miệng nhanh nhẩu nói:“ Không có, tuyệt đối không có, mà tiểu thư, ngài nói hoàng hậu hại ngài à?” Vì sao nha? Không phải lần đầu tiên gặp mặt nhìn hoàng hậu không có giống như muốn hại người à?

Lâm Y Nguyệt khề thờ dài, miệng có chút phiền não nói:“ Nhược thái hậu kể ra cũng rất đáng thương” Haiz, sống trong hoàng cung này cũng quá khổ sở đi, nếu một ngày nào đó nàng được thoát khỏi nơi này, nhất định sẽ làm một người bình thường, không yêu không hận ai cả, cứ vậy thanh thản mà sống, chờ ngày trở về, như vậy không tốt sao?!

Đông Mai như nhím xù gai lên, cực kỳ không đồng ý câu nói của Lâm Y Nguyệt, đã đến thời điểm nào rồi mà tiểu thư còn nhân từ như vậy a? Tội nghiệp? Hoàng hậu hại tiểu thư như vậy còn tội nghiệp cái củ cải á!

“ Tiểu thư, ngài còn tội nghiệp được cho người khác sao?”

Lâm Y Nguyệt biết Đông Mai có ý gì, chỉ là vẫn ưu tư nhìn:“ Không phải sao? Là một nữ nhân đứng đầu thiên hạ nhưng cứ phải canh cánh kẻ địch, lại phải còn gắng sức lấy lòng hoàng thượng!!!” Cuộc sống như vậy thật sự quá gò bó, áp lực, tại sao hoàng hậu lại chịu đựng được?

Đông Mai bắt đầu đi lắc đầu, thì ra nhân từ quá cũng không cũng không phải chuyện tốt, tuyệt đối không tốt mà!! Nàng đành mở miệng:“ Tiểu thư, ngài hãy cẩn thận với hoàng hậu đi, chắc chắn sẽ gây chuyện cho ngài nữa cho xem”

Loại người tiểu nhân hẹp hòi như hoàng hậu thì đúng là không giết được thì không tha mà.

Lâm Y Nguyệt không muốn dây dưa cái vấn đề này với Đông Mai nữa vội vàng gật đầu đáp ứng:“ Hào hảo, chúng ta đi ngủ được chưa?” Nàng tại sao lại không biết Đông Mai lại có cái tính cần nhằng này a? Thật Y chang mẹ của nàng ở hiện đại, cứ nói đi nói lại, phí!

Đông Mai khó có khi nổi cáu, ủy khuất nhìn tiểu thư nhà mình:“ Tiểu thư cười nhạo em”

Lâm Y Nguyệt cười ha ha lắc đầu:“ Không có, ta đâu có cười!”

“ Tiểu thư còn cười nữa” Giọng mỗ nô tỳ xấu hổ gào lên.

... ..

Mấy ngày sau đó, Lâm Y Nguyệt theo như lệnh vào trù phòng làm, nàng tất bật làm mấy việc đơn giản, không nẫu nữa nhưng vẫn rất vất vả, khói mù mịt cả căn phòng, trên mặt bị dính không ít nhọ, nhìn qua thoạt có chút buồn cười, nhưng là, nàng không có chú ý đến nó được!! Chỉ có mấy người đi ngang qua nàng đều phì cười vui vẻ mà thôi, nàng còn tưởng họ cười chào mình, gật đầu cười lại -.-

Hào Ca vẫy tay nàng nói:“ Y Nguyệt , người mang mấy món này đến bên Trình Lâu điện đi” Nha đầu này ở đây rất được mọi người yêu thích, tính khí tốt, hiền như bụt, lại còn biết cách đối nhân xử thế, ai mà không thích cho được, đặc biệt nàng sở hữu ngoại hình vô cùng xinh đẹp, phải gọi là khuynh thế chi dung! Trù phòng cũng vì nàng mà được một trận ghen tị của mấy phòng khác, bây giờ nàng chẳng khác nào là gương mặt đại diện cho phòng bọn họ, hắc hắc!

Lâm Y Nguyệt buông ống thổi trong tay xuống, chạy lại chỗ Hào Ca nhận lấy khay thức ăn hoa mỹ, nàng nhìn hẩn hỏi:“ Hào Ca, nhưng là ta không có biết Trình Lâu điện là nơi nào a?” Nàng vào cung chưa tới một tháng, những nơi trong cung này hầu như nàng chưa từng đi lại, tên Trình Lâu điện lại càng chưa từng nghe tới, làm sao nàng đi đưa đây?

Hào Ca cười miễn cưỡng nhìn nàng:“ HA, chuyện này.....có người đưa người đi, chẳng qua người ở đó quá.....quái dị nên không ai dám đưa hết, chỉ có người nhan sắc đẹp như vậy mới bảo toàn mà ra” Sau đó đáng thương nhìn nàng, hẩn biết nàng sẽ mềm lòng a~~~

Lâm Y Nguyệt nhìn xung quanh đám người cũng đang về mặt bị thương nhìn nàng, sắc,cái người trong đó đáng sợ như vậy a? Nghĩ nghĩ nàng rút cuộc gật đầu:“ Hào, ta đi, khi về nhất định các người sẽ biết tay ta” Nói xong nàng cười nghịch ngợm một cái quay đi, có trời mới biết nàng cũng đang đây, có cần phải dọa người vậy không nha?

Đi vòng vòng qua mấy khúc hành lang quanh co, nàng mới để ý, nơi này không có một cung nữ hay thái giám nào cả, không có một bóng người a? Đáng sợ thật a?

Đến nơi, nhìn ba chữ to đùng “ Trình Lâu điện” nàng hít một hơi lấy can đảm đi vào, nàng tuy khí sinh không sợ hãi nhưng đối với loại người này vẫn hốt hoảng một phen, chậm chạp đi vào, phía trong cũng không có một bóng người, à không có, có một nam nhân mặc y phục như trong quân trại, mặt mày nghiêm nghị lạnh lùng đứng im trước cửa điện, nàng hạ mắt đi vào, nhẹ nhàng nói:“ Nô tỳ mang bữa trưa đến”

Trục Luân nhìn nàng một lượt, ánh mắt sắc bén làm Lâm Y Nguyệt tê cả da đầu, có cần phải nhìn nàng như vậy hay không đây? Nàng hít một hơi:“ Nếu ngài sợ nô tỳ gây chuyện, hay là ngài tự mang vào đi” Nàng cầu còn không được, hẩn mang vào nàng càng có thể rời khỏi nơi này nha, quả thực không khí nơi này quá âm u băng lãnh rồi a!

Trục Luân không nhúc nhích, cung nữ này rất thông minh, hẩn đúng là có nghi ngờ nàng ám sát tướng quân, không nghĩ nàng nhìn bình thường thế này lại có thể thấy tâm ý của hẩn, định vươn tay đón lấy khay đồ, không ngờ bên trong truyền ra thanh âm lạnh nhạt lười biếng:“ Đề nàng mang vào”

Trục Luân ngạc nhiên, nhưng vẫn rất nhanh gật đầu với Lâm Y Nguyệt cho nàng đi vào, lúc nàng đi ngang qua hẩn, mặt nàng lên lộ ra dung nhan tuyệt sắc, hẩn nhất thời sững người, đây..... là người sao? Ánh mắt hẩn không khỏi hiện lên chút say mê, hẩn theo tướng quân bao lâu nay, định lực không kém, thế mà khoảnh khắc này hẩn lại say mê nhìn một nữ nhân?

Lâm Y Nguyệt về mặt cương cứng đi vào, tránh không được thì liều chết thôi!!!!

Trục Luân theo vào, cung kính người với nam nhân đang thông thả viết chữ trên án đồ kia: “Lâu tướng quân, mời ngài dùng bữa” Người trước mặt hần là rống trong người, bọn hần 10 phần quy phục và ái mộ hần, tài năng như ngài không lên trị quốc là điều mọi người không phục nhất!

Lâm Y Nguyệt nghe ba chữ Lâu tướng quân trong đầu không khỏi nhớ đến một nam nhân cao lớn tuấn mỹ, nàng theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên, cả người ngây ngẩn một trận, nhìn cái nam nhân khí định hần nhàn trước mặt nàng run rẩy khóe môi, cái đó..... hần không phải là Lâu Tùy Ý kia sao??

Lâu Tùy Ý buông bút xuống nhìn nàng, môi mỏng không tự chủ nhếch lên một độ cong nhỏ!!!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Xấu hổ.

Lâm Y Nguyệt không ngạc nhiên, thần nhiên mỉm cười, nàng nhìn đã biết hần không phải hạng người tầm thường sao có thể là hạ phu chê cùi được chứ, cũng may nàng chưa từng đắc tội hần! Bằng không với chức vị của hần giết nàng chỉ là chuyện nhỏ! Nàng nhẹ nhàng nói: “Không ngờ ngài là Lâu tướng quân, nô tỳ lúc trước thất lễ quá rồi”

Lâu Tùy Ý phát tay cho Trục Luân lui ra ngoài sẵn miệng nói: “Mang thau nước đến đây!”

Trục Luân cúi đầu lĩnh mệnh, trong lòng không khỏi thắc mắc, tướng quân cùng cung nữ này quen biết nhau? Không có khả năng nha!

Lâm Y Nguyệt không muốn cùng hần ở chung một chỗ, nàng đặt khay thức ăn xuống, nhẹ nhàng hành lễ: “Nô tỳ xin cáo lui” Cùng nam nhân như hoa này một chỗ quả thật làm nàng quá áp lực, hần quả thực có đôi mắt rất đặc biệt, trong mắt màu hổ phách toát ra khí khái oai phong, lại tĩnh lặng như hồ thu, làm người khác không dám nhìn vào mắt hần, con người này, bề ngoài nho nhã lễ độ nhưng bên trong lại không như vậy, nàng thân phận thấp hèn vẫn nên tránh xa hần thì hơn!

Lâu Tùy Ý nhìn nàng, môi mỏng khẽ nhếch lên, mắt cong cong cười, giọng nói đặc biệt dễ nghe: “Ồ lại cùng bọn tướng dùng bữa!” Hần không nghĩ nàng tự dưng lại đem đồ ăn cho hần, căn bản người chịu trách nhiệm là một người khác, nhìn dáng nhỏ nhỏ của nàng hần nhìn rất vui mắt, ừm, nha đầu này không tệ!

Lâm Y Nguyệt thoáng nhú mày, vẫn rất lễ nghĩa cúi đầu: “Lâu tướng quân xin đừng đùa cợt nô tỳ, ngài thân là tướng quân, nô tỳ sao có thể cả gan ở lại nơi này để ngài chướng mắt?”

Nàng nhớ hai người không có quen thân thiết gì a, chẳng qua gặp nhau nói mấy câu nhạt nhẽo, bây giờ hần lại muốn nàng ở lại bởi hần ăn? Nếu chuyện này lan ra ngoài, nàng còn sống yên được hay sao?

Lâu Tùy Ý mắt vẫn cong cong nhìn nàng, khóe môi tao nhã cười: “Lời của bọn tướng từ khi nào đã thành đùa cợt rồi? Hay là.....ngươi thấy bọn tướng không đáng để ngươi lưu lại?”

Lâm Y Nguyệt nghe hần nói xong, cảm nhận được một phần lãnh ý trong đó, nàng cau mày, có cần phải đe dọa như vậy không? Nghĩ nghĩ nàng vẫn không phải đối thủ của hần, tránh bước nào hay bước đó vậy.

Lâm Y Nguyệt chợt nở nụ cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Được tướng quân coi trọng, là phúc của nô tỳ, lý gì lại cự tuyệt!!!!”

Lâu Tùy Ý nhìn nữ nhân mặt mày diễm lệ, nơi má còn dính mấy vết nhọ đen nám, cùng với nụ cười của nàng kéo lên thành một đoàn, nhìn thật khôi hài, ánh mắt hần nhìn nàng càng thêm dạt dào ý cười! Từ khi nào hần đã bắt đầu không để ý đến nữ nhân rồi đây? À, từ khi hần lên 10 tuổi! Chưa từng có một nữ nhân nào có thể làm hần liếc mắt nhìn, ngay cả phụ hoàng khi còn sống muốn ban mỹ nữ cũng bị hần cự tuyệt! Vậy mà hần bây giờ lại quan tâm đến một nha đầu mới lớn, Nàng cũng tầm 15 tuổi! Hần lại có sở thích luyến đồng?

Lâm Y Nguyệt thấy Lâu Tùy Ý cứ nhìn nàng cười cong cả mắt, trong lòng dâng lên một cảm giác lạ, hần bị gì vậy? Cứ như vậy nhìn nàng mà cười?

Đầu nàng nhìn không được rót xuống mấy vạch đen (-.-)!!!

Trục Luân bưng thau nước cùng khăn đến để bên Lâu Tùy Ý, rồi lại đứng ra một bên! KHóe mắt lên nhìn về phía Lâm Y Nguyệt nhất thời hiểu rõ!! A, thì ra tướng quân có dụng ý a~~~~

Lâu Tùy Ý nhìn vào thau nước rồi chỉ chỉ vào má của hần, hướng Lâm Y Nguyệt ra dấu hiệu, thì ra nàng lúc bắt đầu như vậy lại nhìn rất hợp mắt hần, không giống như vẻ điềm đạm bình tĩnh cơ trí của nàng như bình thường! Hần phải công nhận, nàng là nữ nhân rất thông minh, ngay cả thái độ cũng chưa bao giờ mất bình tĩnh!

Lâm Y Nguyệt nhú mày nhìn hần, khó hiểu bước lại thau đồng, cúi người nhìn vào thau đồng theo ánh mắt của hần, nháy mắt, cả người nàng cứng đờ!!!!

Ặc! Khó trách sao mọi người cứ nhìn nàng là cười, ngay cả Lâu Tùy Ý cũng cười cười nhìn nàng này giờ, mặt nàng.....sao lại dính nhọ thế này? Chẳng

khắc nào con nhóc vừa nghịch bếp xong a~ Ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt cười của người kia, mặt nàng bỗng nhiên cảm thấy nóng lên, có xu hướng mặt đỏ ửng đỏ, ngại ngùng nói:“ Cái kia..... mặt nô tỳ....không...à mặt nô tỳ....” Nói mãi cũng không thành một câu, để người khác nhìn thấy hình dạng lúm thộm này của nàng thật không tốt mà, đó lại còn là một nam nhân!!

Lâu Tùy Ý thoải mái chỉ vào thau nước:“ Rửa mặt đi, bồn tắm không muốn ăn cơm vào một miếng sẽ phun ra một miếng”

Rõ ràng thâm ý chế nhạo nàng mà!!!!

Lâm Y Nguyệt mặt càng đỏ hơn, không quan đến cái gì hình tượng nữa, vội vàng rửa mặt, lại dùng khăn khô lau lau qua! Chết tiệt! Mấy cái người kia đã bắt nàng đi chết thay lại còn hại nàng thế này! Có phải là nàng hiền quá rồi hay không a?

Lâu Tùy Ý không nhìn Lâm Y Nguyệt nữa, bắt đầu động đũa gấp đồ ăn, không khí im lặng nhất thời trở nên lúng túng, Lâm Y Nguyệt ngồi tại chỗ muốn nhúc nhích cũng không xong, hắn lại bắt nàng ngồi nơi này làm cái gì?

Lâu Tùy Ý như có mắt trên đầu, nhận ra tâm tư của nàng hắn chậm rãi mở miệng:“ Chờ một chút, ăn xong bồn tắm cùng người chơi cò!”

Lâm Y Nguyệt lần đầu tiên có cảm giác muốn mắng người! Cái gì gọi là cùng hắn chơi cò? Quả nhiên hắn đúng là quái dị không ai sánh nổi!!!

Trục Luân chép chép miệng, từ khi nào tướng quân lại để ý đến một cung nữ vậy a? Lại còn chơi cò? Không phải ngày thường ngài nói không có hứng thú với cò sao? Haiz, ngài cũng vì mỹ nhân quá đấy!!!

(Chương này hơi nhảm tí)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người là người nơi nào!?

Chờ sau khi Lâu Tùy Ý ăn xong cũng không phải là lâu, hắn chỉ ăn một chút cho có lệ, Lâm Y Nguyệt vừa cầm con cờ trắng trên tay vừa nghĩ, thế quái nào hắn là người cần rất nhiều thể lực lại ăn ít như vậy?

Lâu Tùy Ý nhận thấy nàng không chuyên tâm, khẽ gõ tay xuống mặt bàn, ôn nhu lên tiếng:“ Sao vậy?”

Lâm Y Nguyệt giật mình, ngại ngùng cười cười hạ con cờ xuống, vừa lúc nàng lên tiếng:“ Nô tỳ lại thua rồi, tướng quân thật siêu phàm”

Lâu Tùy Ý sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vẻ mặt trầm ngâm nghiêm túc nhìn nàng, ngay cả ánh mắt cũng thoáng qua tia không vui, nàng cố tình thua, không phải hắn không biết, nàng là muốn nhanh nhanh rời khỏi đây? Giọng của hắn đặc biệt lạnh như ngày hắn đứng nhìn nàng ngủ dưới gốc cây:“ Muốn về thì đi đi”

Quả thật làm Lâm Y Nguyệt sững sờ, sau đó lúng túng đứng dậy bụng theo khay đồ ăn lui ra, tính ra con mắt của hắn cũng thật siêu a, nàng nghĩ thế nào hắn cũng nhìn thấy rõ, quả nhiên sau này vẫn là cách xa hắn ra!!

Trục Luân nhìn sắc mặt Lâu Tùy Ý liền biết ngài không vui, hắn đành mở miệng:“ Tướng quân có gì trăn trở sao?” Khoảnh khắc Lâu tướng quân không vui rất ít khi xảy ra, hôm nay ngài lại vì một cung nữ mà không vui? Vừa nhìn cũng biết cung nữ kia không muốn thân thiết cùng ngài, đúng là tổn thương cho lòng tự tôn của một mỹ nam như ngài!!! Nếu là hắn cũng sẽ không vui - -

Lâu Tùy Ý đưa tay lên mân mê đôi môi, ánh mắt trầm đục nhìn chằm chằm trên bàn cờ, khẽ lắc đầu:“ Không có gì”

Nàng biết chơi cò, lại chơi rất giỏi, mỗi bước đi rất đẹp, nhưng nàng lại rất mềm lòng, vì nàng chỉ chặn mà không giết quân đen của hắn! Bàn cờ này rất đẹp mắt, lại chứa rất nhiều sâu xa, hắn nhếch môi lên, lạnh nhạt nói:“ Bàn cờ này, đừng để ai phá hỏng!”

Trục Luân không hiểu gì cũng không dám hỏi, gật đầu:“ Dạ”

... ..

Lâm Y Nguyệt vừa đi vừa nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của hắn, ánh mắt đó nhìn nàng như biết rõ tất cả động cơ của nàng, nhưng mà nàng lại không thể nhìn vào mắt của hắn được, căn bản là không dám nhìn, mắt hắn thật sự rất rất đặc biệt, nó tựa như con ốc xoáy vậy, chỉ cần nhìn sẽ bị hút vào đó! Căn bản là bẫy rập!

Đang suy nghĩ không chú ý đến đi ra cửa lại đụng phải người khác, nàng hốt hoảng cúi đầu xin lỗi lia lịa:“ A! xin lỗi xin lỗi!” Nàng không có nhìn qua người trước mặt là người nào.

Thái hậu ngồi trên phụng liễn, ung dung nhàn hạ, từng động tác đều thể hiện rõ ràng khí chất tôn quý mà không mất đi sự tao nhã, bà nhẹ nhàng nói:“

Chuyện gì mà lại không để ý như thế hả?”

Lâm Y Nguyệt tự nhiên nghe được giọng nói lạ, ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt là một lão bà mái tóc hoa râm, nói khỏe mắt còn có vài nếp nhăn, nụ cười đặc biệt hiền từ, mỗi lời nói của bà ta đều mang theo sự thương yêu và...vị tha?

Lâm Y Nguyệt bình tĩnh trả lời: “ Là nô tỳ không cẩn thận, xin thái hậu trách phạt!” Nàng cũng không ngu ngốc đến nỗi tin bà ta là hiền thật, ở nơi này mà trụ đến bây giờ đưa con trai lên làm hoàng đế thì làm sao mà không có thủ đoạn được đây? Vẫn là nên thức thời trước!

Thái hậu vừa nhìn qua gương mặt của nàng, ánh mắt bà sáng lên, rất lâu bà mới vẫy tay nàng, giọng nói dịu dàng từ bi: “ Lại đây, nha đầu này lại đáng yêu như vậy, ai gia làm sao mà trách phạt được, cũng không phải người cố ý, người”

Lâm Y Nguyệt chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, vốn đã rất nhiều người canh mẹ nàng rồi, gặp thêm lão bà cao tay này, nàng rốt cục có thể bảo toàn mạng mình không đây! Bà ta thật sự nghĩ như vậy có lẽ mặt trời đều chuyển hướng rồi!

Tô ma ma thấy cung nữ này lại lơ là câu nói của thái hậu, lập tức quát lớn: “ Vô lễ, còn không mau trả lời thái hậu?”

Lâm Y Nguyệt chợt nở nụ cười, ánh mắt hăm mộ nhìn thái hậu, giọng nói như phi thường hưng phấn: “ Bẩm thái hậu, nô tỳ nào dám khi lễ ngài, chẳng qua ngài khác với lời đồn nô tỳ nghe rất nhiều làm nô tỳ có chút ngờ ngàng, thì ra thái hậu lại là một người hiền hòa nhân từ như vậy, nhan sắc lại trẻ trung làm nô tỳ nhìn không ra ngài đã lớn tuổi nha, nếu không nhìn mái tóc râm của ngài nô tỳ cũng không nhận ra đâu, oa, nô tỳ rất hâm mộ ngài! thật đó!”

Hai mắt nàng cười đến híp lại để lộ ra hai lúm đồng tiền sâu, khuôn mặt nhỏ cũng vì vậy mà xinh đẹp thêm vạn phần, đôi môi nở nụ cười thật tươi, nhìn qua không hề giống như đang nói dối! Riêng nụ cười trong mắt của nàng cũng đủ để người khác xiêu lòng rồi!

Là người ai mà không thích được người khác khen mình, thái hậu cũng vậy, bà nghe xong tâm tình tốt lên rất nhiều, nhìn trong mắt nàng đều là sự ái mộ nồng đậm bà mới bỏ nghi ngờ, vịn tay Tô ma ma đi xuống liễn, hai tay đưa ra nâng lấy Lâm Y Nguyệt thân thiết vuốt tóc nàng, giả vờ như là không hài lòng nói: “ Nha đầu này miệng lưỡi lại ngọt như vậy, ha ha, ai gia nhiều tuổi như vậy sao có thể xinh đẹp nữa chứ!” Nha đầu này bà vừa nhìn đã thích, ngay cả khuôn mặt cũng tuyệt mỹ như vậy! Lại đơn thuần như trẻ con làm bà có chút vui lòng.

Lâm Y Nguyệt lập tức giơ hai ngón tay lên trời, mở tròn đôi mắt hắc bạch minh châu, miệng nhỏ nhanh nhẩu nói: “ Nô tỳ nói thật, thề có trời đất nếu nô tỳ nói sai một điều sẽ bị trời tru đất diệt”

Thái hậu bị nàng làm cho cảm động, nắm lấy tay nàng, khẽ trách nặng, như người mẹ đối với con gái nàng vậy: “ Đứa nhỏ này, lại nói bậy cái gì đó, người còn chưa nói cho ai gia biết người là người nơi nào?” Trong cung này người như nha đầu trước mắt này không nhiều, nhan sắc lại càng không ai bì kịp, nếu mang theo nó bên cạnh, bà sẽ đỡ buồn hơn rất nhiều!

Lâm Y Nguyệt mơ hồ bất an, không phải sẽ chú ý đến nàng chứ, trời mới biết nàng đóng kịch này giờ có bao nhiêu căng thẳng, nếu bị bà ta chú ý, không phải sau này mạng sống của nàng lại càng nguy hiểm hơn sao? Mặt nàng vẫn giữ nụ cười hăm mộ: “ Bẩm thái hậu, nô tỳ là người..”

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng cắt ngang câu nói của nàng, đánh vỡ không khí vốn được coi là vui vẻ này giờ: “ Cung nữ này người còn không mau rời đi? Ở đây ngăn trở thái hậu làm gì?”

Lâm Y Nguyệt không quay lại cũng biết người nói là ai, sống lưng cứng đờ, trước mặt hấn nàng quả thật không có can đảm diễn kịch, vì vậy cúi người sợ sệt: “ Vâng, nô tỳ cáo lui” Cũng vừa hay hấn lại đến đúng lúc như vậy, nàng đây còn không muốn nói ra mình là người nơi nào để thái hậu tìm được đâu!

Lâu Tùy Ý đứng hiền ngang trước cửa, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhàn nhạt liếc bóng dáng nho nhỏ kia vội vội vàng vàng chạy đi kia, hấn vốn đã đứng đằng trong quan sát sự tình ngoài này, khi nàng bị thái hậu giữ lại hấn cũng không có ý muốn ra giúp nàng, vì hấn tin nàng sẽ tự có cách, không nghĩ đến nàng lại tình ranh như vậy, nếu không quen biết nàng trước, hấn cũng sẽ như thái hậu mà tin nàng! Nha đầu này rất khá, có thể qua mắt được thái hậu thâm hiểm này!!!

Thái hậu dường như không vui nhìn Lâu Tùy Ý, bà thu lại biểu cảm thoải mái vừa rồi, sắc mặt 10 phần uy thế: “ Hoàng đệ, đệ ở lại hoàng cung ai gia không có ý kiến, chỉ mong đệ giao ra binh phù và hồ phù, lúc đó đệ muốn ở lại bao lâu cũng được” Chỉ cần hai thứ này trong tay hấn, bà không thể nào mà an tâm được, bà không như con trai của bà, con người này lòng dạ sâu không đáy, nhiều năm như vậy hấn vẫn chưa từng xảy ra chuyện gì trong triều! Một ngày nào đó hấn lấy hồ phù và binh phù ra trấn binh tạo phản! Bà có thể cản nhưng cũng sẽ tổn hại đến con trai!

Lâu Tùy Ý nghe xong cúi đầu cười nhạt, lúc sau ngẩng đầu nhìn thái hậu, giọng nói cực kì ưu nhả: “ Ai nói với thái hậu bốn vương vào cung với thân phận tướng quân? Nơi này là nhà bốn vương, bốn vương không thể hỏi cung hay sao? Thái hậu làm bốn vương rất hoang mang”

Thái hậu cũng không tức giận, ngược lại bà âm u nhìn Lâu Tùy Ý, giọng nói trở nên cứng rắn: “ Hoàng đệ, ai gia đã từng tuổi này, giang sơn vốn là thuộc về nhà họ Sở, ai gia tin rằng hoàng đệ sẽ không phá hỏng đất nước của nhà mình chứ?”

Lâu Tùy Ý khỏe môi vẫn cười, ánh mắt lại lạnh đến băng hàn, híp lại thành một đường, đặt trên người thái hậu, nhà họ Sở? Hấn không ngờ lại có một ngày họ của hấn lại hại hấn! Chỉ vì hấn họ Lâu mà thái hậu đã xem hấn là cái gai trong mắt, luôn luôn có tư thế tạo phản sao? Nực cười! Quá nực cười!

“ Đương nhiên, bốn vương tự nhiên biết được đây là giang sơn nhà họ Sở, vì vậy mà nhiều năm qua bốn vương không hề động binh, thái hậu nghĩ nếu là người khác lên ngôi, bốn vương để yên cho hấn ngồi hay sao?” Dứt lời hấn quay người đi vào, để lại một đoàn người bên ngoài, khỏe môi thu lại nụ cười, ánh mắt nhàn nhạt lãnh lạnh, cả người tỏa ra một dòng khí lạnh lẽo lớn vồn xung quanh, nếu Sở Viễn ngày đó không được lên ngôi, hấn cũng nhất định sẽ giúp nó! Chỉ là...mâu thuẫn của thái hậu đối với hấn quá sâu!! Luôn canh chừng hấn, y như hồ rình mồi! ha.

Trục Luân đi bên cạnh biết điều dừng lại bên ngoài canh gác! Hắn thấy thật là đáng thương cho tướng quân, lòng tốt của mình lại cứ bị người thân thích nghi ngờ, đúng là không có nỗi đau nào bằng! Gặp hắn, hắn sẽ lật đổ cho đúng ý thái hậu, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Dụng kế.

Khi Lâm Y Nguyệt trở về Trù phòng, mọi người đều cười tươi như hoa, nịnh nọt nàng khiến nàng bật cười thành tiếng, muốn giả vờ cũng không giả vờ được! Hào Ca vừa lắc chào lớn vừa cười đùa: “Lâu tướng quân cho người trở ra có lẽ là đã để mất đến người rồi!”

Lâm Y Nguyệt đang thái rau nghe xong suýt cắt trúng tay, môi nàng giật giật: “Huynh đừng nói đùa như vậy chứ!” Lâu Tùy Ý để ý đến nàng a? Không cần đâu a, ngàn vạn lần không cần!

Hào Ca cười nghiêng ngả, mắt híp bé lại: “Cái này không nói đùa đâu nha!” Hắn cũng chỉ nói giỡn thôi, nhưng mà kẻ cũng kỳ, Lâu tướng quân vốn rất khó tính, mỗi lần mạng bữa dùng đến, ngài đều lạnh lẽo mà chất vấn, làm bọn hắn thở cũng không dám thở! Vậy mà Lâm Y Nguyệt đi về lại nói không bị gì, quả nhiên dù là loại nam nhân nào cũng không thể vượt qua sắc đẹp a~~

Lâm Y Nguyệt bắt mẫn trừng mắt, bộ dáng tinh nghịch khiến đám người bật cười khanh khách, nhiều người còn trực tiếp hơn, các a nương trong này thay nhau đến véo má nàng!

Lâm Y Nguyệt khóc không ra nước mắt, má nàng sắp thụng hết cả rồi!!

... ..

Đông Mai lau lau trán, xách thùng nước lên nặng nề đến chỗ chà rửa bồn, thờ dốc một hơi, nàng nhìn Lư ma ma đang cầm cây roi trông chừng nhìn nàng, mẹ kiếp, nàng thật muốn liêu chết với bà ta mà, bà ta chuyển hận thù tiểu thư sang lên người nàng, ngày nào cũng hành hạ nàng đến bần rùn chân tay! Nếu không phải sợ tiểu thư phiền não, nàng nhất định sẽ không tha cho bà ta!

A Tú đang chuẩn bị mở miệng an ủi Đông Mai thì thấy đằng sau lưng Đông Mai phía xa A Hữu công công đang vẫy tay nàng, nàng kinh ngạc, để Đông Mai thấy được sẽ không tốt, vì vậy nở nụ cười: “Đông Mai hay là người sang chỗ ta làm, còn chỗ người cứ để cho ta, mà ma sẽ không để ý đâu!”

Đông Mai suy nghĩ một chốc, quả thật công việc của A Tú nhẹ hơn rất nhiều, nàng mấy ngày nay cơ hồ đi cũng đi không nổi, trước mặt tiểu thư lại phải còn diễn kịch, nàng kiệt sức thật rồi, gật gật đầu xách thùng nước về chỗ của A Tú, cách nàng khá xa.

A Tú chờ Đông Mai đi xa rồi mới cảnh giác nhìn xung quanh, giả vờ chà chà đi lại phía A Hữu, nàng nhỏ giọng: “A Hữu công công, có chuyện gì sao?”

A Hữu một tay che miệng, hướng tai A Tú thì thầm một lúc thật lâu, A Tú bậm môi, ánh mắt có chút do dự: “Như vậy .....không sao chứ?”

A Hữu nhíu mày, nhân nhật nói: “Có cái gì mà sợ? Lư mỹ nhân đã nói, nếu làm tốt sau này sẽ giúp người gặp hoàng thượng cầu xin cho người chút chức vị. Mỹ nhân xem người là muội muội thật lòng muốn tốt cho người, không lẽ người không muốn giúp mỹ nhân?” Lư mỹ nhân quả nhiên nói không sai, nha đầu này vẫn có chút nhất gan!

A Tú vội vàng lắc đầu: “Không phải, ta chỉ... chỉ sợ lỡ chuyện... bị phát hiện ra thôi” Lư mỹ nhân có lòng tốt như vậy nàng sao dám bội bạc, với lại mỹ nhân cũng hứa cho nàng gặp hoàng thượng rồi, nếu lúc đó được hắn coi trọng nàng nhất định sẽ đổi đời rồi! Chỉ là nàng sợ lỡ bị Lâm Y Nguyệt phát hiện, đi bẩm báo thì nàng nhất định sẽ thê thảm!

A Hữu chắc một cái, đánh lên đầu A Tú: “Có Lư mỹ nhân rồi còn sợ gì nữa?”

“.....” A Tú vẫn chần chừ nhìn A Hữu, cuối cùng kiên quyết gật đầu một cái!

“Nó tỷ nhất định sẽ vì tỷ tỷ”

A Hữu nhìn A Tú đi xa dần, khoe môi nhếch lên nụ cười khinh thường, cái gì mà vì tỷ tỷ? Người còn không phải nghe được gặp hoàng thượng sao? Thứ tiện nhân như người mà muốn cùng Lư mỹ nhân giành nam nhân hay sao? Ngu ngốc.

... ..

Đông Mai làm xong việc chuẩn bị trở về phòng ngủ một chút, lúc đi ngang qua hoa viên, nàng vô tình nghe hai cung nữ đang quét sân nói chuyện, cung nữ mặt tròn nói: “Ê, lúc này ta mới nhìn thấy A Tú”

Cung nữ kia không để ý nói lại: “Thì có cái gì lạ?”

Cung nữ mặt tròn bĩnh nhai:“ Thì ta thấy nàng và công công bên người Lưu mỹ nhân nói chuyện gì đó, thần thần bí bí thôi”

“ Thôi thôi, lo quét cho xong đi, chuyện đó cái gì hay mà kể hử” Cung nữ kia huơ huơ tay không vui nói.

Đông Mai dừng lại, công công bên người Lưu mỹ nhân? Tại sao A Tú lại gặp riêng hân? A? Hay là.....khuôn mặt nàng tràn đầy sợ hãi, nhìn xung quanh không ai chú ý mới đi về phòng!

... ..

Lâm Y Nguyệt vừa trở về đã bị A Tú chặn ngay cửa vào, nàng khó hiểu nhìn:“ A Tú, ngươi có chuyện gì sao?” Mấy ngày qua nàng làm ở Trù phòng, nên cũng không có gặp A Tú lần nào, về phòng cũng tắm rửa rồi lên giường ngủ, không có nói chuyện qua lại, hôm nay gặp A Tú nơi này, nàng nhìn bộ dáng nàng ta hình như canh chừng chờ nàng về!

A Tú sắc mặt bình tĩnh lại, giọng nói tự nhiên nói:“ Y Nguyệt tỷ tỷ, ta....tôi nay muốn gặp tỷ nói chuyện riêng được không?” Nói xong cắn môi như khó xử nhìn Lâm Y Nguyệt.

Lâm Y Nguyệt không trả lời ngay, chỉ nhìn A Tú trầm mặc, vì sao không nói bây giờ mà hẹn nàng đi chỗ khác? Nàng khẽ cười, nhẹ nhàng nói:“ Tôi nay ta thật sự muốn ngủ sớm, có gì ngươi cứ nói đi” Người này nàng không tin được, nhìn dáng bộ cuồng quýt của nàng ta thật sự rất không bình thường!

A Tú mở to mắt, cắn cắn môi, sau đó đáng thương nhìn Lâm Y Nguyệt, nước mắt sắp tuôn:“ Y Nguyệt tỷ tỷ, chuyện này...thật sự rất mong tỷ tỷ giúp ta, ta...ta...hức hức” Dứt lời nước mắt như chuẩn bị đã sẵn sàng mà rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn thất phần yếu ớt.

Lâm Y Nguyệt thoáng mềm lòng, nàng vươn tay lau đi nước mắt của A Tú, cẩn trọng hỏi:“ Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn người khác khóc trước mặt nàng thật sự rất không đành lòng, dù sao cũng là nữ nhân! Nàng không mềm cũng không được.

A Tú thấy Lâm Y Nguyệt đã dễ nói chuyện hơn, nàng khóc nức từng tiếng, nghẹn ngào nói:“ Ta...hôm nay Tứ hoàng tử vô tình gặp ta,ngài nói đêm nay đứng canh hai phải đi gặp ngài, ta...ta...thật sự rất sợ” Giọng nói nàng run rẩy yếu ớt, hàng lông mi ướt nhẹp chớp chớp, thực là làm cho người ta đau lòng!

Lâm Y Nguyệt nhướn mày, Tứ hoàng tử? Hân là ai? Nàng công nhận A Tú đúng là có chút nhan sắc nhưng tứ hoàng tử là người hoàng thất, gặp qua không biết bao nhiêu nữ nhân, vì sao vừa gặp đã ra lệnh cho A Tú đi gặp mặt? Nàng cũng không hỏi thẳng ra, chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy A Tú:“ Vậy ngươi tìm đến ta là muốn ta giúp như thế nào?”

Không phải là muốn nàng đi thay chứ?

A Tú lau nước mắt, ngẩn đầu dầm lệ nhìn Lâm Y Nguyệt:“ Y Nguyệt tỷ tỷ, ta đã có người trong lòng rồi,ta thật sự không muốn đi đến chỗ đó. tỷ tỷ!” Thường ngày Lâm Y Nguyệt nhìn đơn giản như vậy, sao hôm nay tự nhiên lại khó dụ như vậy? Có gì sai sót sao? Nghĩ đến đây lòng nàng nóng như lửa đốt! Mắt nàng chuyển một cái, hướng cột lao vào khóc lóc đến thương tâm:“ HUh, ta thà chết cũng không đến đó”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cứu nguy!

Đứng canh hai, Lâm Y Nguyệt mặc bộ đồ đơn giản, buộc mái tóc dài lên cao bằng mảnh sa mỏng, tóc mái rũ trước trán che đi vầng trán cao của nàng, theo lời A Tú nàng hướng đến Bích Xuân hồ, dọc đường đi không có một bóng người,âm u lạnh lẽo, ngay cả đường đi cũng đặc biệt tối,không một bóng người qua lại, nàng bắt đầu nghi ngờ, có khi nào, A Tú muốn lừa nàng hay không? Dừng bước lại,đầu óc nàng bắt đầu tràn tư, nhìn qua A Tú không phải là loại người bất chấp, nàng vốn bị Lưu ma ma chưởng mắt,ai cũng không dám thân với nàng vậy mà A Tú lại đứng ra mặt cho nàng? Nàng mới vào cung cũng không có quen biết nhiều, nhưng đặc tội thì lại rất nhiều, có khi nào.....

Nghĩ đến điều đó nàng có chút không tin được, A Tú lại muốn hại nàng, nếu Tứ hoàng tử xuất hiện thì nàng cũng nhất sẽ sập bẫy, rốt cuộc A Tú bị ai điều khiển? Là Lưu mỹ nhân hay là hoàng hậu nương nương? Nàng có nên quay về không? Nếu như vậy người đứng sau A Tú sẽ biết và tìm người khác tiếp cận nàng! Như vậy có vẻ bất lợi hơn!

Bích Xuân hồ, mặt nước tĩnh lặng in bóng trăng sáng, gió lạnh thổi tàn lá xào xạc, mấy cành cây liễu rũ lướt trên mặt hồ, nhìn xa y như là người đang nhảy múa trên hồ, thật sơn da gà! Lâm Y Nguyệt đến nơi, đưa mắt nhìn xung quang, hơi nheo mắt gọi vài tiếng:“ Tứ hoàng tử, nô tì là A Tú, ngài mau ra đi”

Vẫn im ắng không một tiếng động!

Quả thật, Lâm Y Nguyệt sắp bất an đến ngất rồi, tại sao lại không có ai? Nàng đưa mắt nhìn xuống hồ, lấp loáng bên dưới có một bóng đen dài ngoằng bơi nhẹ, nàng theo phản xạ bước lui vài bước bất ngờ đụng phải một cánh tay to, hân ôm chặt lấy nàng, kinh hoàng hét lên:“ Á---- --”

Người kia ôm chặt ngang ngực nàng, vùi cái đầu vào cổ nàng hít thở tham lam, giọng nói ồm ồm đầy dục niệm dọa Lâm Y Nguyệt run lấy bầy, không lẽ

họ muốn nàng thất thân? Trong cung nếu cung nữ mất đi trình tiết sẽ gánh tội vậy bản cung thất, người đó muốn nắm lấy điểm yếu để lợi dụng nàng, như vậy chỉ có thể là Lưu mỹ nhân!!!

“Mỹ nhân, nàng thật xinh đẹp, mau mau hôn ta một cái”

Lâm Y Nguyệt vội vàng vùng vẫy, hoảng sợ lắp bắp:“tứ...tứ hoàng tử! Nó thì không phải ..... A Tử” Hơi thờ dơ bản này làm nàng ghê tởm, một cảm giác buồn nôn trào lên tới cổ lại bị nàng ép xuống.

Nam nhân sau lưng như đã thủ đôi lâu ngày, cắn lấy cổ trắng nõn của mỹ nhân trước mặt, bàn tay sờ soạng lung tung, cái bức thư nặc danh vậy mà đúng là cho hắn món quà hảo như vậy, mỹ nhân thế này hắn ao ước lâu rồi, làm sao có thể bỏ qua?

“Ta mặc kệ ngươi là ai, bốn hoàng tử đang muốn ngươi, mau ngoan ngoãn phục tùng ta, sau này ngươi sẽ không cần lo lắng gì nữa”

Lâm Y Nguyệt nhin hết nổi, dùng sức động vào hông hắn, nhân cơ hội muốn chạy lại bị nam nhân này túm lấy, đè nàng lên bàn đá, nàng lúc này mới nhìn rõ người trước mặt, hắn đúng là rất giống hoàng thượng! Nhưng mà....vì sao hắn lại khác ngài ấy như vậy! Nàng..nàng không thể chết ở đây được, không...thể nào!

“Chát”

“Dám cản ta, tiện nhân này ngươi muốn chết hả?” Sở Vân nghiêng răng bóp cằm cung nữ trước mặt, nàng ta muốn dụ hắn đến nơi này rồi lại định chạy trốn? Cho là hắn dễ lừa ghẹo sao?

Lâm Y Nguyệt chỉ cảm thấy má phải tê rần, đau rất làm nàng mơ mơ hồ hồ, đầu óc đang thanh tỉnh cũng mông lung đi vài phần, nàng không còn sức để chống đỡ, bàn tay nhỏ run run nờ lên đầu Sở Vân, môi nàng tái nhợt, sắc mặt trắng bệch....

Sở Vân cười dâm dục, ha ha vuốt lấy cánh tay lộ ra từ ống tay áo bị hắn xé rách, cúi đầu hôn lên từng tấc da thịt mát lạnh:“A, Thật mềm, thật mát!”

Lâm Y nguyệt chợt rút cây trâm trên đầu Sở Vân xuống, cắn chặt răng đâm về phía hắn, hai mắt nàng nhắm chặt lại, không thể nào lại chết ở đây được, nàng còn phải quay về!!!!!!!

Chợt một bàn tay túm lấy tay nàng, nàng run lên một cái, cả người rơi vào một lồng ngực rắn chắc, hoảng loạn vùng vẫy, một giọng nói trầm thấp vang bên tai nàng:“ Là bốn tướng!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bì Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Vu oan!

Lâm Y Nguyệt thoáng dừng lại vùng vẫy, run rẩy nhìn nam nhân trước mắt, bên tai nàng vang lên tiếng hét thất thanh của Tứ hoàng tử, nàng giật mình quay đầu lại, thấy Tứ hoàng tử gục xuống mặt đất, trái tim nhỏ bé của nàng vẫn chưa ổn định, y phục của nàng rách một mảng lớn, lộ ra da thịt trắng nõn chỗ cánh tay và phần eo, đối với người hiện đại như nàng không có gì đáng quan tâm nhưng cô đại lại khác, chú trọng trình tiết chặt chẽ, nàng vương tay ôm lấy lồng ngực thờ hồn hên, tình huống lúc này thật dọa chết nàng rồi! Đến giờ chân tay nàng vẫn bủn rủn không chút sức lực!

Lâu Tùy Ý cời áo choàng trên vai xuống, vút sang cho nàng, lạnh nhạt nói:“ Mang vào!” Hắn cùng Trục Luân vốn rời cung đi có việc, giữa chừng lại nghe thấy tiếng hét của nàng, hắn nhận ra cũng là điều đơn giản, vì giọng nói mà hắn quen thuộc nhất chính là giọng nói mềm mượt dịu dàng của nàng, hắn....cũng không biết vì sao lại để ý đến nàng như vậy!

Lâm Y Nguyệt cắn môi đem áo choàng dày cộm của hắn khoác lên vai, chậm rãi đứng dậy, cúi người hành lễ:“ Đa tạ tướng quân cứu nguy kịp thời, nô tỳ nợ ngài một mạng, sau này nhất định sẽ báo đáp”

Lâu Tùy Ý nhận nhạt liếc nhìn nàng một cái, bạc môi mím lại, lắc đầu:“ Không gì, ngươi mau về đi!” Hắn nhìn thoáng qua bụi cây đằng xa, việc này làm sao có thể đơn giản như thế được!! Khóe môi hắn cong lên một độ cong nhỏ không dễ thấy! Đôi mắt màu hổ phách nhiễm lên một tầng hưng thú! Xung quanh nữ nhân này luôn luôn náo nhiệt!

Lâm Y Nguyệt kéo chặt áo choàng, thần sắc nhiễm một tầng mong manh, tạ lễ lần nữa:“ Nô tỳ cáo lui, dù sao ân tình hôm nay nô tỳ nhất định sẽ báo đáp” Dứt lời nàng quay lưng bước đi, để lại người đằng sau một bóng lưng nhỏ nhắn kiên cường, Lâu Tùy Ý khẽ neho mắt nhìn theo, hắn đã sai rồi, nữ nhân này không phải là người yếu đuối như hắn tưởng, từ nàng,hắn nghĩ thấy mùi thần bí! Thú vị, rất thú vị!!

... ..

Trong tầm cung Lưu mỹ nhân, nàng hát chung trà xuống đất vỗ “choang”, hai hàm răng nghiêng chặt, ánh mắt hùng hực lửa giận nhìn A Hữu, găng giọng:“ Ngươi nói cái gì? giữa đường có người xuất hiện? là ai? là ai hả?” Kế hoạch của nàng hoàn mỹ như vậy lại bị một tên khác nhảy ra chắn ngang phá hỏng? Nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn! đấy mắt Lưu mỹ nhân lóe lên sát ý thâm độc!

A Hữu nuốt nước miếng, sợ hãi nhìn Lưu Mỹ Nhân, thường ngày tính nàng hần đều nắm rõ như lòng bàn tay, nàng mà tức giận khẳng định bọn hần cũng bị liên lụy, nữ nhân này chính là rắn độc!“ Mỹ nhân..... là.....là.....” Hần lắp bắp nói không nổi một câu hoàn chỉnh, cái người kia cũng không phải dễ dàng động vào a!

“Tên cầu nô tài, rốt cuộc là ai hả?” Lưu Mỹ Nhân tức giận vỗ mạnh lên bàn, giọng nói càng lớn hơn, khuôn mặt xinh đẹp vì vận vẹo tức giận mà trở nên xấu xí nguy hiểm

A Hữu mở môi như suối chậm chậm mở miệng:“ Là ..... Nhiếp Chính Vương!”

Hần cũng đâu có ngờ vương gia lại bỗng dung từ đâu xuất hiện, đã vậy ngài còn thấy hần nấp trong bụi cây, hại hần hết hồn suýt trượt chân rơi xuống hồ! Hần bây giờ đã biết được sự lợi hại của đôi mắt thần của Nhiếp Chính Vương rồi! Thật sự quá đáng sợ!

Lưu Mỹ Nhân ngừng lại, giọng điệu thoáng hòa hoãn xuống, Nhiếp Chính Vương? Hần vì sao lại xuất hiện nơi đó? Khó trách A Hữu lại hoảng sợ như vậy! Nàng chậm rãi vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt đắm chiều nhìn A Hữu lại như không phải nhìn hần, khóe môi chọt cong lên:“ Tứ hoàng tử sao rồi?”

A Hữu lấm lét trả lời:“ Dạ vẫn còn ở đó, bị thuộc hạ Nhiếp Chính Vương đánh ngất”

Lưu Mỹ Nhân chọt cười lớn:“ ha ha ha, vẫn là ông trời cho ta cơ hội tốt, ha ha ha, mau, người lại đây” Nàng càng cười càng lớn, giọng cười vô cùng đáng sợ lan truyền cả một vùng, vậy vậy tay A Hữu lại.

A Hữu nuốt nước miếng, cảm giác cứ như là bị ma kêu vậy, hần vẫn là thành thật đi lại ghé tai nghe Lưu Mỹ Nhân phân phó, sau đó hần lĩnh mệnh rồi đi!

(Máy ngày nay máy tính hư không viết được, tớ sẽ bù chương cho các nàng nhé)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Tứ hoàng tử chết!

Khi Lâm Y Nguyệt vừa về đến phòng Đông Mai đã chờ ngay cửa, lo lắng nhìn nàng:“ tiểu thư, khuya như vậy người còn đi đâu? hại nô tì lo lắng muốn chết” Nàng vừa ngủ dậy không thấy tiểu thư bên cạnh còn tưởng bị ai bắt cóc, thật dọa chết nàng rồi.

Lâm Y Nguyệt nhìn xung quanh, lúc lướt mắt qua cuối hành lang, nàng nhận ra A Tú đang ló đầu lên lút nhìn, quả nhiên.... .. Nàng suy yếu ngã xuống kéo lấy Đông Mai yếu ớt nói:“ Mau đưa ta vào phòng!”

Đông Mai vội vàng đỡ Lâm Y Nguyệt vào phòng, A Tú quay người rồi đi, nhìn bộ dạng của Lâm Y Nguyệt chắc chắn đã bị Tứ hoàng tử vô lễ rồi, khóe miệng nàng nhin không được cười đắc ý, xinh đẹp thì sao? Cũng là như vậy mà thôi !

Đông Mai nhìn áo tiểu thư nhà mình rách bươm, vội vàng hoảng hốt chụp lấy cánh tay:“ tiểu thư, áo ngài.....!” Tại sao tiểu thư nhìn qua lại giống như vừa bị....

Lâm Y Nguyệt cầm tay Đông Mai mỉm cười nói:“ Đông Mai,ta không sao cả,chỉ là không cẩn thận vướng cành cây rách áo mà thôi, đừng lo” Nha đầu này mà biết chắc chắn sẽ âm ỉ lên, lúc đó quả thực không hay rồi! Nàng bảo toàn mạng mình nhưng cũng phải bảo toàn mạng của Đông Mai!

Đông Mai đương nhiên sẽ không tin, cũng chẳng hỏi thêm, lặng lẽ nhìn tiểu thư thay đồ lên giường ngủ, nàng cũng nằm theo, xoay người ra ngoài, nước mắt lặng lẽ chảy xuôi xuống! Nàng.... Nàng đúng là rất vô dụng!

Lâm Y Nguyệt mệt mỏi nhắm mắt lại, ngày mai khi Lưu Mỹ Nhân biết kế hoạch này hỏng, nhất định sẽ hãm hại nàng tiếp! Nếu tứ hoàng tử kia đứng ra chỉ mặt vu oan thì dù nàng có mười cái miệng cũng không thoát tội, Lâu Tùy Ý còn chưa biết hần là người như thế nào, nàng tất nhiên sẽ không trông cậy hần sẽ đứng ra giúp nàng! Nơi này, chỉ có một mình nàng đối phó! Vẫn tốt hơn hết là chuẩn bị tinh thần!

... ..

Ngự Kim điện, Hoàng đế vỗ long ý đầy giận giữ, quát lớn:“ Người nói cái gì? Vân nhi bị người ta giết?” Nhi tử hần không nhiều, chỉ có mỗi Sở Vân là hiểu kính hần, một mực xem hần là phụ hoàng, là hoàng đế một nước mà đối xử! Lại có người giết Vân nhi!?

Đám văn võ trong triều nhón nhau âm ỉ, hoàng tử bị sát hại là chuyện quan trọng cỡ nào! Hoàng thượng tuy lên ngôi đã 2 năm nhưng vẫn là chưa có quyền lực chân chính, vì vậy tể tướng đứng ra cúi người thi lễ:“ Bẩm hoàng thượng, chúng thần muốn mời thái hậu đến đây!”

Sở Viễn mặt mày âm u, không vui nhìn Tể tướng:“ Tể tướng là không tin trẫm có thể giải quyết chuyện này?” Hai bàn tay hần nắm chặt thành quả đấm, ngay cả bá quan văn võ đều là hướng về nậu hậu của hần! Vậy hần làm hoàng đế còn có nghĩa lý gì đây?

Ngân Thiên Tầm không sợ hãi nói: “Hoàng thượng bớt giận, thái hậu quanh năm xử lý mọi việc, thần tin thái hậu sẽ sớm tra ra hung thủ” Đối với hoàng thượng này trước mặt, ông thì lễ chẳng qua cũng là có lệ! Một kẻ vô dụng như hần nếu không có mẫu hậu hần là đương kim thái hậu thì hần sẽ có ngày hôm nay sao? hừ!

“Được, được lắm, các người được lắm, vậy thì đi tìm thái hậu đi, từ nay trẫm sẽ không thượng triều!” Sở Viễn tức giận nghẹn ở ngực, nói mấy lần tiếng được, sau đó phẫn nộ rời đi! Sắc mặt hần cực kỳ không tốt, làm ai cũng không dám thở mạnh!

... ..

Thái hậu chống tay nằm trên nhuyễn tháp, chậm rãi nói: “Hả? Vân nhi chết rồi sao?”

“Dạ thái hậu, sáng nay một thái giám phát hiện xác của tứ hoàng tử ở đình Bích Xuân, là bị người ta đâm, mười mấy nhát vào bụng” A Đức kính cẩn pha trà cho bà, cẩn thận đem sự việc báo lại.

Hoàng hậu ngồi bên cạnh thái hậu chợt nhẹ nhàng lên tiếng: “Mẫu hậu, tại sao khuya như vậy Vân nhi còn đến đình Bích Xuân? Ngài không thấy lạ sao?” Nói xong khoe mắt chuyển về Lưu Mỹ Nhân cười dịu dàng!

Thái hậu ngồi dậy, bưng chung trà lên thổi thổi, từ tốn nói: “Chết thì thôi, ầm ĩ cái gì? Vân nhi từ nhỏ đã không xem ai ra gì, hống hách vô pháp vô thiên, quả nhiên là nghiệt chủng từ cái ti tiện kia!”

Mọi người nhất thời im lặng, tứ hoàng tử là con của một tài nữ, được hoàng thượng sủng ái một thời gian thì sanh ra Tứ hoàng tử! Thân phận thấp kém từng bị mấy vị phi tần trong cung hại chết!

Nhược hoàng hậu run lên một cái, giả vờ uống trà che đi đôi mắt phức tạp, thái hậu vốn là con người như thế nào nàng hiểu rất rõ, bà ta ngoài mặt cùng trong lòng đều bất đồng! Năm xưa nàng dụ dỗ hoàng thượng trái lệnh bà để lập nàng lên hậu vị, bây giờ tuy hai người coi khá hòa thuận nhưng... ai biết được lòng bà ta như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thái hậu chợt cười rộ lên, phát phát tay với Lưu Mỹ Nhân: “Người có chuyện gì muốn nói sao?” Bà ở hậu cung này mấy chục năm trời, một chút suy nghĩ của Nhược Mộc Lan kia bà làm sao mà không nhìn ra?

Lưu Mỹ Nhân có chút hoảng hốt, đôi mắt đẹp khẽ đảo, miệng nhỏ khẽ mở nhẹ nhàng nói: “Hôm qua, đứng cạnh hai nô tỳ của thần thiếp vô tình thấy tứ hoàng tử xuất hiện ở Bích Xuân hồ với một cung nữ, thấy hai người họ xảy ra tranh chấp, xô đẩy, thần thiếp nghĩ..... có khi nào liên quan đến việc tứ hoàng tử bị giết hay không?” Mặc dù nói nàng có thái hậu là hậu thuẫn, nhưng tâm tư của bà ta quá sâu, nàng cũng không ngu đến nỗi tin bà ta sẽ không mang nàng ra làm bia đỡ đạn!

Nhược hoàng hậu nghe vậy không khỏi hỏi lại: “Cùng cung nữ tranh chấp? Là ai vậy?” Tứ hoàng tử hoang dâm vô độ, đó là điều ai cũng biết, hần có ngày hôm nay cũng là quả báo.

Lưu Mỹ Nhân khẽ cười, nhìn hoàng hậu mĩa mai: “Hoàng hậu, tỳ cũng không biết thật sao?” Hừ, lại muốn lợi dụng vu oan nàng, nếu vậy nàng không ngại ăn miếng trả miếng, đêm hôm qua khi A Hữu quay lại đình Bích Xuân thì thấy thủ hạ bên người Nhược Mộc Lan hạ thủ giết chết tứ hoàng tử, rồi quăng xuống hồ, chắc chắn kế hoạch của nàng bị truyền đến tai ả, vì vậy ả mới có cơ hội chen chân vào đập một cước! hừ, Lưu Phi Phi ta giống người dễ bắt nạt vậy sao?!

Nhược hoàng hậu ngẩng đầu, vuốt vuốt phượng bào đỏ thắm, hoa văn tinh tế, cực kỳ thần nhiên trả lời: “Bỏn cung làm sao lại biết? Lưu Mỹ Nhân, muội không nhầm đấy chứ?”

Lưu Mỹ Nhân âm thầm nghĩ rằng, tiện nhân này cho là nàng không biết thật sao? Để ta cho người cùng Nhiếp Chính Vương kia đối mặt, xem người có còn thần nhiên hay không!!!!

Thái hậu mắt nhìn hai nữ nhân buông lời khiêu khích nhau, bà chậm rãi hỏi, cắt ngang cuộc chiến tranh ngầm này lại: “Lưu Mỹ Nhân, người cung nữ người nói là ai? Lại dám ngạo nhiên ở đất vua lộng hành?”

Lưu Mỹ Nhân liếc Nhược Mộc Lan một cái, sau đó cẩn thận hỏi báo: “Bẩm thái hậu, là cung nữ ở Trù phòng - Lâm Y Nguyệt!!”

“A Đức, truyền lệnh của ai gia, lập tức đem cung nữ đó đến đây!” Giọng nói mềm nhẹ mà uy nghiêm, mười phần khí thế, làm không ai dám khinh thường!

Chương 22: Hồi hộp chờ đợi.

Lâm Y Nguyệt đi vội đến Trình Lâu điện, bỗng dừng nàng dừng lại, ánh mắt nhìn xung quanh, nàng nhận ra rằng Lâu Tùy Ý và thái hậu dường như không ưa nhau, bây giờ nàng chạy đến tìm hắn có phải là sẽ bị người khác thấy không? Bên cạnh Lâu Tùy Ý kia nhất định có người theo dõi nhất cử nhất động của hắn, không được, nghĩ vậy nàng xoay người quay trở lại Trù phòng, quả nhiên một đám thị vệ chặn trước mặt nàng, một người nhìn nàng: “Ngươi có biết ai là Lâm Y Nguyệt không?”

Lâm Y Nguyệt khẽ giật mình, ngẩng đầu lên mỉm cười: “ Là ta, có việc gì vậy?”

Đám thị vệ lập tức bao vây, chụp lấy vai nàng giọng điệu lạnh lùng: “ Thái hậu cho truyền ngươi, đi mau!”

Hào ca và đám trù bếp trong phòng chạy ra, thấy Lâm Y Nguyệt bị áp tải đi không khỏi lên tiếng: “ Này, quan sai đại ca, nàng có phải nhầm lẫn gì không? Nàng ta làm sao lại bị truyền đến gặp thái hậu chứ?”

Vị thị vệ kia quay sang nhìn mặt lại, cực kỳ không kiên nhẫn noia: “ Nàng ta bị nghi ngờ có liên quan đến cái chết của Tứ hoàng tử, đi” Nói xong phát tay ra lệnh kéo nàng đi.

Lâm Y Nguyệt nhìn mọi người cười trấn an, lắc đầu: “ Ta không sao, đừng lo” Nếu mọi người còn bệnh nàng giằng co một lúc nữa, chắc chắn sẽ bị liên lụy, nàng không thể!

Nhìn bọn họ đi xa rồi, thím Lưu mới lo lắng nói: “ Y Nguyệt làm sao có thể liên quan đến cái chết của Tứ hoàng tử chứ?”

Hào ca nhíu mày, vỗ đùi phẫn nộ: “ Nhất định là có kẻ gian hãm hại nàng rồi!”

Lưu thúc nhìn mọi người chậm rì rì nói: “ Chúng ta bây giờ phải làm sao đây, cũng không thể đến trước mặt thái hậu đòi người chứ?”

Lâm Y Nguyệt là người như thế nào không lẽ bọn họ không biết sao, nàng dù chặt một cá cũng van xin tha thứ, đi ngang còn không dám dẫm một kiến, thì làm sao có thể giết người? Lại còn là một nam tử to cao như Tứ hoàng tử? Chuyện này cũng quá vô lí đi.

“.....” Mọi người cùng lâm vào trầm tư, bọn họ chỉ là một nô tài thấp hèn, biết làm sao ngoài chờ đợi?

.....

Thái cực điện.

Lâm Y Nguyệt được mang vào điện, nàng nhìn xung quanh, không e sợ hành lễ đặt tay bên hông nhún người: “ Nô tỳ tham kiến thái hậu, hoàng hậu nương nương, Lưu mỹ nhân” Nàng đoán không sai mà, hai nữ nhân này quả nhiên ở nơi này! Chỉ sợ hôm nay nàng khó mà toàn thân trở về rồi.

Không khí im lặng, im lặng đến cực điểm, thái hậu chăm chú nhìn Lâm Y Nguyệt không mở miệng, hoàng hậu càng không dám nói chuyện, mấy người cứ như vậy nín thở nhìn thái hậu.

Lâm Y Nguyệt giữ nguyên tư thế, không dám đứng lên, cúi mặt nhìn nền nhà hoa văn cầu kì, mãi đến khi hai chân nàng có xu hướng muốn khụy xuống mới nghe giọng nói hiền từ chậm rãi của thái hậu.

“ Đứng lên đi, ngẩng đầu cho ai gia xem mặt ngươi”

Lâm Y Nguyệt đứng dậy, từ từ ngẩng đầu lên đối diện với thái hậu, trong lòng không khỏi bội phục, lần trước gặp vì sợ hãi không dám nhìn kĩ bà, hôm nay thấy đúng là không thể không bội phục, tuy nhan sắc đã có chút già nua nhưng vẫn lưu lại cốt cách mỹ nhân, từng động tác đều mang theo sự quý phái lại tao nhã, ánh mắt ôn nhu như nước, nếu không phải bà ta là thái hậu, nàng còn tưởng rằng đây là một lão thái thái cực kỳ nhân từ.

Thái hậu nhíu mày rồi lại giãn ra, chợt như tỉnh ngộ: “ A? Ngươi là nha đầu hôm trước ai gia gặp ở cửa Trình Lâu điện phải không? Thảo nào nhìn quen mặt như vậy”

Lúc bà nhìn tướng tá của cung nữ này đã thấy rất quen, thì ra là cung nữ hôm đó, bà nhìn từ trên xuống dưới, sau đó khóe mắt nhếch lên một chút, ý vị!

Lâm Y Nguyệt vì cái nhìn đó mà rung mình, kính cẩn đáp lại: “ Dạ, là nô tỳ” Muốn chạy cũng chạy không thoát!

Lưu mỹ nhân và Nhược Mộc Lan khẽ nhíu mày, cung nữ này như thế nào lại quen biết thái hậu? Nhìn dáng vẻ của thái hậu không giống như đang tra hỏi nghi phạm, mà giống như tán gẫu nói chuyện phiếm!

Lưu Mỹ Nhân mím môi, ánh mắt đánh lại, chợt nhìn Thái Hậu cười cười: “Thái Hậu, hôm đó người ở cạnh Tứ Hoàng tử đúng là cung nữ này” Nàng làm sao mà buông tha cho cơ hội lần này được chứ, nàng nhất định phải nhân lần này 1 kích trúng Nhược Mộc Lan kia.

Một câu của Lưu Mỹ Nhân kéo không khí đình trệ quay trở lại, mọi người bắt đầu tiếp tục im lặng.

Lâm Y Nguyệt không phản bác, khẽ nâng mắt nhìn Lưu Mỹ Nhân, đúng là nàng ta giăng bẫy nàng..

Thái Hậu không vui liếc Lưu Mỹ Nhân một cái, sau đó vẫn là mở miệng tra hỏi Lâm Y Nguyệt: “Đêm hôm Tứ Hoàng tử chết có đúng là người ở cùng hân không?”

Lâm Y Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu: “Bẩm Thái Hậu, là nô tỳ”

Thái Hậu cau mày lại, có chút không tin nói: “Vậy người như thế nào lại ở cùng hân? Theo ai gia biết, hân cùng người không có gặp mặt lần nào a?”

Lâm Y Nguyệt chợt im lặng, liếc nhìn sang Lưu Mỹ Nhân, thấy nàng ta né tránh mới cung kính trả lời: “Là vì Tứ Hoàng tử bỗng nhiên xuất hiện, nô tỳ vốn định đến đó đổi gió, không ngờ Tứ Hoàng tử bỗng nhiên lao vào nô tỳ..... xúc phạm” Nói xong nàng cúi đầu xuống, nàng hi vọng hôm nay không khai rõ ra, Lưu Mỹ Nhân sẽ cho nàng yên ổn sau này, bởi vì nàng biết Lưu Mỹ Nhân quá vội đắc thắng mà quên mất Thái Hậu không phải là người dễ lừa, chỉ sợ một vài ba câu của nàng bà ta sẽ đoán ra được ai là người gây ra lần này.

Thái Hậu nheo mắt nhìn theo Lâm Y Nguyệt đến trên người Lưu Mỹ Nhân, bà thâm ý nhìn chằm chằm Lưu Mỹ Nhân thật lâu, mới rời đi: “Hôm đó ai đã cứu người?”

Lâm Y Nguyệt cứng đờ, gương mặt chốc chốc như đá, nàng làm sao bây giờ? Nếu khai Lâu Tùy Ý ra một là đến khi hân chối bỏ, nàng tội càng thêm tội, hai là Thái Hậu sẽ nghi ngờ nàng có quan hệ với hân, nhất định sẽ cho người trừ khử nàng, nhất thời nàng không biết phải xoay sở ra sao, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng không dời một giây.

“Hoàng thượng giá lâm!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Gay gắt.

“Hoàng thượng giá lâm” Một đạo âm thanh từ bên ngoài truyền vào khiến mọi người dừng lại nhìn ra.

Sở Viễn bước chân vào, ánh mắt quét nhìn một lượt, nhanh chóng đi vào giữa điện âm thanh rõ ràng không vui: “Ân nhu là nhi tử của trẫm, các người lại ở nơi này tự phán xét, có xem hoàng thượng này vào mắt hay không?” Giọng hân vì phần nộ mà run rẩy, gương mặt tối sầm lại.

“Tham kiến hoàng thượng!” Đám nô tỳ nô tài đồng thời hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng” Hoàng hậu nương nương và Lưu Mỹ Nhân cùng đứng lên hướng Sở Viễn hành lễ, trong lòng lại không ngừng vang lên hồi chuông cảnh giác, Lâm Y Nguyệt này bản luận về nhan sắc hay trí tuệ đều hơn người, hoàng thượng chủ sợ sẽ động lòng với nàng ta đi? Hai người các nàng tranh đấu sống chết với nhau như vậy không thể nào lại để một người nữa đến tranh giành.

Sở Viễn âm trầm liếc các nàng một cái rồi nhìn Thái Hậu đang ngồi trên phượng kỷ, ánh mắt hân tựa như bị thống mà nhìn bà, chờ đợi bà lên tiếng.

Thái Hậu thở dài ngồi thẳng dậy, ôn hòa vẫy tay hân, giọng điệu yêu thương nói: “Viễn nhi, mẫu hậu chỉ hỏi sơ nàng ta thôi, còn chưa có nói nàng ta là thủ phạm, người lại cứ âm ỉ như thế! Còn ra thể thống gì, mau lại đây ngồi”

Sở Viễn im lặng một hồi mới nhắc chân ngồi bên cạnh Thái Hậu, gương mặt hòa hoãn không ít, dù sao đây cũng là thân mẫu của hân, vẫn là không thể nào mà giận bà được.

Thái Hậu lần này đưa mắt về Lâm Y Nguyệt, vẫn là câu hỏi vừa nãy: “Là ai cứu người? Hay là người tự thoát?”

Lâm Y Nguyệt tự nhiên thấy cục diện bế tắc, vẫn đang cân nhắc có nên nói ra hay không, không noia thì nàng thành nghi phạm đáng nghi nhất, sẽ bị mang đến Hình bộ tra xét, vào đó rồi chỉ sợ Lưu Mỹ Nhân và hoàng hậu sẽ không tha cho nàng thoát ra, nhưng nói ra nàng lại vướng phải Thái Hậu, chắc chắn sẽ chết, ánh mắt nàng hiện lên một tầng mờ mờ, nước mắt sóng sánh trong hốc mắt, run rẩy mở miệng: “Bẩm Thái Hậu, là....”

“Là bốn vương cứu nàng”

Ba chữ 'nô tỳ tự thoát' còn chưa ra miệng đã bị một đạo âm thanh trầm trầm quen thuộc cắt đứt, vang dội ở chính điện không dứt, đánh ập vào da đầu mọi người tê rần, không nhìn được mà rung mình một cái nhìn theo hướng truyền âm thanh đến.

Lâm Y Nguyệt nước mắt còn chưa kịp rơi bị âm thanh kia ép trở về, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn ra cửa điện, giọng nói này là của Lâu Tùy Ý, nhưng cái nàng đề ý không phải giọng nói mà là câu nói của hắn, “bổn vương”? Không lẽ hắn chính là vương gia hoàng thất?!!

Lâu Tùy Ý một thân hiên ngang đi vào, hai tay bắt chéo sau lưng, ánh mắt tựa như đầm lầy không đáy lạnh lẽo nhìn thái hậu trên cao, gương mặt bao phủ một tầng sương lạnh nhạt, hồ hững tùy ý, không thèm bỏ những người này vào mắt, vẫn ung dung bình thản như chốn không người, cực kỳ cuồng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Giải quyết.

Hoàng thượng sắc mặt thoảng nặng nề, kêu lên một tiếng: “Hoàng thúc”

Từ sau khi biết mẫu hậu luôn đối với hoàng thúc có mâu thuẫn, lại càng muốn lật đổ hoàng thúc, tâm tình hắn quả thật rất buồn phiền, hoàng thúc rõ ràng không hề tranh giành bất cứ thứ gì của mẫu tử hắn, vì sao mẫu hậu cứ nhất quyết hạ tay chặn đường của thúc ấy cơ chứ?

Gương mặt thái hậu trầm xuống, giọng nói có chút lạnh lùng chất vấn: “Hoàng đệ nói vậy là có ý gì?”

Đối với nam nhân trước mặt này, bà luôn cảm thấy tồn tại một mối nguy hại cực kỳ lớn, chưa kể đến binh phù trên tay hắn, ngay cả hồ phù cũng do hắn nắm giữ, muốn giết mẫu tử bà lúc nào cũng dễ như trở bàn tay, dưới đáy lòng bà âm thầm dấy lên một ngọn lửa hủy diệt.

Lâu Tùy Ý ánh mắt thờ ơ, đạm mạc trả lời: “Ý tứ là bổn vương cứu nàng, không lẽ hoàng tẩu đang nghi ngờ bổn vương sao?” Nói xong ánh mắt như có như không liếc về phía Nhược hoàng hậu đang tươi cười, mà nụ cười cũng vì ánh mắt như nhìn xuyên thấu này cứng đờ lại, cúi đầu hoang mang.

Lâm Y Nguyệt đáy lòng thâm kinh hãi, Lâu Tùy Ý này thân thể lại hiển hách như vậy? Thái hậu là hoàng tẩu của hắn, con trai bà lên ngôi, đằng sau còn có thêm một hoàng đệ phu đúng là không yên tâm, hèn chi bà ta ghét hắn đến như vậy, chỉ sợ ở trong bóng tối làm không ít chuyện bất lợi với hắn rồi.

Sở Viễn cảm nhận được không khí ngột ngạt hơn nhiều, lập tức lên tiếng hòa hoãn: “Hoàng thúc, mẫu hậu không phải ý đó, nếu như hoàng thúc đã nói như vậy, chuyện này đến đây chấm dứt”

Lưu mỹ nhân lập tức kêu lên một tiếng: “Hoàng thượng, không thể bỏ qua như vậy được, Sở Văn dù sao cũng là nhi tử của ngài, không điều tra rõ ràng thì hắn làm sao có thể nhắm mắt xuôi tay đây?” Nàng không ngờ chủ một câu của Lâu Tùy Ý kia, hoàng thượng đã bỏ qua, thật sự không chịu được, Nhược Mộc Lan kia nhất định là đang đắc ý bùng bùng.

Sở Viễn quả nhiên lông mày nhíu chặt! Sắc mặt âm u nhìn sang Lưu mỹ nhân, giọng nói đặc biệt nặng nề: “Không lẽ ngươi nghĩ hoàng thúc lại ra tay với nhi tử của trẫm sao?”

“Thần thiếp chỉ là.....” Lưu mỹ nhân bị Sở Viễn bất ngờ hỏi vặn, nhất thời không biết làm sao, bên tai lại thêm một đạo âm thanh lạnh lạnh đến rợn tóc gáy.

“Lưu mỹ nhân biết ai là thủ phạm hay sao?” Lâu Tùy Ý câu môi lười biếng nhìn chằm chằm Lưu mỹ nhân, câu nói lại như mang theo dao kiếm hướng đến nàng mà đâm xuống, lạnh đến tê tái.

“Ta...” Lưu mỹ nhân há mồm nửa ngày không nói được một câu, bị ánh mắt Lâu Tùy Ý nhìn đến không động đậy được, lần đầu tiên trong đời nàng bị một ánh mắt nhìn khủng khiếp đến như vậy, thật sự như lưỡi hái tử thần đang kề ngay cổ..

Thái hậu hít một ngụm khí lạnh lấy lại tâm trạng, xua xua tay: “Các người muốn làm gì thì làm, ai gia muốn vào nghỉ ngơi” Hoàng thượng đang ở đây, bà bây giờ nói gì cũng không được, chỉ bằng rút lui lấy lui làm tiến, một là hoàng thượng sẽ bớt mâu thuẫn, hai là hắn sẽ không bài xích bà nữa.

“Cung tiễn thái hậu!” Cả đại sảnh đồng thời vang lên.

Lâm Y Nguyệt như người thừa đứng yên trong này, nhủ nhích cũng lười. Khẽ nhìn một đám người đang chơi trò đấu tâm này, nàng không ngờ hắn vậy mà ra mặt cứu nàng, ân này quả thật quá lớn.

Lâu Tùy Ý thấy không còn gì mới xoay người rời đi, trước khi đi còn nhìn hoàng thượng đầy thâm ý, lạnh nhạt bước ra ngoài để lại bóng lưng cao ngạo, lạnh lùng.

Sở Viễn hung hăng trừng Lưu mỹ nhân một cái rồi phát tay áo bỏ đi, rõ ràng hắn một thân nộ khí đầy trời.

Mộc Nhược Lan che miệng cười một tiếng, ánh mắt khinh thường liếc Lưu Phi Phi một cái mới chịu đi theo hoàng thượng rời khỏi Thái Cực điện.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Phi Bí Sử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

